

Паоло Джорджано

самотата на простите числа

роман

1 милион
продадени
екземпляра

Награда
„Стрега“
2008

Glibri

ПАОЛО ДЖОРДАНО
САМОТАТА НА ПРОСТИТЕ
ЧИСЛА

Превод: Ния Филипова

chitanka.info

*На Елеонора,
защото мълком ти го бях обещал...*

*Богато украсената рокля на старата леля
идеално
обгърна тънката снага на Силви, която ме
помоли да
й я закопча.
— Ръкавите й нямат бродерия! Колко
смешно! — каза тя.*

*Жерар дьо Нервал,
„Силви“, 1853*

СНЕЖНИЯТ АНГЕЛ
1983

1.

Аличе Дела Рока мразеше ски училището. Мразеше, дори по време на коледната ваканция, да се събужда в седем и половина сутринта, мразеше и баща си, който я гледаше втренчено и клатеше нервно крака си под масата, сякаш за да ѝ каже да закусва по-бързо. Мразеше вълнения чорапогащник, който ѝ боцкаше на бедрата, специалните ръкавици, които не позволяваха на пръстите ѝ да се движат, каската, която ѝ премазваше бузите и притискаше с металната си закопчалка челюстта ѝ. Мразеше и тези грамадни обувки за ски, винаги прекалено тесни, с които приличаше на горила, когато вървеше.

— Ще го пиеш ли това мляко или не? — отново попита баща ѝ.

Аличе изгълта три пръста горещо мляко, което първо ѝ опари езика, после гърлото и накрая стомаха.

— Добре. Днес трябва да покажеш коя си! — каза баща ѝ и я изтика навън.

„И коя съм?“, помисли си тя. Приличаше на мумия в зелената грейка, разкрасена с фосфоресциращи рекламни надписи. В този час на деня беше минус десет градуса. Мъглата обгръщаше всичко наоколо и на нейния фон слънцето представляваше само един малко по-сив диск. Аличе усещаше млякото да бълбука в стомаха ѝ, докато потъваше в снега със ските на рамо. Тях всеки трябва да си ги носи сам, поне докато не стане толкова добър, че това да го прави друг вместо него.

— По-внимателно със ските, че ще убиеш някого! — каза баща ѝ.

В края на сезона ски клубът подаряваше на курсистите значка със звезди. Всяка година по една нова звезда — от четиригодишна възраст, от момента, в който си достатъчно висок, за да седнеш на лифта, докато навършиш девет и можеш спокойно да се качиш на него и без чужда помощ. Три сребърни и три златни звезди. Всяка година нова значка, която ти показва, че си вече малко по-добър и малко по-близо до състезанията, които ужасяваха Аличе. Мислеше за тях още когато имаше само три звезди.

Срещата беше пред лифта точно в осем и половина, когато започват да работят съоръженията. Децата от курса на Аличе бяха вече там, застанали в кръг, всички еднакви като войничета, увити в униформите си и вдървени от студа и от недоспиването. Забиваха щеките в снега и се облягаха на тях, като ги опираха под мишниците си. С висящите си отстрани ръце приличаха на събрани на едно място плашила. Никой нямаше желание да говори, най-малко Аличе. Баща ѝ я потупа силно два пъти по каската, сякаш за да я забие в снега, и каза:

— Надмини ги всички и не забравяй — тежестта напред, ясно ли е? Тежестта напред!

„Тежестта напред“, като ехо прокънтяха думите в главата на Аличе.

След това, като сгръваше с дъх шепите си, той си тръгна. Скоро щеше да се прибере вкъщи на топло да си чете вестника. След не повече от две крачки мъглата го погълна.

Аличе остави ските си да паднат как да е на земята. Ако баща ѝ я беше видял, щеше да я направи на нищо пред всички. Преди да блокира обувките в автоматите, Аличе ги изчисти с щеките от насъбрания се на подметките сняг.

Вече ѝ се пишкаше. Усещаше, че урината притиска пикочния ѝ мехур като шило, което се забива в корема. Нямаше да издържи и днес, сигурна беше.

Всяка сутрин се случваше едно и също. След закуска се затваряше в тоалетната и се напъваше и напъваше, за да се изпразни от всичката урина. Оставаше седнала на тоалетната чиния и напъгаше коремните си мускули, докато не я заболеше главата и не ѝ се стореше, че очите ѝ ще излязат от орбитите като вътрешността на зрънце грозде, когато го натиснеш. Пускаше докрай водата, за да не може баща ѝ да я чуе. Напъваше се, стиснала юмруци, за да изцеди и последната капка.

Оставаше седнала така, докато той не започнеше да блъска по вратата на банята и да крещи:

— Какво става, госпожице, приключихме ли вече, че и днес закъсняваме?

Така или иначе нямаше никакъв смисъл. Щом стигнеше до края на първия влек, винаги започваше толкова да ѝ се пишка, че се налагаше да свали ските, да приклепне в пресния сняг малко встрани от другите, да се престори, че си затяга обувките, и да се облекчи.

Натрупваше малко сняг около събраните си крака и се изпикаваше. През грейката, през чорапогащника, под погледите на съкурсниците си. Накрая Ерик, треньорът, казваше:

— Е, както винаги чакаме Аличе.

„Истинско облекчение“, мислеше си всеки път, когато приятната топлина се стичаше по замръзналите ѝ крака.

„Щеше да е облекчение, ако не се вторачваха всички в мен — продължаваше да си мисли. — Рано или късно ще се усетят. Рано или късно ще оставя жълто петно след себе си. И всички ще ми се подиграват.“

Един от родителите се приближи до Ерик и го попита дали не е много мъгливо днес, за да се качват догоре. Аличе наостри уши с надежда, но Ерик отговори с прекрасната си усмивка:

— Мъгла има само тук — каза той. — На върха слънцето е толкова силно, че напуква камъните. Кураж, всички нагоре!

На лифта Аличе седна до Джулиана, дъщерята на един от колегите на баща ѝ. По време на качването не си говореха. Не си бяха нито симпатични, нито несимпатични. Нямаха нищо общо, освен факта, че не искаха да са на това място в този момент.

Чуваше се единствено шумът на вятъра. Той брулеше връх Фраинтеве в ритъма на металическия звук, издаван от въжетото, на което висяха Аличе и Джулиана с мушнати в яките на якетата брадички, за да се топят с дъха си.

„Не ти се пишка, повтаряше си Аличе. Това е само студът.“

Но колкото повече се приближаваше върхът, толкова повече шишът, който усещаше в корема си, се забиваше в тялото ѝ. Дори беше нещо повече. Този път не само ѝ се пишкеше.

„Не, това е само студът, не може пак да ти се ходи по голяма нужда. Преди малко ходи до тоалетна, нали?“

Върна ѝ се малко преседяло мляко в устата и Аличе го преглътна с отвращение. Ужасно ѝ се ходеше до тоалетна, не можеше да издържи.

„Има още два лифта до заслона. Няма да мога да се стискам чак дотам“, помисли си тя.

Джулиана повдигна пречката на влека и двете седнаха на ръба, за да могат да слязат. Когато ските ѝ докоснаха земята, Аличе се отблъсна с ръка, за да се отдалечи от седалката на лифта.

Не се виждаше нищо на повече от два метра напред. И дума не можеше да става за слънце, което напуква камъните. Всичко беше бяло, само и единствено бяло, нагоре, надолу, встрани. Все едно бяха увити в чаршаф. Бе пълна противоположност на тъмнината, но предизвикваше у Аличе същия страх.

Момичето се спусна покрай ръба на пистата, за да намери преспа от свеж сняг, където да се облекчи. Стомахът ѝ издаде звук, подобен на този на миялната машина по време на работа. Обърна се назад. Вече не виждаше Джулиана, което значеше, че и Джулиана не може да я види. Изкачи се малко по наклона и постави ските си на рало, както я караше да прави баща ѝ, когато си наумяваше да я учи да кара. Нагоре-надолу по детската писта, трийсет, четирийсет пъти на ден. Нагоре — качване настрани, надолу — на рало, защото да се купела карта дори само за една писта било истинско разхищение, пък така тренирала и краката си.

Аличе си свали ските и направи още няколко стъпки. Потъна в снега с големите си обувки до средата на пресеца.

Най-сетне седна. Спря да задържа дъха си и отпусна мускулите си. Приятна тръпка като електрически ток премина през тялото ѝ и се спря на върха на пръстите на краката ѝ.

Сигурно млякото е причината за всичко това, със сигурност е то. Или може би защото бедрата ѝ бяха полуизмръзнали от стоенето в снега на повече от две хиляди метра височина. Никога не ѝ се беше случвало, поне откакто можеше да помни. Никога, нито веднъж.

Изпусна се. Не само се напика. Не само. Аличе се наака точно в девет часа на една януарска сутрин. Наака се в гащите и дори не разбра. Не разбра, докато не чу гласа на Ерик, който я викаше от някаква неопределена точка в гъстата мъгла.

Веднага стана и точно в този момент почувства нещо тежко на чатала на панталоните си. Инстинктивно си пипна дупето, но ръкавицата не ѝ позволяваше да усети каквото и да било. Така или иначе, нямаше нужда, и без това вече знаеше.

„И какво ще правя сега?“, запита се тя.

Ерик я извика отново. Аличе не отговори. Докато беше тук горе, мъглата щеше да я прикрива. Можеше да си смъкне панталоните и да се почисти добре със снега или пък да слезе при Ерик и да му каже на ухото какво се е случило. Можеше да го излъже, че трябва да се върне

обратно, защото я боли коляното. Можеше и да не мисли за случилото се и да кара така, като внимава винаги да е последна в редицата.

Тя обаче остана там, където си беше, защитена от мъглата, като внимаваше да не раздвижи дори един мускул.

Ерик я извика за трети път, още по-силно.

— Сигурно вече е отишла на ски лифта, каквато е завеена — отговори вместо нея едно от момчетата.

Аличе чу и други гласове. Някой предложи да тръгват, друг каза, че умира от студ, като стои на едно място в това време. Можеше да бъдат там долу, на няколко метра разстояние, или пък още по-близо, до влека. Звуците можеха и да са измамни, тъй като се отразяваха от планинските масиви, потъваха в снега.

— Да ѝ се не види! Да отидем да проверим... — каза Ерик.

Аличе усещаше как гнусната смес се стича по бедрата ѝ. Преброи бавно до десет, задържайки дъха си, за да не повърне. След като стигна до десет, започна отначало и преброи до двайсет. Вече не се чуваше нито звук.

Вдигна ските си и ги носи на ръце чак до пистата. Отне ѝ време, докато разбере как да ги постави, за да са перпендикулярни на посоката с най-голям наклон. При такава мъгла не можеш да разбереш дори накъде си обърнат.

Намести обувките си и закопча автоматите. Свали си очилата и плю вътре, защото се бяха замъглили.

Можеше да стигне до долу и самичка. Въобще не я интересуваше дали Ерик я търси горе на Фраинтеве. С панталон, пълен с изпражнения, не можеше да стои и секунда повече от необходимото. Замисли се за пътя. Не беше слизала сама до този момент, но пък бяха взели само влека, а по тази писта се беше спускала с другите десетки пъти.

Застана на рало, защото така беше по-разумно и защото с разтворени крака ѝ се струваше, че не е чак толкова омазана в долната си част. Точно предишния ден Ерик ѝ беше казал:

— Ако те видя още веднъж да завиваш на рало, кълна се, че ще ти завържа глезените.

Той не я харесваше, беше сигурна. Мислеше си, че тя си пълни гащите от страх. И в крайна сметка, фактите доказваха, че е прав. На него не му харесваше и баща ѝ, защото всеки ден след края на часовете

му досаждаше с хиляди въпроси: как върви нашата Аличе, напредва ли, значи ще ни стане шампионка, кога започват състезанията, кога това, кога онова. Ерик винаги гледаше в една точка зад гърба на баща ѝ и отговаряше с „да“, „не“ или с дълго „амии“...

Аличе виждаше цялата сцена, сякаш отразена в замъглените ѝ очила за ски, докато слизаше бавно, без да различава нищо, освен върховете на ските си. Само когато се сблъскваше с пресния сняг, разбираше, че трябва да завие.

Започна да си тананика някаква песен, за да се чувства по-малко самотна. От време на време прокарваше ръкавица под носа си, за да си избърше сополите.

„Тежестта към склона, забиваш щеката и завиваш. Подпри се на обувките. Сега тежестта напред, ясно ли е? Тежестта напред“, подсказваха ѝ по малко Ерик и по малко баща ѝ.

Той щеше да се разгневи като звяр. Следователно трябваше да си пригответи някаква лъжа. Някаква история, която да бъде издържана и да няма празнини. Не си и представяше да му разкаже какво се е случило наистина. Мъглата, ето, всичко беше по вина на мъглата. Караше по пистата след другите, когато ѝ се откъсна пропускът от якето. Не, пропускът не може да се откъсне. Трябва да си пълен идиот, че да го загубиш. По-добре да каже, че е бил шалът. Хвъркнал ѝ е шалът и се е върнала малко по-нагоре, за да си го вземе, а другите не са я изчакали. Сто пъти ги е викала, но без резултат, изчезнали са в мъглата и тя се е спуснала надолу, за да ги търси.

„А защо после не се качи отново?“, щеше да я попита баща ѝ.

Правилно, защо? Може би, като помислиш, вариантът с пропуска е по-добър. Не се е качила, защото е нямала пропуск и човекът на vleka не ѝ е позволил да се качи.

Аличе се засмя, доволна от това, което беше измислила. Беше перфектно. Вече дори не се чувстваше така мръсна. Онова нещо вече не се стичаше. „Най-вероятно е замръзнало“, помисли си тя.

Щеше да прекара остатъка от деня пред телевизора. Щеше да си вземе душ и да си облече чисти дрехи и да пъхне краката си в пухкавите си пантофи. Щеше да си стои на топло през цялото време... само да беше вдигнала поне малко погледа си от ските, толкова малко, колкото да види оранжевата лента с надпис Пистата затворена. Вярно е, че баща ѝ винаги ѝ казваше: „Научи се да гледаш къде ходиш.“ Поне

да си беше спомнила, че върху пресния сняг тежестта не трябва да отива напред, и поне ако Ерик ѝ беше регулирал по-добре автоматите и ако баща ѝ му беше казал по-настоятелно, че Аличе тежи двайсет и осем килограма и че така ще са прекалено стегнати...

Скокът не беше в крайна сметка толкова отвисоко. Няколко метра, точно колкото да усети празнина в стомаха и нищо под краката си. След което Аличе вече лежеше по лице на земята със ски във въздуха, забити здраво, прави, стърчащи над пищялите ѝ.

Не я заболя. В интерес на истината не почувства почти нищо. Усети само снега, който ѝ беше влязъл под шала и в каската и пареше кожата ѝ, когато я докосваше.

Най-напред раздвижи ръцете си. Когато беше по-малка и се събуждаше, а навън бе навалил сняг, баща ѝ я навличаше добре и я сваляше на ръце по стълбите. После вървяха ръка за ръка до средата на двора, брояха до три, отпускаха се и падаха назад в снега. Баща ѝ казваше: „Сега направи ангелче!“, и Аличе започваше да движи ръце нагоре и надолу. Когато станеше и видеше отпечатъка, оставен от тялото ѝ в меката белота, той наистина приличаше на сянката на ангел с разперени криле.

Аличе направи ангелче в снега, ей така, без особена причина, само за да покаже на себе си, че все още е жива. Успя да обърне глава на една страна и да започне отново да диша, въпреки че ѝ се струваше, че въздухът, който поема, не отива там, където трябва. Имаше странното усещане, че не знае как точно са завъртени краката ѝ. Странното усещане, че няма вече крака.

Опита се да се повдигне, но не успя.

Ако не беше мъглата, някой сигурно щеше да я види от високото. Зелено петно, размазано в долината, на две крачки от мястото, където напролет щеше да започне да ромоли поточе и с топлото време да поникнат горски ягоди. Ако ги изчакаш достатъчно, те стават сладки като бонбончета и можеш в един ден да напълниш цяла кошничка с тях.

Аличе извика за помощ, но мъглата погълна слабото ѝ гласче. Отново се опита да стане или поне да се обърне, но не успя.

Баща и ѝ беше разказал, че на този, който умира от измръзване, малко преди да загуби съзнание, му става много топло и има желание

да се съблече. Затова и почти всички умрели ги намират полуголи, само по бельо. А тя на всичкото отгоре беше с мръсни гащи.

Усети, че губи чувствителността и на пръстите си. Свали си едната ръкавица и започна да духа в нея, след което напъха юмрука си свит вътре, за да го стопли. Направи същото и с другата си ръка. Повтори този смешен жест два-три пъти.

— Крайните части те предават — казваше винаги баща ѝ. — Пръстите на краката и на ръцете, носа, ушите. Сърцето прави всичко възможно, за да задържи кръвта за себе си, и оставя останалото да измръзне.

Аличе си представи как пръстите ѝ стават сини и как постепенно същото се случва с ръцете и краката ѝ. Замисли се за сърцето си, което помпа все повече и повече и се стреми да запази всичката останала топлина. Щеше да се вкочани до такава степен, че ако минеше някой вълк, можеше да ѝ откъсне ръката само като стъпи отгоре ѝ.

„Сигурно ме търсят.

Дали наистина има вълци?

Вече не си чувствам пръстите.

Ако не бях пила това мляко.

Тежестта напред, мислеше тя.

Не, вълците спят зимен сън.

Ерик сигурно е бесен.

Въобще не искам да участвам в тези състезания.

Не говори глупости, знаеш много добре, че вълците не изпадат в летаргия.“

Мислите ѝ ставаха все по-нелогични и объркани. Слънцето бавно се спусна зад връх Шабerton, като се правеше, че нищо не се е случило. Сянката на планините се разтегна върху Аличе и цялата мъгла стана черна.

ЗАКОНЪТ НА АРХИМЕД

1984

2.

Когато двамата близнаци бяха още малки и Микела правеше някой от номерата си, например да се пусне с проходилката по стълбите или да си напъха грахче в носа, така че да трябва да я водят до „Бърза помощ“, за да ѝ го извадят със специални пинцети, баща им винаги се обръщаше към Матия, първия излязъл на бял свят. Обясняваше му, че утробата на майка им е била прекалено малка и за двамата.

— Кой знае какво сте правили в корема на майка ти! — казваше. — Май като си ритал сестра ти, си ѝ причинил някакво сериозно увреждане!

После се смееше, макар да нямаше нищо смешно. Повдигаше Микела във въздуха и докосваше меките ѝ бузи с брадата си.

Матия гледаше отдолу. И той се смееше и оставяше думите на баща му да проникнат в него, без да може напълно да ги разбере. Допускаше ги да се наместват на дъното на стомаха му, да образуват дебел и издръжлив слой като утайката на дълго отлежавалите вина.

Смехът на татко започна да се чува все по-рядко, когато на двайсет и седем месеца Микела все още не обелваше нито една ясна дума. Нито дори „мама“ или „пиш“, или „нани“, или „бау“. Неразбираемото ѝ гукане идваше от някакво ужасно далечно пустинно място и всеки път караше татко да настръхва.

Когато Микела стана на пет години, лекарка логопед с очила като лупи постави пред нея паралелепипед от пластмаса с четири дупки с различна форма — звезда, кръг, квадрат и триъгълник — и съответстващите им четири цветни формички, които трябваше да се наместват във всяка дупка.

Микела я гледаше очарована.

— Къде трябва да отиде звездата, Микела? — попита логопедът.

Микела сведе поглед над играта и не докосна нищо. Докторката постави в ръката ѝ звездата.

— Къде трябва да я сложим, Микела? — попита я.

Микела гледаше навсякъде и никъде. Тикна един от петте жълти лъча на звездата в устата си и започна да го дъвче. Логопедът ѝ извади ръката и повтори въпроса за трети път.

— За Бога, Микела, направи това, което ти казва лекарката! — избоботи баща ѝ, който не успяваше да стои спокойно там, където му бяха казали.

— Господин Балосино, моля ви — каза жената с благ глас. — На децата трябва да се дава нужното им време.

Микела използва нужното ѝ време. Цяла минута. След това издаде остър звук, който можеше да бъде предизвикан както от радост, така и от отчаяние, и убедено напъха звездата на мястото на квадрата.

Ако Матия не беше вече разбрал и сам, че със сестра му нещо не е наред, за това се погрижиха неговите съученици. Например Симона Волтера. Когато в първи клас учителката ѝ каза, че този месец трябва да седи до Микела, тя скръсти ръце и отсече:

— Не искам да седя до тая там.

Матия остави учителката и Симона да спорят известно време и след това попита дали той може да продължи да седи до Микела. Всички изглеждаха облекчени — и „тая там“, и учителката, и Симона. Всички, с изключение на Матия.

Близнаците седяха на първия чин. Микела цял ден оцветяваше рисунки, като редовно излизаше от контурите и избираше цветовете напълно случайно. Лицата на децата попълваше със синьо, небето с червено, дърветата целите с жълто. Стискаше молива като чук в ръката си и го забиваше в листа толкова силно, че веднъж на всеки три пъти листът се късаше.

До нея Матия се учеше да чете и да пише. Извършваше четирите математически действия и беше първият в класа, който усвои делението наум. Неговата глава беше пример за съвършено работещ механизъм по същия мистериозен начин, по който тази на сестра му се оказваше толкова дефектна.

Понякога Микела започваше да се клати на стола си и да размахва безумно ръце като уловена нощна пеперуда. Очите ѝ потъмняваха и учителката я гледаше онемяла, по-изплашена от нея самата, с някаква смътна надежда, че това ненормално момиче би

могло наистина да излети сега или друг път. Някой на задните чинове се подхилваше, друг ѝ правеше знаци да спре.

Тогава Матия ставаше, като внимателно отместваше стола си, за да не го влачи по пода, и заставаше зад Микела. Тя мятеше глава наляво-надясно и махаше с ръце вече толкова силно, че той едва ли не очакваше всеки момент да ѝ се откъснат.

Взимаше дланите ѝ и много внимателно прибираше ръцете до тялото ѝ.

— Ето, вече нямаш крила — прошепваше ѝ на ухото.

На Микела ѝ трябваша още няколко секунди, преди да престане да трепери. За няколко мига спираше погледа си върху нещо несъществуващо, после, сякаш нищо не се беше случило, започваше отново да измъчва рисунките си. Матия се връщаше на мястото си с наведена глава и със зачервени от смущение уши, а учителката продължаваше с обяснението на урока.

В трети клас близнаците все още не бяха канени на нито един от рождените дни на съучениците си. Майка им беше забелязала това и реши да оправи нещата, като покани децата на техния рожден ден. На масата г-н Балосино отхвърли предложението ѝ с думите:

— За Бога, Аделе, и без друго е достатъчно мъчително.

Матия въздъхна с облекчение, а Микела изпусна вилицата си за десети път. Повече не стана нужда да се повдига този въпрос.

После, една януарска сутрин, Рикардо Пелоти, червенокосото момче с маймунските устни, се приближи до чина на Матия.

— Майка ми каза, че и ти можеш да дойдеш на рождения ми ден — изговори момчето на един дъх, като гледаше към черната дъска.

— И тя също — прибави той, като посочи Микела, която упорито пригладваше повърхността на чина, все едно че беше чаршаф.

Лицето на Матия потръпна от вълнение. Отговори с едно „благодаря“, но Рикардо, изпълнил задължението си, вече се беше отдалечил.

Веднага щом научи за поканата, развълнувана от случилото се, майката на близнаците ги заведе в „Бенетон“, за да им купи нови дрехи. Обиколиха и три магазина за играчки, но Аделе все не можеше да избере.

— Какво му харесва на Рикардо? Ще се радва ли на това? — питаше тя Матия, като разглеждаше един пъзел с хиляда и петстотин

частици.

— Аз откъде да знам? — отговаряше ѝ синът ѝ.

— Ами нали ти е приятел. Би трябвало да знаеш какви игри му харесват.

Матия си каза, че Рикардо не му е приятел и че не би могъл да обясни това на майка си. В отговор само повдигна рамене.

В крайна сметка Аделе се спря на космическия кораб на „Лего“, най-голямата и скъпа кутия в целия магазин.

— Мамо, прекалено скъпо е! — запротестира синът ѝ.

— Не, не е вярно, пък и вие сте двама! Да не би да искате да направите лошо впечатление?

Матия си знаеше, че и със, и без „Лего“ те лошото впечатление си го правеха. С Микела не можеше да бъде другояче. Разбираше много добре, че Рикардо ги е поканил на рождения си ден само защото родителите му са го принудили. Микела щеше да е залепена за него през цялото време, щеше да се залее с швепса и да започне да мрънка, както правеше винаги, когато се измори.

За първи път Матия си помисли, че може би ще е по-добре да си остане вкъщи.

„Всъщност не, каза си после, ще е по-добре, ако Микела си остане вкъщи.“

— Мамо — започна неуверено.

Аделе си търсеше портфейла в чантата.

— Да?

Матия си пое въздух.

— Микела задължително ли трябва да идва на рождения ден?

Аделе замръзна на място и заби поглед в този на сина си. Касиерката гледаше сцената с безразличие и с ръка, опряна на плота в очакване на парите. Микела разбъркваше пакетите с бонбони, изложени до касата.

Бузите на Матия се зачервиха, готови да посрещнат шамара, който така и не се появи.

— Разбира се, че ще отиде — отговори само майка му и въпросът приключи.

До къщата на Рикардо можеха да отидат и сами. Не бяха повече от десет минути пеша. Точно в три Аделе изтика близнаците навън.

— Хайде, побързайте, че ще закъснеете. Не забравяйте да благодарите на родителите му — каза им тя.

После се обърна към Матия.

— Бъди внимателен със сестра ти. Знаеш, че не може да яде боклуци.

Матия кимна с глава. Аделе целуна и двамата по бузите, Микела малко по-дълго. Оправи ѝ косата под диадемата и им пожела да се забавляват.

По пътя към къщата на Рикардо мислите на Матия отекваха с ритъма на частиците от пъзела. Те подрънкваха в кутията като малък морски прилив, който се удряше в картоната ту от едната, ту от другата страна. На няколко метра зад него Микела се задъхваше, докато се опитваше да върви със същата крачка, като влачеше краката си по пътеката от окапали листа, залепени за асфалта. Нямаше вятър и въздухът беше студен.

„Ще събори всичкия чипс на земята, помисли си Матия. Ще вземе топката и няма да иска да я даде вече на никого.“

— Няма ли да побързаш? — обърна се към близначката си, която внезапно беше коленичила в средата на улицата и с пръст измъчваше един дълъг цяла педя червей.

Микела погледна брат си, все едно че го виждаше за първи път след много време. Засмя му се и се затича към него, като стискаше червея между палеца и показалеца си.

— Каква гадост. Хвърли го веднага! — заповяда ѝ Матия, отдръпвайки се.

Микела погледна отново червея, сякаш се питаше как така е попаднал между пръстите ѝ. После го остави да падне от ръката ѝ и се затътри, за да догони брат си, който се беше отдалечил.

„Ще вземе топката и няма да иска да я даде повече на никого, точно както прави в училище“, мислеше си Матия.

Погледна сестра си, която имаше неговите очи, неговия нос, неговия цвят коса, плюс един мозък, който не ставаше за нищо, и за първи път изпита истинска омраза. Хвана я за ръка, докато пресичаха булеварда, защото там колите караха много бързо. И точно докато пресичаха, му хрумна нещо.

Пусна ръката на сестра си, покрита с вълнена ръкавичка, и си каза, че не би било редно. След това, докато вървяха покрай парка, промени отново мнението си, убеждавайки се, че никой никога не би разбрал за случилото се.

„Само за някой и друг час. Само този път“, помисли си.

Внезапно промени посоката, в която вървяха, като теглеше Микела за ръка, и влезе в парка. Тревата там беше все още влажна от нощния студ. Микела се влачеше след него, папайки новите си бели велурени ботушки в калта.

В парка нямаше никого. Желанието за разходка би се изпарило на всеки в този студ. Близнаците стигнаха до гъсто залесено място, където имаше три дървени маси и грил за барбекю. В първи клас се бяха спрели да обядват точно там, когато учителките ги заведоха на разходка, за да събират сухи листа. После от тях направиха грозни украси за маса, които да подаряват на бабите и дядовците си за Коледа.

— Мики, чуй ме добре! — каза Матия. — Чуваш ли ме?

С Микела човек трябваше да се увери, че тесният канал на комуникацията е отворен. Матия изчака сестра му да кимне с глава.

— Добре. Аз сега трябва да си отида за малко, разбираш ли? Но няма да е за дълго, за не повече от половин час — обясни ѝ той.

Нямаше смисъл да ѝ казва истината, така или иначе за Микела половин час и един ден бяха едно и също нещо. Лекарката им беше обяснила, че нейната представа за време и пространство е спряла развитието си на предсъзнателен стадий, и Матия много добре бе разбрал какво значи това.

— Чакай ме седнала тук — нареди той на сестра си.

Микела го гледаше със сериозен поглед, без да каже нищо, защото не знаеше как да отговаря. Не даде знак дали наистина е разбрала или не, но за миг очите ѝ се изпълниха със светлина. През целия си живот Матия щеше да свързва тези очи с представата си за страх. Отдалечи се с няколко стъпки от сестра си, вървейки назад, за да продължава да я гледа и да бъде сигурен, че не е тръгнала след него. „Само раците ходят така, беше му се развикала един път майка му, и накрая се удрят в нещо.“

Когато се отдалечи на около петнайсет метра, Микела вече не го гледаше. Беше се съсредоточила в опита си да откъсне едно от копчетата на вълненото си палто.

Матия се обърна и се затича, като стискаше в ръка плика с подаръка. Повече от двеста парченца пластмаса се удряха едно в друго в кутията, все едно че искаха да му кажат нещо.

— Здравей, Матия — посрещна го майката на Рикардо Пелоти, като отвори вратата. — А сестричката ти?

— Имаше малко температура — излъга Матия.

— Колко жалко! — каза госпожата, която въобще не изглеждаше разочарована.

Направи му път да влезе.

— Рики, дойде приятелят ти Матия. Ела да го поздравиш! — извика, обърната към коридора.

Рикардо Пелоти се появи с пързаляне по пода и с присъщото си неприятно изражение. Спря се и огледа Матия, като търсеше с поглед следи от бавноразвиващата се. После с облекчение му каза:

— Здравсти.

Матия вдигна плика с подаръка под носа на госпожата.

— Това къде да го сложа? — каза той.

— Какво е? — попита подозрително Рикардо.

— Лего.

— Аа!

Рикардо взе плика и отново изчезна в коридора.

— Върви с него — каза госпожата, побутвайки Матия. — Рожденият ден е там.

Холът на семейство Пелоти беше украсен с гирлянди от балончета. Върху маса, покрита с червена хартиена покривка, имаше купи с пуканки и чипс, тава с изсъхнала пица, нарязана на квадратни парчета, и редица с още неотворени бутилки газирани напитки с различни цветове. Някои от съучениците на Матия бяха вече там и стояха прави в центъра на стаята, все едно охраняваха масата.

Матия пристъпи и се спря на няколко метра от тях като сателит, който не иска да заема много място в небето. Никой не му обърна внимание.

Когато стаята се напълни с деца, един младеж на около двайсет години с червен пластмасов нос и шапка на палячо им организира игри на „сляпа баба“ и на „хвани се за опашката на магарето“, играта, в

която със завързани очи трябва да сложиш опашката на едно нарисувано на лист магаре. Матия взе първа награда — шепа бонбони, но само защото виждаше под лентата, завързана на очите му. Всички започнаха да му викат „ууу“ и „не играеш честно“, докато той срамежливо си пъхаше бонбоните в джоба.

После, когато навън вече се стъмни, момчето, облечено като клоун, загаси лампите, накара всички да седнат в кръг и започна да разказва някаква страшна история. Държеше запален фенер под брадичката си.

Матия си помисли, че историята въобще не е страшна, но лицето, осветено по този начин, да. На светлината, която идваше отдолу, то изглеждаше червено и бе обгърнато от ужасяващи сенки. Матия погледна през прозореца, за да не вижда повече клоуна, и си спомни за Микела. Всъщност не я беше забравял напълно нито за миг, но сега за първи път си я представи как стои сама сред дърветата и го чака, потривайки лицето си с белите ръкавички, за да се стопли поне малко.

Стана на крака тъкмо когато майката на Рикардо влизаше в тъмната стая с украсената със свещи торта и всички започваха да ръкопляскаат за историята и за тортата.

— Трябва да си тръгвам — каза ѝ той, без дори да я изчака да сложи тортата на масата.

— Точно сега? Ще режем тортата.

— Да, сега. Трябва да си тръгвам.

Майката на Рикардо го гледаше над пламъците на свещите. И нейното лице, осветено така, беше покрито със застрашителни сенки. Останалите гости мълчаха.

— Добре — каза несигурно жената. — Рики, изпрати твоя приятел до вратата.

— Ама аз трябва да духна свещичките — запротестира рожденикът.

— Направи това, което ти казвам — заповяда майка му, без да престава да се взира в Матия.

— Какъв досадник си, Матия!

Някой започна да се смее. Матия последва Рикардо до входната врата, взе си якето изпод купчината други дрехи, каза му „благодаря“ и

„довиждане“. Онзи не му отговори нищо и затвори вратата зад гърба му, за да се върне тичешком при тортата си.

В двора на сградата Матия вдигна поглед към осветените прозорци. Виковете на съучениците му достигаха приглушени до ушите му като успокояващото жужене на телевизора в хола, когато майка му слагаше Микела и него да спят. Портата на двора се затвори зад гърба му с метален звук и той се затича.

Влезе в парка и след около десет крачки светлината, която идваше от булеварда, вече не му достигаше, за да различи глинестата пътека. Голите клони на дърветата, където беше оставил Микела, приличаха на черни драсканици по тъмното небе. Виждайки ги отдалеч, Матия се почувства необяснимо и напълно убеден, че сестра му вече не е там.

Спря се на няколко метра от пейката, на която до преди няколко часа Микела седеше и си съсипваше палтото. Заслуша се, изчаквайки да му се успокои дишането, сякаш сестра му щеше всеки момент да излезе иззад някое дърво, да му извика „куку“ и да се затича към него, поклащайки се нескопосно.

Матия извика „Микии“ и се изплаши от собствения си глас. Повтори го по-тихо. Приблужи се до дървените маси и постави ръка на мястото, където бе седяла Микела. То беше студено като всичко останало.

Сигурно ѝ е омръзнало да чака и се е върнала вкъщи, помисли си той.

Но как, като не знае дори пътя. Освен това не може да пресече булеварда сама.

Матия погледна парка, който се губеше в тъмнината пред него. Нямаше представа дори къде свършва. Помисли си, че не иска да продължи, но че няма друг избор.

Ходеше на пръсти, за да не шумоли, когато стъпва върху листата. Оглеждаше се наляво-надясно с надеждата да забележи Микела, която, свита зад някое дърво, причаква бръмбар или кой знае какво.

Навлече в зоната на катерушките. Опита се да си припомни какъв беше цветът на пързалката в светлината на неделния следобед, когато майка им се предаваше след писъците на Микела и я оставяше да се спусне няколко пъти, въпреки че вече беше прекалено голяма за това.

Обходи плета чак до обществените тоалетни, но не събра смелост да влезе. Намери пътеката, която в тази част на парка беше само тясна ивица земя, отъпкана от семействата, които минаваха оттам. Вървя по нея цели десет минути, докато напълно забрави къде се намира. Тогава започна да плаче и да кашля едновременно.

— Много си глупава, Мики! — каза приглушено. — Една тъпа бавноразвиваща се. Хиляди пъти ти го е обяснявала мама, че когато се загубиш, трябва да останеш там, където си... Но ти никога не разбираш нищо... Нищичко.

Покачи се на една малка височина и се озова пред реката, която разделяше парка на две части. Баща му му беше казал името ѝ много пъти, но Матия не успя да си го спомни. Водата отразяваше малко дошла незнайно откъде светлина, която мъждукаше във влажните му очи.

Приближи се до брега и почувства, че Микела е някъде наблизо. Водата ѝ харесваше. Мама винаги разказваше, че когато като малки ги къпела заедно, Мики викала като луда, защото не искала да излиза дори след като водата изстивала. Една неделя татко ги беше довел до брега, може би точно тук, и ги беше учил да хвърлят плоски камъни, които да подскачат по повърхността. Обясняваше им, че трябва да използват по-добре китката, за да се получи завъртането. През това време Микела беше минала напред и бе навлязла във водата чак до кръста, преди татко да успее да я хване за ръката. Тогава я плесна, тя започна да хленчи и накрая и тримата се върнаха вкъщи с намусени лица.

Образът на Микела, която си играе с клонче и разваля собственото си отражение във водата, а после се подхлъзва и цопна вътре като чувал с картофи, премина през съзнанието на Матия със силата на токов удар.

ВЪРХУ КОЖАТА И МАЛКО ПО-НАВЪТРЕ
1991

3.

Седна на половин метър от брега, капнал от умора. Обърна се, за да погледне зад себе си, и видя тъмнината, която щеше да продължи още дълги часове.

Започна втрещено да се взира в черната и бляскава повърхност на реката. Отново се опита да си спомни името ѝ, но и този път не успя. Зарови ръце в студената земя. На брега влагата правеше пръстта по-мека. Напипа парче от бутилка, режещ остатък от някоя нощна забава. Когато го заби за първи път в ръката си, не почувства болка, може би дори не си даде сметка какво прави.

После продължи да забива парчето в кожата си, като се опитваше да го напъха още по-навътре, без да откъсва поглед от водата. Очакваше всеки момент Микела да се появи на повърхността и в същото време се питаше защо някои неща се задържат отгоре, а други не.

Ужасната бяла керамична ваза, украсена със сложни златни плетеници, която стоеше винаги в един ъгъл на банята, принадлежеше на семейство Дела Рока от пет поколения, но всъщност никой не я харесваше. Неведнъж Аличе беше изпитвала желание да я събори на земята и да изхвърли малките парченца в кофата за боклук пред вратата на къщата заедно с кутиите от пюре, използваните дамски превръзки, разбира се, не от нея, и празните блистери от успокоителните на баща ѝ.

Аличе прокара пръста си по ръба и се замисли колко студен, гладък и чист е той. Соледад, гувернантката от Еквадор, беше станала още по-усърдна с годините, защото в семейство Дела Рока се обръщаше внимание на подробностите. Когато се появи за първи път в дома им, Аличе беше на шест години и я заизучава с подозрителен поглед иззад полата на майка си. Соледад се наведе към нея и я огледа с възхитен поглед:

— Каква хубава коса имаш — каза ѝ. — Мога ли да я пипна?

Аличе почти си прехапа езика, за да не каже „не“. Соледад повдигна един кичур кестенява коса, сякаш беше парче коприна, и

после го пусна да падне. Не можеше да повярва, че косите ѝ са така тънки.

Сега Аличе задържа дъха си, докато си сваляше фланелката, и стисна очите си за момент. Когато ги отвори отново, видя отражението си в голямото огледало над умивалника и едновременно се почувства разочарована и доволна. Нави ластика на бикините си няколко пъти, така че да бъдат точно над белега и да са достатъчно опънати, за да оставят малко хлътнало пространство между корема и ръба, нещо като мост между двата кокала на таза. Показалецът ѝ все още не влизаше, но малкият ѝ пръст — да, и фактът, че можеше да го пъхне там, я побъркваше от щастие.

Ето, точно отгук трябва да се подава.

Една синя роза като тази на Виола.

Аличе застана в профил, десния профил, по-хубавия, както беше свикнала да си казва. Прехвърли косата си напред и си помисли, че така прилича на обсебено от демони момиченце. Опита се да я прибере на конска опашка и после на една по-високо вързана опашка, точно както ходеше Виола и се харесваше на всички.

И така не се получаваше.

Разпиля косата по раменете си и по навик я прибра зад ушите. Постапи ръцете си на умивалника и приближи лице на няколко сантиметра от огледалото, та започна да ѝ се струва, че очите ѝ се сливат в едно-единствено ужасяващо око на циклоп. С дъха си направи кръг на стъклото, който покри части от главата ѝ.

Въобще не можеше да си обясни откъде Виола и приятелките ѝ намираха тези погледи, с които ходеха насам-натам и завъртаха главите на момчетата. Тези безмилостни и провокиращи погледи, които можеха да решат дали да те съсипят, или да бъдат благосклонни към теб само с едно едва забележимо движение на веждата.

Аличе се опита да изглежда предизвикателна в огледалото, но това, което видя, беше само едно недодялано момиче, което движеше рамене без какъвто и да било финес, сякаш под въздействието на упойващо вещество.

Беше убедена, че основният ѝ проблем са бузите, прекалено издути и смешни. Закриваха очите ѝ, докато на нея ѝ се искаше те да излизат от орбитите си и да се забиват като добре подострени стрели в

стомасите на момчетата, които срещаше. Искаше ѝ се погледът ѝ да не пропуска никого, да оставя незабравима следа.

Обаче продължаваше да отслабва само в корема, дупето и бюста, докато бузите ѝ оставаха все там, две кръгли възглавнички като на някое момиченце.

На вратата на банята се почука.

— Али, готово е — прокълтя през матовото стъкло омразният глас на баща ѝ.

Аличе не му отговори и глътна бузите си, за да види колко по-добре би изглеждала така.

— Али, там ли си? — извика я отново баща ѝ.

С издадена напред уста Аличе целуна собственото си отражение. С език докосна езика си върху студеното стъкло. Затвори очи и както при истинските целувки започна да движи главата си, но прекалено ритмично, за да е близо до истината. Целувката, за която мечтаеше, още не я бе намерила на ничии устни.

Давиде Пойрино беше първият, който я целуна с език в седми клас заради загубен бас. Беше го завъртял три пъти механично и по часовниковата стрелка около този на Аличе, после се обърна към приятелите си и каза:

— Окей?

Те избухнаха в смях и някой извика: „Целуна се с куцата!“, но въпреки всичко Аличе беше доволна, че е получила първата си целувка и че Давиде всъщност си го биваше.

После се беше случвало и с други. Братовчед ѝ Валтер на рождения ден на баба ѝ и един приятел на Давиде, на когото не знаеше дори името и който тайно я бе попитал дали би могъл да пробва и той. В един закътан тъгъл на училищния двор бяха доближили устни за няколко минути, без нито единият, нито другият да събере кураж да раздвижи и мускул. След като се отдръпнаха, той ѝ благодари и се отдалечи с вдигната глава и с походка на истински мъж.

Сега обаче беше изостанала. Съченичките ѝ говореха за пози, за синини от целувки, за това как се използват пръстите и дали е по-добре със или без презерватив, докато Аличе имаше само смътния спомен за целувка по устните в седми клас.

— Али? Чуваш ли ме? — извика по-силно баща ѝ.

— Уф, естествено, че те чувам — отговори с отегчение Аличе, с глас, който едва преминаваше през вратата.

— Масата е сложена — повтори баща ѝ.

— Разбрах, по дяволите — каза Аличе и тихичко добави: — Досадник.

Соледад знаеше, че Аличе изхвърля храната си. В началото, когато ѝ оставаше нещо в чинията, ѝ казваше:

— Любов моя, изяж си всичко, защото там, откъдето идвам, децата умират от глад.

Една вечер Аличе я погледна право в очите с гневен поглед.

— Дори да се натъпча до припадък, децата в твоята страна със сигурност няма да престанат да умират от глад.

Така че Соледад не ѝ казваше вече нищо, но винаги ѝ слагаше по-малко в чинията. И без това нямаше никаква разлика. Аличе беше в състояние да претегли наум продуктите само с поглед и да поеме точно триста калории. Останалото го изхвърляше по някакъв начин.

Хранеше се с дясната ръка, облежната на салфетката. Пред чинията си слагаше чашата за вино, която пълнеше, но никога не пиеше, и тази за водата, като така се образуваше бариера от стъкло. След това, по време на вечерята поставяше в стратегически позиции и солта, и олиото. Изчакваше майка ѝ и баща ѝ да се разсеят, всеки погълнат от трудоемкия механизъм на дъвченето. Тогава внимателно избутваше вече надробената храна извън чинията в салфетката.

На една вечеря успяваше да скрие три пълни с храна салфетки в джобовете на анцуга си. Преди да си измие зъбите, ги изпразваше в тоалетната и се заглеждаше в парченцата храна, които се завъртаха във водата. С удовлетворение прокараваше ръка по стомаха си и го усещаше празен и чист като кристална ваза.

— Сол, по дяволите, пак си сложила сметана в соса! — оплака се майка ѝ на гувернантката. — Колко пъти трябва да ти повторя, че получавам киселини?

После отблъсна чинията си с отвращение.

Аличе седеше на масата с кърпа, завързана на тюрбан на главата, за да обясни дългото време, прекарано в банята, с душ, който така и не беше взела.

Дълго бе мислила дали да ги попита или не. Така или иначе щеше да го направи. Желаше го прекалено много.

— Искам да си направя татуировка на корема — изрече тя изведнъж.

Баща ѝ отдръпна от устните си чашата, от която пиеше.

— Моля?

— Разбра много добре — отговори Аличе, предизвиквайки го с поглед. — Искам да си направя татуировка.

Баща ѝ прекара салфетката по устните и очите си, сякаш за да изтрие някаква грозна картина, обсебила съзнанието му. После я сгъна грижливо и я постави на коленете си. Взе отново вилицата си в ръка, като се опитваше да покаже присъщото си изнервящо присъствие на духа.

— Въобще не знам откъде ти идват подобни неща на ум — каза той.

— И какво искаш да си татуираш? Хайде, кажи! — намеси се майка ѝ с променено изражение, със сигурност повече от сметаната в соса, отколкото от искането на дъщеря си.

— Една роза. Мъничка. Виола има такава.

— И коя е тази Виола, за Бога? — попита баща ѝ с едва доловима ирония.

Аличе поклати глава, погледна към центъра на масата и се почувства съвсем незначителна.

— Виола е една нейна съученичка — отговори Фернанда с видимо усилие. — Хайде стига, говорила ни е за нея хиляди пъти. Вижда се, че въобще не си в час.

Адвокатът Дела Рока погледна жена си с пренебрежение, сякаш искаше да ѝ каже: „Теб пък кой те е питал?“

— Извинявайте, но някак си не се интересувам от това, което съученичките на Аличе си рисуват по корема — отсеке той. — Така или иначе няма да си направиш никаква татуировка.

Аличе пхна в салфетката си още една вилица спагети.

— Не можеш да ми го забраниш — осмели се да промълви тя, като продължаваше да гледа средата на масата.

В гласа ѝ се прокрадна нотка на несигурност.

— Би ли повторила? — попита баща ѝ със същото спокойствие, без да повишава тон. — Би ли повторила? — произнесе по-бавно.

— Казах, че така или иначе не можеш да ми забраниш — отговори Аличе, като вдигна поглед, но без да може да издържи този

на дълбоките и студени очи на баща си за повече от секунда.

— Наистина ли мислиш така? Доколкото знам, ти си на петнайсет години и това те прави зависима от решенията на твоите родители за още три години, сметката е много проста — обясни адвокатът. — В края на този период ще си, така да се каже, свободна да издълбаеш върху кожата си цветя, черепи или каквото там пожелаеш.

Адвокатът се усмихна към чинията и напъха в устата си вилица, пълна с добре навити спагети.

Последва дълъг момент на мълчание. Аличе прокарваше палец и показалец по шева на покривката. Майка ѝ, недоволна от вечерята си, хрупаше солета и рееше разсеян поглед из трапезарията. Баща ѝ се правеше, че яде с апетит. Дъвчеше с кръгови движения на челюстта си и от време на време затваряше очи в екстаз.

Аличе реши да продължи да настоява, защото наистина не го понасяше и защото, като го гледаше да яде по този начин, ѝ се струваше, че и здравият ѝ крак се схваща.

— Теб изобщо не те интересува дали аз се харесвам на някого или не — каза тя. — Дали някога ще се харесам на някого.

Баща ѝ я погледна въпросително, след което продължи да се храни, сякаш никой не беше казал нищо.

— Не те интересува дали си ми съсипал живота завинаги — продължи Аличе.

Адвокатът Дела Рока замръзна с вилицата в ръка. Взря се потресен в дъщеря си.

— Не разбирам за какво говориш — каза с леко треперещ глас.

— Много добре разбираш — отговори Аличе. — Вината, че аз ще си остана така завинаги, е само твоя.

Бащата на Аличе постави вилицата на ръба на чинията си. С една ръка покри очите си, сякаш се беше замислил дълбоко за нещо. След това стана и излезе от стаята. Тежките му стъпки отекнаха върху лъскавия мраморен под на коридора.

Фернанда каза:

— О, Аличе — без никакво съчувствие или упрек, само поклащайки примирено глава. После последва мъжа си.

Аличе продължи да гледа съсредоточено пълната си чиния още минута-две, докато Соледад, тиха като сянка, прибираще масата. След това напъха издутата салфетка в джоба си и се заключи в банята.

4.

Пиетро Балосино отдавна вече не се мъчеше да прониква в тъмния свят на сина си. Когато погледът му погрешка попаднеше върху осеяните му с белези ръце, си спомняше за безсънните ноци, прекарани в претърсване на къщата за останали остри предмети, за нощите, в които Аделе, подпухнала от успокоителни, спеше на дивана с отворена уста, защото вече не желаше да споделя леглото си с него. Това беше времето, когато изглеждаше, че бъдещето пристига чак сутринта и той броеше часовете, всичките часове, вслушвайки се в далечното биене на камбаните.

Убеждението, че някоя сутрин ще намери сина си по лице върху плувналата в кръв възглавница, се бе вкоренило дълбоко в съзнанието му. Постепенно започна да му се струва, че Матия вече не съществува. Така му се струваше дори и сега, когато седеше до него в колата.

Придружаваше го до новото му училище. Навън валеше, но дъждът беше толкова слаб, че дори не се чуваше.

Преди няколко седмици директорката на лицей „Е. М.“ беше извикала на среща в кабинета си него и Аделе, за да поговорят „за едно обстоятелство“, както бе написала в бележника на Матия. По време на срещата започна отдалече, спирайки се надълго и нашироко върху чувствителността на момчето, изключителната му интелигентност, винаги високия му успех по всички предмети.

Господин Балосино бе поискал и синът му да присъства на срещата от съображения за коректност, която със сигурност интересуваше само него самия. Седналият до родителите си Матия през цялото време не вдигна поглед от коленете си. Стискаше юмруци и успя да разкървави леко лявата си ръка. Два дни преди това от разсеяност Аделе бе проверила само ноктите на другата му ръка.

Матия слушаше думите на директорката, все едно че не ставаше дума за него. В съзнанието му се върна споменът от пети клас. Тогава госпожа Рита, след като той пет дни не бе произнесъл и една дума, го накара да седне в центъра на класната стая, а всички останали да се настанят около него в полукръг. Започна с думите, че сигурно Матия

има проблем, за който не иска да говори с никого, че той е много интелигентно дете, дори прекалено за възрастта си. После прикани съучениците му да не го отбягват, да го убедят да споделя с тях, да му дадат да разбере, че са му приятели. Матия си гледаше в краката и когато госпожата го попита дали иска да каже нещо, най-сетне проговори и попита дали може да си седне на мястото.

След хвалебствията директорката започна да говори по същество. Това, което господин Балосино разбра, но чак няколко часа по-късно, беше, че всички преподаватели на Матия изпитвали особено притеснение, някакво почти неуловимо усещане за неадекватност спрямо това момче, невероятно надарено, но сякаш не желаещо да създава връзки с никого от връстниците си.

Тук директорката беше направила пауза. Седнала на удобния си стол, бе отворила някаква папка, после я бе затворила, явно спомняйки си, че в офиса ѝ има и други хора. С внимателно подготвени думи бе подсказала на семейство Балосино, че лицет „Е. М.“ не е в състояние да отговори напълно на нуждите на сина им.

Когато на вечеря бащата на Матия го попита дали иска да си смени училището, той отговори със свиване на рамене и после се загледа в отражението на неоновата лампа върху ножа, с който трябваше да си нареже месото.

— Всъщност не вали косо — каза Матия, като гледаше през прозорчето, нарушавайки хода на бащините си мисли.

— Моля? — сепна се Пиетро.

— Навън не духа вятър. Иначе щяха да се движат листата на дърветата — продължи Матия.

Баща му се помъчи да разбере думите му. Всъщност въобще не го интересуваше какво говори и си мислеше, че това е поредната странност на сина му.

— Тоест? — попита той.

— Върху прозореца капките падат косо, но то е само в резултат от това, че ние се движим. Ако се измери ъгълът спрямо вертикалната ос, човек би могъл да изчисли дори скоростта на падането.

Матия проследи с пръст траекторията на една капка. Приблужи лицето си до стъклото и духна върху него. После с показалец нарисова линия върху изпотения прозорец.

— Не духай по стъклата, че остават следи — направи му забележка баща му.

Матия сякаш не го чу.

— Ако не виждаме нищо извън колата, ако не знаем, че се движим, не би било ясно дали е по вина на капките или по наша вина — каза Матия.

— Каква вина? — попита баща му разсеяно и малко троснато.

— Вината, че падат така косо.

Пиетро Балосино кимна сериозно, без да разбира. Бяха пристигнали. Изключи колата от скорост и дръпна ръчната спирачка. Матия отвори вратата и полъх свеж въздух нахлу в купето.

— Ще дойда да те взема в един — каза Пиетро.

Матия кимна с глава. Господин Балосино се наведе напред, за да го целуне, но предпазният колан го задържа. Облегна се отново на седалката и загледа сина си, който слезе и затвори вратата на колата зад гърба си.

Новото училище се намиреше на хълм в хубав богаташки квартал. Сградата беше строена през двайсетте години и въпреки скорошния ремонт стоеше като петно сред пищните частни къщи наоколо. Паралелепипед от бял цимент с четири реда прозорци на равно разстояние един от друг и две противопожарни стълби, боядисани в зелено.

Матия се качи по стълбището, което отвеждаше към входа, и застана встрани от групичките младежи, очакващи да удари първият звънец, въпреки че извън козирката главата му се мокреше.

След като влезе в сградата, потърси таблото с разположението на стаите, за да не трябва да пита портиера.

Девети Е се намиреше в края на коридора на първия етаж. Матия пое дълбоко въздух и влезе. Застана в дъното на стаята и зачака с пръсти, пъхнати в презрамките на раницата, и с погледа на човек, който би желал да потъне в стената.

Докато сядаха на местата си, новите съученици му хвърляха един след друг боязливи погледи. Никой не му се усмихна. Някои си размениха две-три думи на ухото и Матия беше сигурен, че са по негов адрес.

Наблюдаваше останалите празни места и когато и мястото до едно момиче с червен лак на ноктите беше заето, въздъхна облекчено.

Преподавателката влезе в класната стая и Матия седна на единствения свободен чин до прозореца.

— Ти си новият, нали? — попита го момчето до него, което изглеждаше точно толкова самотно.

Матия кимна с глава, без да го погледне.

— Аз съм Денис — представи се момчето и протегна ръка.

Матия я стисна леко и отговори:

— Приятно ми е.

— Добре дошъл — каза Денис.

5.

Виола Баи всяваше страх и будеше възхищение по един и същи начин във всичките си съученички, защото беше толкова хубава, че ги караше да се чувстват неудобно. Освен това на петнайсет години познаваше живота много по-добре от останалите си връстнички или поне се правеше, че е така. През междучасието в понеделник момичетата се събираха около нейния чин и жадно слушаха равносметката ѝ за отминалите почивни дни. В повечето случаи ставаше въпрос за пообработен разказ на това, което по-голямата ѝ с осем години сестра, Серена, ѝ беше казала предишния ден. Виола си присвояваше нейните истории, като ги разкрасяваше с пикантни моменти. Често те бяха напълно измислени, но в ушите на приятелките ѝ звучаха вълнуващо и тайнствено. Виола описваше един или друг бар, без някога да е стъпвала в него, привеждаше подробности, свързани със странното осветление, или разказваше за бармана, който се усмихвал лукаво, докато ѝ забърквал коктейл „Куба либре“.

Обикновено накрая свършваха в леглото на бармана или пък в задната част на бара, между касите с бира и тези с водка, където той я обръщал с гръб към себе си и запушвал устата ѝ с ръка, за да не вика.

Виола Баи знаеше как да направи един разказ завладяващ. Знаеше, че цялата му сила е в точността на детайла. Знаеше как да изчисли времето така, че биенето на звънеца да съвпадне с момента, когато барманът сваля ципа на марковите ѝ дънки. В този миг вярната ѝ публика се разпръсваше бавно със зачервени от завист и неудобство бузи. Виола обещаващо, че ще продължи в следващото междучасие, но беше прекалено интелигентна, за да го направи наистина. Винаги прекратяваше темата, като леко изкривяваше свършените си устни, като че ли това, което ѝ се бе случило, нямаше никакво значение. Като че ли беше само още една подробност от нейния изключително интересен живот, а тя самата вече гледа напред към това, което ѝ предстои.

Секс наистина беше правила, бе опитвала и някои от наркотиците, чиито имена обичаше да изрежда. В интерес на истината

обаче бе спала само с едно момче, и то само веднъж. Това се бе случило на морето с приятел на сестра ѝ, която същата вечер здравата се напи и напуши и не съобрази, че момиче на тринайсет години е прекалено малко за някои неща. Момчето я облада набързо, на улицата, зад една кофа за боклук. Докато се връщаха с наведени глави при останалата част от компанията, Виола го хвана за ръката, но той бързо се отдръпна и я попита: „Какви ги вършиш?“ Горяха ѝ бузите и топлината, която бе оставил между краката ѝ, я караше да се чувства самотна. В следващите дни момчето не ѝ каза и дума и Виола сподели всичко със сестра си. Сестра ѝ се смя на наивността ѝ и каза:

— Бъди по-хитра, какво си очаквала?

Вярната публика на Виола се състоеше от Джада Саварино, Федерика Мадзолди и Джулия Миранди. Заедно образуваха неразрушимата и безмилостна фаланга на четирите мръсници, както ги наричаха някои момичета от училището. Виола ги беше избрала една по една и от всяка бе поискала да направи малка жертва, защото нейното приятелство трябваше да се заслужи. Единствено тя решаваше дали си част от групата или не, и решенията ѝ бяха колкото неясни, толкова неподлежащи на промяна.

Аличе тайно наблюдаваше Виола. От нейното място, два чина по-назад, тя се захранваше от частично уловени думи и изречения от разказите ѝ. След това, когато вечер останеше сама, разгръщаше фантазията си около тях.

Виола не ѝ бе обелвала и дума до тази сряда сутрин, когато проведе нещо като инициация по всички правила на изкуството. Никое от момичетата не разбра дали Виола импровизираше, или дълго бе обмисляла това мъчение. Но така или иначе всички бяха съгласни, че е гениално.

Аличе мразеше съблекалнята. Нейните съвършени съученички се разхождаха колкото се може по-дълго по гащи и сутиен, за да могат останалите да се изпълнят с още по-голяма завист. Заставаха в неестествени и изкривени пози, гълтаха си корема и изпъчваха гърдите си. Въздишаха пред полусчупеното огледало, което висеше на една от стените. Казваха: „Я виж!“, измервайки с ръце ширината на ханша си, който по никакъв начин не би могъл да бъде по-пропорционален и привлекателен.

В сряда Аличе излизаше от къщи, обула анцуг под дънките, за да не се съблича в училище. Момичетата я гледаха злобничко и с подозрение, представяйки си това, което крие под дрехите си. Тя си сваляше блузата, обърната с гръб, за да не могат да видят корема ѝ.

Слагаше си маратонките за гимнастика и внимателно поставяше другите до стената. Сгъваше си хубаво и дънките. Дрехите на съученичките ѝ, за разлика от нейните, висяха от дървените пейки в пълен хаос, а обувките им бяха разхвърляни по пода на съблекалнята, обърнати наопаки, защото всички си ги сваляха с краката.

— Аличе, ти лакома ли си? — попита я Виола.

На Аличе ѝ трябваше известно време, за да осъзнае, че Виола Баи говори наистина на нея. Беше убедена, че е напълно невидима за нейния поглед. Дръпна двата края на връзките на маратонките си, но възелът ѝ се развърза в ръцете.

— Аз ли? — попита, оглеждайки се с неудобство.

— Струва ми се, че няма друга Аличе тук — отговори ѝ Виола.

Останалите се захилиха.

— Не. Не съм много лакома.

Виола стана от пейката и се приближи до нея. Аличе почувства върху себе си погледа на прекрасните ѝ очи, отрязани наполовина от сянката, която хвърляше бретонът върху лицето ѝ.

— Но бонбони обичаш, нали? — продължи Виола настоятелно.

— Да. Да кажем. Горедолу.

Аличе прехапа устни и се упрекна за тази своя тъпа неувереност. Облегна кокалестите си плещи на стената. Тръпка премина през здравия ѝ крак. Другият остана нечувствителен, както обикновено.

— Как така горедолу? Всички обичат бонбони. Нали така, момичета? — каза Виола на трите си приятелки, без да се обръща.

— Мм. Всички — отговориха те.

Аличе долови странен трепет в очите на Федерика Мадзолди, която я гледаше от дъното на съблекалнята.

— Да, всъщност и аз обичам бонбони — поправи се тя.

Започваше да изпитва страх, без да знае от какво.

Един път четирите мръсници бяха хванали Алесандра Мирано, тази, която впоследствие напусна поради слаб успех и отиде в техникум по козметика, и я бяха завлекли в мъжката съблекалня. Заклучиха я вътре и две от момчетата си го извадиха пред нея. Тогава

Аличе ясно чу подстрекаващите викове от коридора, смесени с безумния хилеж на четирите ексекюторки.

— Точно така. Сигурна бях. Сега искаш ли един бонбон? — попита я Виола.

Аличе се замисли.

„Ако отговоря «да», кой знае какво ще ме накарат да изям. Ако кажа «не», може би Виола ще се озлоби и току-виж и мен завлекли в мъжката съблекалня...“

Стоеше и мълчеше като някаква глупачка.

— Какво става? Не е някакъв труден въпрос — подигра ѝ се Виола.

След това извади от джоба си шепа дъвчащи плодови бонбони.

— Вие кои искате? — попита.

Джулия Миранди се приближи до нея и надзърна в ръката ѝ. Виола не спираше да се вира втренчено в Аличе, която усещаше тялото си вдървено като лист хартия, догарящ в камината.

— Има портокал, малина, боровинка, ягода и праскова — изреди Джулия и хвърли бегъл разбиращ поглед на Аличе, без Виола да я види.

— За мен малина — каза Федерика.

— Праскова — обяви Джада.

Джулия им подхвърли бонбоните и отвори своя с вкус на портокал. Напъха го в устата си и отстъпи назад, за да предостави отново сцената на Виола.

— Останаха боровинка и ягода. Хайде казвай, искаш ли или не?

„Може би пък иска само да ми даде бонбон, помисли си Аличе. Може би искат само да видят дали ям или не. Все пак е само един бонбон.“

— Предпочитам ягодата — бавно каза тя.

— Да му се не види, и на мен ми беше любимият! — възкликна Виола, правейки се доста неумело на разочарована. — Но с удоволствие ще го дам на теб.

Отвори бонбона с вкус на ягода и хвърли хартиятката на земята. Аличе протегна ръка, за да го вземе.

— Чакай малко — каза Виола. — Не бъди толкова лакома.

Наведе се, като държеше бонбона между палеца и показалеца си, и започна да го влачи по мръсния под на съблекалнята. Вървеше със

свити колене и продължи да го търкаля покрай цялата стена вляво от Аличе, където ръбът беше пълен с мръсотия, образувана от фъндъци, прах и косми.

Джада и Федерика се хилеха като побъркани. Джулия хапеше нервно устни. Останалите момичета бързо разбраха какво става и се изнесоха от съблекалнята, затваряйки вратата след себе си.

Щом стигна края на стената, Виола се приближи до умивалника, където момичетата си миеха подмишниците и лицето след часа по физическо. Събра с бонбона бялата слуз, която покриваше вътрешната част на канала.

Върна се пред Аличе и постави тази гнус под носа ѝ.

— Ето — каза тя. — С вкус на ягода, както искаше.

Не се смееше. Имаше сериозното и убедено изражение на човек, който прави нещо болезнено, но необходимо.

Аличе поклати глава, за да каже „не“. Приблужи се още повече до стената.

— Какво има? Вече не го ли искаш? — попита я Виола.

— А не — каза Федерика. — Поиска го и сега ще си го изядеш.

Аличе преглътна.

— И ако не го изям? — събра кураж да попита.

— Ако не го изядеш, си носиш последствията — отговори мистериозно Виола.

— Какви последствия?

— Не можеш да узнаеш последствията предварително.

„Ще ме заведат в съблекалнята на момчетата, помисли си Аличе. Или пък ще ме съблекат и няма да ми дадат дрехите.“

Треперейки едва забележимо, момичето протегна ръката си към тази на Виола, която пусна гнусния бонбон в шепата ѝ. Аличе бавно го приближи до устата си.

Другите стояха, онемели, и, изглежда, си мислеха, че няма да го направи. Виола невъзмутимо мълчеше.

Аличе постави бонбона върху езика си и усети как слюнката ѝ пресъхва от космите, залепени отгоре му. Започна да дъвче и веднага почувства, че нещо изтраква между зъбите ѝ.

„Не повръщай, каза си Аличе. Не трябва да повръщаш.“

С усилие преглътна киселините и стомашните сокове, които се връщаха в устата ѝ, преглътна и бонбона. Усети го как слиза като

камък по хранопровода ѝ.

Неоновата лампа на тавана издаваше натрапчив електрически звук, от физкултурния салон се чуваха викове и смях. В помещенията на сутерена въздухът беше тежък, а прозорците прекалено малки, за да може да се проветри.

Виола погледна Аличе сериозно. Кимна. Не се усмихна, само ѝ направи знак с глава, че вече могат да вървят. После се обърна и излезе от съблекалнята, минавайки покрай другите три момичета, без да ги удостои с поглед.

6.

Имаше нещо важно, което трябваше да се знае за Денис. За да бъдем напълно точни, Денис считаше, че това е единственото нещо, което си струваше човек да знае за него, и поради това не го беше казал на никого.

Неговата тайна имаше ужасно име, което се разпростираше като найлонова завеса върху всичките му мисли и не им позволяваше да дишат. Стоеше си там и тежеше в главата му като присъда, от която няма да може да избяга и заради която рано или късно ще трябва да плати.

Веднъж, когато беше на десет години и учителят му по пиано придържаше ръката му върху клавишите, за да изсвири гамата, като притискаше топлата си длан върху неговата, бе почувствал, че му прималява. Тогава се наведе малко напред, за да прикрие очертанията на ерекцията, експлодирала в долнището на анцуга му. През целия си живот щеше да мисли за този момент като за истинската любов и да търси упорито, във всеки миг на съществуването си, обгръщащата топлина на онова докосване.

Винаги когато спомени като този нахлуваха в съзнанието му и караха ръцете и вратът му да се потят, Денис се заключваше в банята и започваше яростно да мастурбира, седнал наопаки върху тоалетната чиния. Удоволствието беше кратко и се разпростираше само върху няколко сантиметра от члена му. Чувството за вина обаче безжалостно го връхлиташе и се изсипваше отвисоко върху него като душ с мръсна вода. Проникваше под кожата му, настаняваше се дълбоко и бавно рушеше всичко около себе си, подобно на влагата, просмукала се в стените на стара къща.

В часа по биология в лабораторията на приземния етаж Денис наблюдаваше как Матия прави дисекция на парче пържола и внимателно отделя червените от белите влакна. Искаше му се да погали ръцете му. Искаше да разбере дали този съсирек от желание, заседнал в мозъка му, ще се разтопи като масло, щом докосне съученика си, момчето, в което се бе влюбил.

Седяха близо един до друг. И двамата бяха облегли ръце на плота за експерименти. Низ от колби, бехерови чаши и прозрачни епруветки ги отделяше от останалата част на класа и отклоняваше слънчевите лъчи, като деформираше всичко, което стоеше отвъд тази линия.

Матия съсредоточено работеше и не вдигаше очи от поне четвърт час. Биологията не му харесваше, но изпълняваше задачата със същата сериозност, с която подхождаше към всеки предмет. Органичната материя, така ранима и пълна с недостатъци, му се струваше неразбираема. Миризмата на нещо живо, която влажното парче месо упорито разпръскваше, не предизвикваше в него нищо друго, освен лека досада.

С чифт пинцети изтегли тънко бяло влакно и го постави върху стъкълцето. Приблужи око до микроскопа и го нагласи на фокус. Записа си всяка подробност в тетрадката на квадратчета и направи уголемена скица на образа.

Денис въздъхна дълбоко. След това, сякаш скачайки с главата напред, събра кураж да го заговори.

— Мати, ти имаш ли някаква тайна? — попита приятеля си.

Изглеждаше, че Матия не го е чул, но ножчето, с което отделяше поредното мускулно влакно, му се изплъзна и издрънча на металния плот. Взе го с бавно движение.

Денис изчака няколко секунди. Матия стоеше неподвижен и държеше ножа вдигнат на два сантиметра от месото.

— На мен можеш да кажеш тайната си — продължи Денис.

Сега, след като се беше престашил и направил крачка към вълнуващия интимен свят на приятеля си, лицето му пулсираше от вълнение и нямаше никакво намерение да изпусне плячката си.

— И аз имам една тайна — каза той.

Матия разряза на две мускула със сигурно движение на ръката, като че ли искаше да убие нещо, което беше вече мъртво.

— Аз нямам никаква тайна — отговори приглушено.

— Ако ти ми кажеш своята и аз ще ти кажа моята — продължи да настоява Денис.

Придърпа стола си по-близо и Матия видимо се стегна. Гледаше втренчено и безизразно парчето месо.

— Трябва да завършим експеримента — прошепна с равен глас.
— Иначе няма да можем да попълним данните в схемата.

— Въобще не ме интересуват данните — отвърна Денис. —
Каж ми какво си си направил на ръцете.

Матия преброи три свои вдишвания и издишвания. Във въздуха се движеха съвсем леки молекули етанол и някои от тях навлязоха в ноздрите му. Усети ги да се изкачват като приятно парене покрай хрущяла до основата на челото му.

— Наистина ли искаш да знаеш какво съм си направил на ръцете? — попита, обръщайки се към Денис, но загледан в бурканите с формалин, подредени зад гърба му, десетки буркани, пълни със зародиши и с ампутирани крайници на различни животни.

Денис кимна, тръпнещ.

— Тогава гледай — каза Матия.

Стисна ножа с петте си пръста. След това го заби между показалеца и средния пръст и го прокара до китката си.

7.

В четвъртък Виола я чакаше пред училище. Аличе вече я отминаваше с наведена глава, когато тя я спря, като я хвана за ръкава. Извика я по име и Аличе подскочи. Мислите ѝ тутакси се върнаха към бонбона и така ѝ се повдигна, че ѝ се зави свят. Когато четирите мръсници те взимаха на мушка, не те оставяха повече на мира.

— Математичката иска да ме изпита — каза Виола. — А аз въобще не съм учила и не искам да влизам.

Аличе я погледна неразбиращо. Като че ли не се държеше неприятелски, но въпреки това ѝ нямаше доверие. Понечи да се отдалечи.

— Ела да се поразходим — продължи Виола.

— Аз и ти ли?

— Да, аз и ти.

Аличе ужасено се огледа.

— Хайде де — пришпори я Виола. — По-добре да не ни виждат тук.

— Ама... — опита се да възрази Аличе.

Но Виола не я остави да продължи, дръпна я по-силно за ръкава и тя я последва, накуцвайки до спирката на автобуса.

Седнаха една до друга. Аличе се залепи за прозореца, за да остави повече място за Виола, като всеки момент очакваше да се случи нещо, нещо ужасно. Виола от своя страна сияеше. Извади червило от чантата и си го прекара по устните. После я попита дали иска и тя. Аличе поклати глава. Училището се отдалечаваше зад гърбовете им.

— Баща ми ще ме убие — прошепна тя.

Краката ѝ трепереха. Виола въздъхна.

— Глупости, дай ми бележника си.

Разгледа подписа на бащата на Аличе и каза, че е ужасно лесен и че после ще го подправи. Показа ѝ собствения си бележник. Посочи подписите, които бе фалшифицирала всеки път, когато не искаше да влиза в час.

— Така или иначе, утре имаме първи час с Фолини — додаде, — а тя и без това не вижда.

Виола започна да говори за училище, за това колко не я интересува математиката, защото и без друго щяла после да следва право. На Аличе ѝ бе трудно да я слуша. Продължаваше да си спомня за предишния ден в съблекалнята и не можеше да си обясни този неочакван опит за сближаване.

Слязоха на централния площад и се заразхождаха под колонадата. Виола влезе в магазин за дрехи с фосфоресциращи надписи, в който Аличе никога не беше стъпвала. Държеше се така, сякаш са приятелки открай време. Настоя да пробват някои дрехи, които все тя избираше. Попита за размера ѝ и Аличе със срам призна, че носи номер 38. Продавачките ги гледаха подозрително, но Виола не обръщаше внимание. Влязоха в една и съща пробна и Аличе тайно сравни тялото си с това на съученичката си. Накрая не купиха нищо.

После се настаниха в един бар и Виола поръча две кафета, без да попита Аличе какво иска. Аличе беше доста объркана, вече нищо не разбираше, но някакво ново и неочаквано щастие бе започнало да си проправя път в съзнанието ѝ. Полека-лека забрави за баща си и за училището. Седеше на кафе с Виола Баи и ѝ се струваше, че времето принадлежи само на тях двете.

Виола изпуши три цигари и накара Аличе да си запали една. Смееше се и показваше съвършените си зъби всеки път, когато новата ѝ приятелка започваше да кашля. Разпита я накратко за момчетата, с които не е била, и за целувките, които не е получила. Аличе отговаряше с наведена глава.

— Искаш да ме накараш да повярвам, че никога не си имала гадже? Никога, никога, никога?

Аличе кимна.

— Това е невъзможно. Пълна трагедия — превзето възкликна Виола. — Със сигурност трябва да направим нещо. Да не искаш да си умреш девствена!

Така че на другия ден в голямото междучасие обиколиха училището, за да търсят гадже за Аличе. Виола заряза Джада и другите, като им обясни, че си имат работа, и всички я видяха да излиза от класната стая ръка за ръка с новата си приятелка.

Вече беше измислила всичко. Трябваше да се случи на купона за рождения ѝ ден следващата събота. Необходимо бе само да намерят най-подходящия. Докато минаваха през коридора, Виола ѝ сочеше едно или друго момче, коментирайки:

— Обърни внимание на дупето му, не е никак зле, със сигурност е добър.

Аличе се усмихваше нервно и не можеше да се реши. В главата ѝ с тревожна яснота изникваше мигът, в който някое момче ще пъхне ръцете си под блузата ѝ. Мигът, в който някое момче ще разбере, че под тези дрехи, които ѝ стояха така добре, има само тлъстини и отпусната кожа.

Облегнаха се на парапета на противопожарното стълбище на втория етаж и се загледаха в момчетата, които играеха на футбол в двора с раздута жълта топка.

— А Триверо? — попита Виола.

— Даже не знам кой е.

— Сериозно? От дванайсети клас. Ходеше на гребане със сестра ми. Интересни неща разправят за него.

— Какви?

Виола разпери ръце, за да покаже дължина, и после се разкикоти, доволна от смущението, което предизвика жестът ѝ. Аличе пламна от срам, но почувства и някаква сигурност, някакво прекрасно усещане, че самотата ѝ наистина е свършила.

Слязоха на долния етаж и минаха покрай машините за сандвичи и напитки. Тук учениците образуваха хаотична опашка, някои си играеха с монетите в джобовете на дънките си.

— Това е, трябва да се решиш — каза Виола.

Аличе се завъртя около себе си. Огледа се объркано наоколо.

— Онзи там ми изглежда симпатичен — каза, като посочи две момчета, които стояха по-настрани, до прозореца, но нито си говореха, нито се поглеждаха.

— Кой от двамата? — попита я Виола. — Този с превръзката или другият?

— Този с превръзката.

Виола я погледна втренчено. Искрящите ѝ очи бяха широко отворени от учудване.

— Ти си луда — каза ѝ тя. — Знаеш ли какво беше направил той?

Аличе кимна отрицателно с глава.

— Нарочно си беше забил нож в ръката. Тук, в училище!

Аличе сви рамене.

— На мен ми се струва интересен — възрази тя.

— Интересен? Той е психопат. С такъв като него ще се озовеш нарязана на парченца в някой фризер.

Аличе се усмихна, но продължи да гледа момчето с бинтованата ръка. В начина, по който държеше главата си, наведена надолу, имаше нещо, което я караше да се приближи до него, да повдигне брадичката му и да му каже: „Погледни ме, тук съм.“

— Наистина, сигурна ли си? — попита я Виола.

— Да — отговори Аличе.

Виола сви рамене.

— Тогава да вървим — подкани я тя.

Хвана Аличе за ръката и я поведе към двете момчета на прозореца.

8.

Матия гледаше навън през матовите прозорци на фойето. Беше светъл ден, подранила пролет в началото на март. Силният вятър, прочистил въздуха през нощта, сякаш помиташе със себе си и времето, което като че ли се движеше по-бързо. Като броеше покривите на къщите, които успяваше да види от това място, Матия се опитваше да изчисли на какво разстояние се намира хоризонтът.

Денис стоеше до него и тайно го гледаше, опитвайки се да разгадае мислите му. Не споменаваха за това, което се бе случило в кабинета по биология. Говореха си малко, но всеки, взрян в собствената си пропаст, прекарваше времето си с другия, който го държеше здраво и му даваше сигурност без много думи.

— Здравей! — чу прекалено близо до себе си Матия.

В стъклото видя отразени силуетите на две момичета, които стояха изправени зад него, хванати за ръка. Обърна се.

Денис го погледна въпросително. Изглежда, двете искаха нещо.

— Здравей — каза бавно Матия.

Наведе глава, за да се предпази от острия поглед на едната от двете.

— Аз съм Виола, а това е Аличе — продължи точно тази с острия поглед. — Ние сме от девети Б.

Матия кимна. Денис стоеше със зяпнала уста. Никой от двамата не каза нищо.

— Добре де — осмели се Виола, — няма ли да се представите?

Матия произнесе името си тихо, сякаш за да го припомни и на себе си. Подаде отпуснатата ръка, непревързаната, на Виола и тя я стисна силно. Другото момиче едва го докосна и се усмихна, гледайки в друга посока.

Денис се представи след него по същия несръчен начин.

— Искане да ви поканим на моя рожден ден по-следващата събота — каза Виола.

Денис потърси отново очите на Матия, но той гледаше срамежливата полуусмивка на Аличе. Забеляза устните ѝ — бяха така

бледи и тънки, че устата ѝ изглеждаше като направен с много тънък скалпел разрез.

— И защо? — попита Матия.

Виола го погледна накриво, после отправи към Аличе с поглед, който казваше: „Ето, видя ли? Казах ти, че е луд.“

— Какво значи „защо“? Явно имаме желание да ви поканим.

— Не, благодаря — каза Матия. — Аз не мога да дойда.

Денис облекчено побърза да каже, че и той не може.

Виола не му обърна внимание и се съсредоточи върху момчето с превързаната ръка.

— Така ли? Кой знае какви ангажименти имаш в събота вечер! — предизвика го тя. — Ще си играеш на електронни игри с приятелчето ти може би? Или пък беше планирал да си прережеш вените още веднъж?

Виола почувства тръпка на ужас и възбуда, когато произнесе последната фраза. Аличе ѝ стисна ръката по-силно, за да ѝ даде знак да престане.

Матия си помисли, че е забравил броя на покривите и че няма да успее да ги преброи отново, преди да бие звънецът.

— Не обичам купоните — обясни той.

Виола се насили да се засмее и издаде няколко остри, режещи хихикания.

— Ти наистина си странен — подигра му се тя. — На всички им харесват купоните — добави и се потупа два пъти с показалец по дясното слепоочие.

Аличе беше пуснала ръката ѝ и държеше своята несъзнателно опряна върху корема.

— На мен не ми харесват — повтори Матия със строг глас.

Виола му отправи предизвикателен поглед, който той издържа, без да трепне. Аличе бе отстъпила крачка назад. Виола отвори уста, за да му отвърне, но звънецът удари точно навреме. Матия се обърна и тръгна решително към стълбите, сякаш за да покаже, че за него спорът е приключил. Денис го последва, сякаш привлечен от магнетизма му.

9.

Откакто бе започнала работа при семейство Дела Рока, Соледад Галиенас наруши правилата само веднъж. Това се случи преди четири години в една дъждовна вечер, когато Дела Рока бяха отишли на вечеря при приятели.

В гардероба на Соледад всички дрехи бяха черни, включително и бельото ѝ. Бе разказвала толкова много пъти как мъжът ѝ загинал при трудова злополука, че понякога и тя самата започваше да си вярва. Представяше си го застанал прав на скелето на дващест метра от земята с цигара в уста да изравнява хоросана, за да положи още един ред тухли. Виждаше го как се спъва в оставен на земята инструмент или в руло въже, това, с което е трябвало да се завърже, но е захвърлил настрана, защото тези мерки били за новаците. Представяше си го как губи равновесие върху дървеното скеле и полита надолу без вик. Картината се разширяваше, за да обхване мъжа ѝ, който пада, разперил ръце, и бялото небе зад него. След това нейният измислен спомен завършваше с поглед отвисоко — тялото му, размазано върху прашния терен на строителния обект. Безжизнен и двуизмерен, с още отворени очи и тъмно петно кръв, което се разраства на земята.

Като мислеше за съпруга си по този начин, изпитваше приятна мъка някъде между гърлото и носа и ако задържеше емоцията, успяваше и да пролее някоя сълза.

Истината беше, че мъжът ѝ си бе отишъл. Напусна я една сутрин, вероятно за да започне нов живот с някоя, която тя дори не познаваше. Никога не получи вест от него. Когато дойде в Италия, измисли историята за вдовството, за да има минало, което да разказва. За истинското си минало нямаше какво да каже. Черните дрехи и мисълта, че хората могат да видят в очите ѝ следите на една трагедия, на една неотишла си болка, ѝ даваха сигурност. Носеше траура си с достойнство и до онази вечер не беше изневерявала на спомена за своя покойник.

В събота отиваше на литургия в шест, за да се върне навреме за вечеря. Ернесто я ухажваше от седмици. След службата я чакаше в

преддверието на църквата и всеки път по един и същи церемониален начин ѝ предлагаше да я придружи до дома ѝ. Соледад се загръщаше в тъмната си дреха и в крайна сметка се съгласяваше. Той ѝ разказваше за времето, когато още работел в пощата, за това колко били дълги сега вечерите, когато е сам вкъщи с всичките тези години зад гърба си и с толкова призрания от миналото, с които трябвало да се бори. Ернесто беше по-възрастен от Соледад и жена му наистина си беше отишла от рак на панкреаса.

Вървяха, прилично хванати под ръка. Тази вечер той я бе подслонил под чадъра си и бе измокрил главата и палтото си, за да я предпази възможно най-добре. Направи ѝ комплимент за италианския ѝ, който се подобрявал с всяка изминала седмица, и Соледад се смя, преструвайки се на засрамена.

Стана от несръчност, от липса на синхрон, когато, вместо да се поздравят като приятели с две невинни целувки по бузите, устните им се докоснаха пред вратата на семейство Дела Рока. Ернесто ѝ се извини, но веднага след това отново се наведе към устните ѝ и Соледад усети как целият прах, покривал сърцето ѝ през всичките тези години, се вдига вихрено нагоре и стига до очите ѝ.

Покани го да влезе. Смяташе да го остави в стаята си за два часа, колкото да приготви нещо за ядене на Аличе и да я сложи да спи. Дела Рока трябваше да излязат след малко и щяха да се върнат късно.

Ернесто благодареше на Господ, че някои неща все още могат да се случват и на неговата възраст. Влязоха в къщата тайно. Соледад пусна любимия си в своята стая, държейки го за ръка като младо момиче, и с пръст върху устните му направи знак да пази тишина. Набързо приготви вечерята на Аличе, погледа я как се храни бавно и ѝ каза, че изглежда уморена и че е по-добре да си ляга. Аличе започна да протестира, искала да гледа телевизия, и Соледад се съгласи, само и само да се освободи от нея, като се споразумяха поне да се премести в мансардата. Аличе се качи на горния етаж, където спокойно можеше да си влачи краката, възползвайки се от факта, че баща ѝ го няма.

Соледад се върна при госта си. Двамата дълго време се целуваха, седнали един до друг, без да знаят какво да правят с ръцете си, неумели и сякаш забравили всичко. След време Ернесто все пак се престаши да я привлече към себе си.

Докато той се бореше с безумното нещо, с което се закопчаваше сутиена ѝ, извинявайки се тихо, че е толкова неловък, тя се почувства млада, красива и безразсъдна. Затвори очи и когато ги отвори отново, видя Аличе да стои на прага на стаята.

— По дяволите! — изпусна се тя. — Какво правиш тук?

Отдръпна се от Ернесто и покри гърдите си с ръка.

Аличе държеше главата си наведена на една страна и ги наблюдаваше без притеснение, сякаш бяха животни в клетка.

— Не мога да заспя — каза тя.

И ето че сега, по някакво невероятно съвпадение бе настъпил друг подобен момент. Соледад пак така се обърна и съзря Аличе да стои на прага на кабинета.

Соледад бършеше прахта на библиотеката. Вадеше по три тежки тома наведнъж от една от енциклопедиите на адвокатата, тази с кориците в зелено и златисто. Държеше ги с лявата ръка, която вече я наболяваше, докато с другата мушкаше парцала и в най-затънтените ъгли на махагоновата библиотека, защото наскоро адвокатът се бе оплакал, че забърсва само наоколо.

Аличе не беше влизала с години в кабинета на баща си. Една невидима бариера на враждебност я държеше закована на прага. Бе сигурна, че дори ако само пристъпи върху правилната и хипнотизираща симетрия на паркета, дървото ще се изкриви под тежестта ѝ и тя ще пропадне в черна пропаст.

Цялата стая бе напоена с натрапчивия мирис на баща ѝ, наслоен върху купчините с листове, подредени върху бюрото, върху плътните кремави пердета.

Когато беше малка, Аличе влизаше на пръсти, за да каже на баща си, че масата за вечеря е сложена. Винаги изчакваше малко, преди да заговори, защото се стъписваше от фигурата му — тя изпълваше пространството зад бюрото, докато зад сребърната рамка на очилата изучаваше сложните си документи. Когато забелязваше присъствието на дъщеря си, адвокатът вдигаше поглед и сбръчкваше челото си, сякаш се питаше какво прави там. После кимваше и едва доловимо ѝ се усмихваше.

— Идвам — казваше.

Аличе беше сигурна, че все още чува тази единствена дума да отеква, отразена от тапицерията на кабинета, затворена завинаги между четирите стени, така както и в нейната глава.

— Здравей, съкровище — каза Соледад.

Продължаваше да се обръща към нея по този начин, макар застаналото сега на прага момиче, тънко като чертичка, направена с молив, да не приличаше на сънливото момиченце, което всяка сутрин обличаше и водеше на училище.

— Здравей — отговори Аличе.

Соледад я погледа няколко секунди, очаквайки я да каже нещо, но Аличе отклони нервно поглед. Соледад се върна към рафтовете си.

— Сол — каза най-накрая Аличе.

— Да?

— Трябва да те попитам нещо.

Соледад сложи томове на бюрото и се приближи към Аличе.

— Кажи, съкровище.

— Трябва ми една услуга.

— Каква услуга? Разбира се, кажи ми.

Аличе нави ластика на панталоните около показалеца си.

— В събота съм на един купон. В моята приятелката Виола.

— О, колко хубаво — усмихна се Соледад.

— Искам да занеса някакъв сладкиш. И ми се ще да го направя аз. Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се, съкровище. Какъв сладкиш искаш?

— Не знам. Някаква торта. Или тирамису. Или пък онзи сладкиш, който ти правиш, с канелата.

— Рецептата на майка ми — възкликна Соледад с нотка на гордост. — Ще те науча.

Аличе я погледна умолително изпод вежди.

— Значи в събота ще отидем да напазаруваме заедно? Въпреки че е почивният ти ден?

— Естествено, съкровище — отговори Соледад.

За момент се почувства важна и в тази несигурност на Аличе разпозна момиченцето, което беше отгледала.

— Би ли ме завела и на едно друго място? — престаши се Аличе.

— Какво място?

Аличе се поколеба за момент.

— Да си направя татуировката — каза набързо.

— О, любов моя — въздъхна Соледад, леко разочарована, — баща ти е против, знаеш го.

— Няма да му казваме. Никога няма да я види — настоя Аличе с плачлив глас.

Соледад поклати глава.

— Хайде, Сол, моля те. Ако съм сама, няма да ми я направят. Трябва да е със съгласието на родителите.

— Е, аз тогава за какво съм ти?

— Ти ще се представиш за майка ми. Трябва само да подпишеш един лист, нищо не трябва да казваш.

— Но не може, любов моя, не може. Баща ти ще ме уволни.

Аличе изведнъж стана по-сериозна. Погледна Соледад право в очите.

— Ще бъде нашата малка тайна, Сол.

Направи малка пауза и добави:

— Ние така или иначе вече си имаме една, нали? Соледад я погледна объркано. Не можа да разбере в първия момент.

— Аз мога да пазя тайна — продължи Аличе бавно. Чувстваше се силна и безмилостна като Виола.

— Ако не можех, щяха отдавна да са те уволнили. Соледад усети как нещо сякаш ѝ засяда гърлото.

— Но... — каза тя.

— Значи ще ме придружиш? — настоя Аличе.

Соледад погледна надолу.

— Добре — каза бавно.

После ѝ обърна гръб и подреди книгите на етажерката, докато две големи сълзи се стичаха по бузите ѝ.

10.

Матия нарочно беше толкова тих в движенията си. Знаеше, че безпорядъкът в света не може да не се увеличава, че фоновият шум ще нараства, докато не покрие всеки ясен сигнал. Бе убеден обаче, че ако преценява внимателно жестовете си, ще има по-малко вина за тази разруха.

Беше се научил да стъпва първо с пръстите, после с петата, като задържаше тежестта си на външната страна на стъпалото, за да намали до минимум повърхността, която докосва земята. Създаде тази техника преди години, когато се будеше нощем и скришом търсеше из къщата, за да намери нож. Кожата на ръцете му ставаше извънредно суха и единственият начин да се убеди, че тези крайници са все още негови, беше да прекара някакво острие отгоре им. С времето това странно и предпазливо пристъпване се превърна в негова обичайна походка.

Често се случваше родителите му да го видят изведнъж пред себе си като холограма, прожектирана от пода, с неговия намръщен поглед и с тази винаги затворена уста. Веднъж майка му така се стресна, че изпусна една чиния на пода. Матия се наведе да събере парчетата и едва устоя на изкушението, което предизвикваха острите им ръбове. Майка му му благодари, леко притеснена, а когато той излезе от стаята, седна на пода и напълно съсипана, не мръдна в продължение на четвърт час.

Матия завъртя ключа във вратата на апартамента. Беше се научил, че придърпвайки дръжката към себе си и натискайки с длан бравата, може напълно да елиминира металното щракване при отварянето. С превързаната ръка ставаше още по-добре.

Вмъкна се в коридора. Пъхна ключовете от вътрешната страна и повтори процедурата като някакъв разбивач на сейфове в собствения си апартамент.

Баща му се беше прибрал вече, по-рано от обикновено. Когато го чу да повишава тон, застина на място, като се чудеше дали да прекоси помещението и да прекъсне спора на родителите си, или да излезе

отново и да изчака, докато от двора види, че са загасили лампата в хола.

— Не го намирам за правилно — завърши баща му с укорителен тон.

— Така е — каза Аделе. — Предпочиташ да се правиш, че няма нищо странно.

— И какво странно има?

Настъпи пауза. Матия ясно можеше да си представи майка си как поклаща глава и свива единия край на устата си, сякаш иска да каже: „Така или иначе с теб е безсмислено да се разговаря.“

— Какво странно има? — произнесе ясно тя. — Аз не...

Матия спря на крачка от лъча светлина, който идваше от хола и свършваше до коридора. Завъртя очи, проследи линията на сянката от пода до стените и после по тавана. Убеди се, че образува трапец и че това е поредната игра на перспективата.

Майка му често оставяше фразите си незавършени, все едно че забравяше края им, когато ги произнасяше. Тези прекъсвания сякаш оставяха във въздуха балони, пълни с нищо, и Матия всеки път си представяше, че ги спуква с пръст.

— Странното е, че си е забил нож в ръката пред всичките си съученици. Странното е, че бяхме убедени, че този период е минал, а всъщност отново сме сбъркали — продължи майка му.

Матия не реагира по никакъв начин, когато разбра, че говорят за него. Испита само леко чувство на вина за това, че е там и подслушва разговор, който не би трябвало да чува.

— Това не е причина да се говори с преподавателите без него — каза баща му, но с по-смирен тон. — Достатъчно голям е, за да има правото да присъства.

— По дяволите, Пиетро — избухна майка му. — Не е това проблемът, разбираш ли? Престани да се държиш с него все едно, че е...

Не се доизказа. Тишината изпълни въздуха като статичен електрически заряд. Лека тръпка разтърси раменете на Матия.

— Все едно, че е какво?

— Нормален — призна майка му.

Гласът ѝ потрепери и Матия се запита дали плаче. От друга страна, и без това плачеше често след онзи следобед. В повечето

случаи го правеше без причина. Понякога, защото месото, което беше приготвила, е жилаво, или защото цветята на балкона са пълни с листни въшки. Каквато и да беше причината, отчаянието ѝ винаги бе едно и също. Сякаш така или иначе не можеше да се направи нищо повече.

— Преподавателите казват, че няма приятели. Говори само с момчето, с което стои на един чин, и прекарва целия ден само с него. Съучениците му излизат вечер, срещат се с момичета.

— Мислиш, че той е... — прекъсна я баща му. — Така де, разбираш ме...

Матия се опита да завърши изречението, но не му дойде на ум как.

— Не, не смятам. Може би бих предпочела само това да е проблемът — отговори майка му. — Понякога си мисля, че част от Микела е преминала в него.

Баща му въздъхна дълбоко и шумно.

— Беше обещала, че вече няма да говорим за това — каза леко раздражено той.

Матия се замисли за Микела, изчезнала така в нищото. Замисли се само за части от секундата. След което се разсея от бледите изображения на родителите си, които видя отразени и умалени върху извитата и гладка повърхност на поставката за чадъри. Започна да драска с ключовете левия си лакът. Усещаше как ставата помръдва при всяко драсване.

— Знаеш ли кое е нещото, което най-вече ме кара да настръхвам? — продължи Аделе. — Всичките тези високи оценки, които получава. Винаги девет, десет, винаги най-високите. Има нещо плашещо в тези оценки.

Матия чу майка си да подсмърча веднъж. После отново, но този път сякаш носът ѝ беше опрян върху нещо. Представи си как баща му я притиска към себе си в средата на хола.

— На петнайсет години е — каза баща му. — Това е жестока възраст.

Майка му не отговори и Матия се заслуша в хлиповете, които ставаха все по-отчаяни, докато достигнаха своя пик. После бавно утихнаха и отново настъпи тишина.

В този момент реши да влезе в хола. Очите му леко се притвориха, когато се сблъскаха с лъча светлина. Спря се на две крачки от родителите си, които стояха прегърнати и го гледаха потресени като две деца, хванати да правят беля. На учудените им лица беше изписан въпросът: „От колко време си там отзад?“

Матия погледна в една точка между двамата. Каза само:

— Имам приятели, в събота отивам на купон.

После продължи по коридора и изчезна в стаята си.

11.

Човекът, който правеше татуировките, погледна подозрително Аличе и веднага след това жената с прекалено тъмна кожа и с изплашен поглед, която девойката беше представила като своя майка. И за секунда не бе повярвал на това, но и не беше негова работа. Свикнал беше с измами от този тип и с капризни тийнейджърки. Идваха все по-малки. „Тази със сигурност не е навършила и седемнайсет“ — помисли си. Но не можеше да откаже на клиент само заради принципа. Посочи стол на жената и тя седна там, без да пророни и дума. Държеше чантата си стисната в скута, сякаш щеше да си тръгне всеки момент. Гледаше навсякъде, но не и към иглата.

Момичето не издаде и звук. Попита я дали я боли, защото винаги задаваше този въпрос, и тя със стиснати зъби отговори:

— Не, не...

После ѝ препоръча да държи марлята поне три дни и да почиства раната сутрин и вечер в продължение на една седмица. Подари ѝ бурканче с вазелин и пълна парите за татуировката в джоба си.

В банята вкъщи Аличе повдигна белия цитопласт, който придържаше марлята. Татуировката ѝ беше само на няколко часа, а тя я бе поглеждала вече десетина пъти. При всеки поглед част от вълнението се изпаряваше като локва вода под слънчевите лъчи през август. Този път само си помисли колко се беше зачервила кожата ѝ около татуировката. Запита се дали ще възвърне някога обичайния си цвят и за момент паниката стисна гърлото ѝ. После прогони от съзнанието си това глупаво притеснение. Ненавиждаше факта, че всяка нейна постъпка винаги ѝ се струваше така непоправима и окончателна. В главата си наричаше това тежестта на последствията и беше сигурна, че е още една досадна черта на баща ѝ, която с годините си беше намерила място в мозъка ѝ. Жадно копнееше за липсата на предразсъдъци, с която се отличаваха връстничките ѝ, и за тяхното глупаво чувство за безсмъртие. Мечтаеше за пълното безгрижие, което би трябвало да е присъщо на петнайсетте ѝ години, но усещаше бясната скорост, с която времето ѝ се изплъзваше. Така тежестта на

последствията ставаше още по-непоносима и мислите ѝ започваха да се движат все по-бързо, в още по-стеснени траектории.

В последния момент беше променила намерението си. На момчето, което вече бе включило ръмжащата машина и приближаваше иглата към корема ѝ, каза просто, че има друга идея. Без да се зачуди и за миг, той я попита:

— Не искаш ли вече да си я правиш?

Аличе му отговори:

— Разбира се, че искам да си я направя, но вече не ми се ще да е роза, а виолетка.

Момчето я бе погледнало по странен начин. После ѝ призна, че не знае как точно изглежда виолетката.

— Почти като маргарита — обясни му Аличе. — С три листенца отгоре и две отдолу. И е лилава.

Той бе казал:

— Окей — и бе започнал работа.

Аличе погледна синкавото цветенце, което украсяваше пъпа ѝ, и се запита дали Виола ще разбере, че е за нея, че е в името на тяхното приятелство. Реши, че няма да ѝ казва до понеделник. Искаше да го види без корички, искрящо върху бялата ѝ кожа. Ядоса се на себе си, че не се бе решила по-рано, за да може татуировката да е готова за тази вечер. Представи си какво би било да я покаже тайно на онова момче, което беше поканила на купона. Преди два дни Матия се беше появил пред нея и Виола с унилия си вид, за да им каже, че той и Денис ще дойдат. Виола не бе имала дори време да направи някакъв хаплив коментар, когато той беше вече в края на коридора с гръб към тях и с наведена глава.

Не беше сигурна, че иска да го целуне, но така или иначе, вече всичко бе решено и щеше само да се изложи пред Виола, ако се отметнеше.

Прецени точното място, до което трябваше да стига ръбът на бикините ѝ, за да се вижда виолетката, но не и белегът, които започваше веднага под нея. Нахлузи чифт дънки, тениска и блузон, достатъчно широк, за да покрие всичко — татуировката, белега, широките ѝ бедра. След това излезе от банята, за да отиде в кухнята при Соледад и да я гледа, докато приготвя специалния си сладкиш с канела.

12.

С дълги и дълбоки вдишвания Денис се опитваше да напълни дробовете си с мириса от колата на Пиетро Балосино, леко остър мирис на пот. Изглежда, че той не идваше толкова от хората, колкото от огнеупорните дамаски на седалките и от нещо влажно, което гниеше там от много време, вероятно скрито под изтривалките. Денис чувстваше, че тази смес обгръща лицето му като топъл шал.

С удоволствие би прекарал цялата вечер в тази кола. Приятно му бе да обикаля по полутъмните улици на хълма, да гледа как светлините на автомобилите в отсрещната лента се отразяват в лицето на приятеля му и после отново го оставят в сянка, сякаш за да не го похабят.

Матия седеше отпред до баща си. Денис тайно изучаваше безстрастните лица и на двамата и му се струваше, че бащата и синът са се уговорили да не произнесат и дума през целия път, да не кръстосат дори погрешка траекториите на погледите си.

Забеляза, че хващат предметите по един и същи начин, като ги обгръщат с опънати пръсти и докосват повърхността им, но не напълно, все едно че се страхуват да не деформират това, което държат в ръка. Господин Балосино сякаш едва докосва волана. А ужасяващите ръце на Матия леко се спускаха по ръбовете на подаръка, който майка му беше купила за Виола и който той държеше върху прибраните си един до друг крака.

— Значи ти си в един и същи клас с Мати — насили се да каже господин Балосино, не напълно убеден.

— Да — каза Денис с писклив глас, който сякаш беше останал прекалено дълго затворен в гърлото му. — Седим на един чин.

Бащата на Матия кимна тежко и после с чиста съвест се върна към мислите си. Матия като че ли не забеляза този опит за разговор и не откъсна поглед от прозореца. Опитваше се да разбере дали усещането, че осовата линия, разделяща платната, е непрекъснатата, се дължи само на бавната реакция на окото или на друг, по-сложен механизъм.

Пиетро Балосино спря на около метър от голямата порта на имението на семейство Бай и дръпна ръчната спирачка, защото улицата беше под лек наклон.

— Никак не си живее зле приятелката ви — изкоментира той, навеждайки напред глава, за да погледне отвъд оградата.

Нито Денис, нито Матия си признаха, че знаят само името на това момиче.

— Да дойда да ви взема в полунощ, нали?

— В единайсет — побърза да каже Матия. — По-добре в единайсет.

— В единайсет? Но в момента е вече девет. Какво ще правите само два часа?

— Ела в единайсет — настоя Матия.

Пиетро Балосино кимна с глава и каза:

— Окей.

Матия слезе и Денис го последва без желание. Страхуваше се, че на купона Матия може да си намери нови приятели, забавни и модерни младежи, които за секунди ще му го отнемат завинаги. Страхуваше се, че никога вече няма да се качи в тази кола.

Сбогува се възпитано с бащата на Матия и за да си придаде вид на възрастен, му подаде и ръка. Пиетро Балосино несръчно протегна своята, без да си сваля колана.

Двамата съученици се заковаха пред вратата и изчакаха колата да направи обратен завой, преди да се решат да позвънят.

Аличе се беше свила в единия край на белия диван. Държеше в ръка чаша спрайт и с крайчеца на окото си наблюдаваше пищните бедра на Сара Турлети, обвити в тъмен чорапогащник. Разплути на дивана, те изглеждаха още по-широки, почти двойни. Аличе се замисли за малкото място, което заемаше в сравнение с нея. При мисълта да стане толкова тънка, че да бъде почти невидима, усети приятно свиване на стомаха.

Когато Матия и Денис влязоха в стаята, веднага изправи гръб. Отчаяно затърси с поглед Виола. Забеляза, че ръката на Матия вече не е превързана, и се вгледа, за да види дали му е останал белег на китката. Инстинктивно прокара пръст по контурите на своя. Можеше да го намери и през дрехите, беше все едно да имаш дъждовен червей, изпълнал се върху кожата.

Двамата новодошли се огледаха наоколо като попаднали в плен, но в интерес на истината никой от трийсетината младежи, разпръснати из стаята, не ги забеляза. Никой, освен Аличе.

Денис следеше движенията на Матия, отиваше там, където отива той, и гледаше, накъдето гледа той. Матия се приближи към Виола, изцяло погълната от това да разказва измислените си истории на група приятелки. Дори и не се запита дали беше виждал вече тези момичета в училище. Застана зад рожденичката с подаръка в ръка, държейки го вдървено на нивото на гърдите си. Виола се обърна, когато забеляза, че съученичките ѝ са откъснали поглед от неустоимата ѝ уста и гледат към някаква точка зад гърба ѝ.

— А, значи дойдохте — каза тя наперено.

— Вземи — каза Матия, като пхна подаръка в ръцете ѝ и промърмори: — Честит рожден ден.

Канеше се вече да се обърне, когато Виола изписка с прекалено възторжения си глас:

— Али, Али, ела тук. Твоят приятел дойде.

Денис преглътна от напрежение. Една от любимките на Виола се изкиска в ухото на тази до нея.

Аличе стана от дивана. Направи четирите крачки, които я отделяха от групичката, опитвайки се да прикрие неравната си походка, но беше сигурна, че всички са я забелязали.

Поздрави Денис с бърза усмивка и след това Матия с тих глас и леко наведена глава. Матия отговори на поздрава и веждите му трепнаха, с което се стори още по-загубен на Виола.

Настъпи безкрайно дълга тишина, която Виола накрая наруши.

— Открих къде сестра ми държи хапчетата! — извика тя сияеща.

Приятелките ѝ превъзбудени възкликнаха:

— Еха!

— Искате ли да опитате?

Зададе този въпрос точно на Матия, като беше сигурна, че дори няма идея за какво става дума. И беше напълно права.

— Момичета, елате с мен, за да ви дам — каза тя. — И ти, Али!

Хвана Аличе за ръката и петте изчезнаха в коридора, като почти се бутаха една в друга.

Денис отново се озова сам с Матия и биенето на сърцето му стана пак нормално. И двамата се приближиха до масата с напитките.

— Има уиски — каза Денис, хем учуден, хем скандализиран. — Има и водка.

Матия не му отговори. Взе пластмасова чаша от колонката, върху която стояха една в друга, и я напълни с кока-кола чак до ръба, опитвайки се да се доближи максимално до границата, където повърхностното напрежение на течността не ѝ позволява да прелее. После я постави на масата. Денис си сипа уиски, оглеждайки се наоколо и надявайки се тайно да впечатли приятеля си, който дори и не забеляза избора му.

През две стени, в стаята на сестрата на Виола, момичетата бяха сложили Аличе да седне на леглото, за да ѝ дадат напътствия.

— Не му го поемай с уста. Дори да ти го поиска, разбра ли? — загрижено я посъветва Джада Саварино. — Първия път можеш да му направиш най-много една чекия.

Аличе се засмя нервно и не можа да разбере дали Джада говори сериозно.

— Сега отиди там и го заговори — каза Виола, която имаше план, и то много ясен. — После си измисли някакво извинение и го заведи в моята стая, разбра ли?

— И какво извинение да си измисля?

— Уф, откъде да знам, измисли нещо. Кажу ми, че те дразни музиката и искаш малко тишина.

— А приятелят му? Все е залепен за него. — попита Аличе.

— С него ще се занимаем ние — обяви Виола с безмилостната си усмивка.

После се качи върху леглото на сестра си, стъпвайки с обувки върху светлозелената покривка. Аличе си помисли за баща си, който ѝ забраняваше да стъпва с обувки дори върху килимите. За момент се запита какво би казал, ако я види тук, но после изхвърли тази мисъл от съзнанието си.

Виола отвори едно чекмедже в секцията над леглото. Започна да рови с ръка, защото не стигаше толкова високо, че да погледне вътре, и накрая извади кутийка, облечена в розов плат и украсена със златни идеограми.

— Дръж това — каза тя и протегна ръка към Аличе.

В ръката ѝ искреше синьо хапче, квадратно, но със заоблени ъгли. В центъра му беше отпечатана стилизирана пеперуда. Аличе за

миг извика в съзнанието си гнусния бонбон, който бе взела от същата тази ръка, и отново го усети да засяда в гърлото ѝ.

— Какво е това? — попита.

— Вземи го. Ще те накара да се забавляваш още повече.

Виола ѝ намигна. Аличе се замисли за момент. Всички я гледаха. Реши, че това беше още едно изпитание. Взе хапчето от ръката на Виола и го постави на езика си.

— Готова ли си? — каза доволна Виола. — да тръгваме.

В индианска нишка момичетата излязоха от стаята, всичките с наведени очи и с хитра усмивка. Федерика умоляваше Виола да даде хапче и на нея, а Виола безцеремонно ѝ отговори да изчака да ѝ дойде редът.

Аличе излезе последна. Докато останалите бяха с гръб към нея, подложи ръка до устата си и изплю хапчето. Пъхна го в джоба си и загаси лампата.

13.

Като четири грабливи птици Виола, Джада, Федерика и Джулия обградиха Денис.

— Ще дойдеш ли с нас? — попита Виола.

— Защо?

— Това ще ти то обясним после — захихика тя.

Денис се стегна. Потърси с поглед Матия за помощ, но той все още съсредоточено наблюдаваше трептенето на кока-колата на ръба на чашата. Заради засилената докрай музика, която изпълваше стаята, повърхността ѝ подскачаше при всеки удар на барабаните. Матия чакаше със странно вълнение момента, в който течността ще се разлее.

— Предпочитам да остана тук — каза Денис.

— Уф, много тежко го раздаваш! — изгуби търпение Виола. — Идваш с нас и толкова.

Дръпна го за ръката. Денис оказа лека съпротива. След това и Джада започна да го дърпа и той се предаде. Докато го тикаха към кухнята, погледна още веднъж приятеля си, който стоеше неподвижен.

Матия забеляза Аличе едва когато тя сложи ръката си на масата. Балансът се наруши и тънък слой от течността преля от чашата, за да се разстеле около нея като тъмен пръстен.

Инстинктивно вдигна поглед и срещна нейния.

— Как си? — попита тя.

Матия кимна.

— Добре — отговори.

— Харесва ли ти купонът?

— Тъхъ.

— Когато музиката е така силна, ме заболява главата.

Аличе изчака Матия да каже нещо. Погледна го и ѝ се стори, че не диша. Очите му бяха благи и тъжни. Както и първия път ѝ се прииска да насочи тези очи към себе си, да вземе в ръцете си главата му и да го успокои, да му каже, че всичко е наред.

— Ще ме придружиш ли в другата стая? — престаши се тя.

— Окей — отговори той.

Аличе тръгна пред него в коридора и той я последва. Докато вървеше, Матия както винаги гледаше надолу пред себе си. Забеляза, че десният ѝ крак се прегъва грациозно на нивото на коляното, както всички крака по света, и стъпалото му едва докосва пода, без да вдига какъвто и да било шум. Левият ѝ крак обаче оставаше вдървен. За да го придвижи, трябваше да опише полукръг встрани. За части от секундата тазът ѝ нарушаваше равновесието си и се люшваше на една страна, сякаш момичето ей сега ще падне. Накрая и левият крак докосваше земята тежко, все едно че беше патерица.

Матия се концентрира върху този жироскопичен ритъм и без да си дава сметка, синхронизира стъпките си с нейните.

Когато влязоха в стаята на Виола, Аличе се плъзна покрай него и с грация, на която самата тя се учуди, затвори вратата. Стояха прави, той върху килима, тя извън него.

„Защо не казва нищо?“, запита се Аличе.

За момент ѝ се прииска да зареже всичко, да отвори вратата, да излезе и да започне да диша нормално.

„Но после какво ще разказвам на Виола?“, помисли си.

— Тук е по-добре, нали?

— Да — кимна Матия.

Държеше ръцете си отпуснати покрай бедрата като някаква марионетка. С десния си показалец прегъваше една къса и твърда кожичка, която стърчеше до нокътя на палеца му. Беше все едно, че се бодне с игла, и паренето го откъсна за малко от разреждения въздух на стаята.

Аличе седна на леглото на Виола, като запази равновесие на ръба му. Матракът не потъна под тежестта ѝ. Огледа се наоколо, търсейки нещо.

— Ще седнеш ли тук? — каза най-сетне на Матия.

Той се подчини. Настани се много внимателно на три педи от нея.

Музиката, която идваше от хола, звучеше така, сякаш стените на стаята дишаха тежко и задъхано. Аличе погледна скришом ръцете на Матия, свити в юмруци.

— Оздравя ли ти ръката? — попита тя.

— Почти — каза той.

— Как се случи?

— Порязах се. В кабинета по биология. Погрешка.

— Мога ли да видя?

Матия стисна още по-силно юмруци. После бавно отвори лявата си ръка. Една синкава и перфектно права ивица разрязваше ръката му по диагонал. Около нея Аличе забеляза малки белези, които бяха потънки и светли, почти бели. Покриваха цялата му длан и се преплитаха като клоните на голо дърво, осветено от слънцето.

— И аз имам един, знаеш ли? — каза тя.

Матия затвори длан и я мушна между бедрата си, сякаш за да я скрие. Тя стана на крака. Вдигна блузона си и разкопча дънките си. Той бе обхванат от паника. Наведе колкото се може повече погледа си, но въпреки това успя да види ръцете на Аличе, които подгъваха веднъж колана на панталоните и разкриваха бяла превръзка, обкръжена от цитопласт, и малко по-долу — ластика на светлосиви бикини. Аличе премести ластика с няколко сантиметра надолу и Матия задържа дъха си.

— Виж — каза тя.

Дълъг белег се разпростираше около изпъкналата кост на таза. Беше плътен и релефен, по-широк от този на Матия. Заради следите от шевовете, които го пресичаха перпендикулярно и на равно разстояние, приличаше на чертите, които децата си рисуват по лицата по време на карнавала и когато се обличат като пирати.

Матия не се сети какво да каже. Аличе си закопча дънките и напъха блузата си вътре. После отново седна, сега малко по-близо до него.

Тишината беше почти нетърпима и за двамата. Празното пространство между лицата им сякаш кипеше от очакване и притеснение.

— Харесва ли ти новото училище? — попита Аличе, само и само за да каже нещо.

— Да.

— Казват, че си направо гений.

Матия глътна бузите си и заби зъбите си в тях, докато не усети металния вкус на кръв да изпълва устата му.

— Наистина ли ти харесва да учиш?

Матия кимна.

— И защо?

— Това е единственото нещо, което знам да правя — каза бавно той.

Искаше му се да ѝ каже, че му харесва да учи, защото може да го прави сам, защото всички неща, които учиш, са вече мъртви, студени и сдъвкани. Искаше му се да ѝ каже, че всичките страници на книгите в училище имат една и съща температура, че ти дават време да избереш, че не могат да те наранят и че ти не можеш да ги нараниш. Не каза нищо.

— А аз харесвам ли ти? — престаши се да попита Аличе.

Гласът ѝ излезе малко писклив и лицето ѝ почервения.

— Не знам — отговори бързо Матия, гледайки надолу.

— И защо?

— Не знам — повтори той. — Не съм мислил за това.

— Че защо трябва да мислиш?

— Ако не мисля, не мога да разбера нищо.

— На мен ти ми харесваш — каза Аличе. — Малко, поне така мисля.

Той кимна. Заигра се да присвива и да разтваря очи, за да фокусира геометричната фигура върху килима.

— Искаш ли да ме целунеш? — попита Аличе.

Не се срамуваше, но докато го изричаше, стомахът ѝ се сви при мисълта, че той може да не иска.

Матия застина за няколко секунди. После бавно поклати глава отрицателно, продължавайки да гледа заврънкулките на килима.

В изблик на нервност Аличе сложи ръце на хълбоците си и измери ширината на таза си.

— Няма значение — каза бързо с променен глас. — Не го разказвай на никого, моля те.

„Ти си пълна глупачка, помисли си. По-зле си от момиченце в началното училище.“

След това стана на крака. Изведнъж стаята на Виола ѝ се стори странно и студено място. Усети, че като че ли се напива от всичките тези цветове по стените, от бюрото, пълно с разхвърляни гримове, от балетните обувки, закачени на една от вратите на гардероба, които ѝ заприличаха на чифт обесени крака, от уголемената снимка на Виола на морето, от натрупаните разбъркано касети до уредбата и от дрехите, събрани накуп на фотьойла.

— Връщаме се при другите — каза тя.

Матия стана от леглото. Погледна я за момент и на Аличе ѝ се стори, че мълком ѝ иска извинение. Тя отвори вратата, оставяйки музиката да нахлуе с все сила в стаята. Прекоси част от коридора сама. После се замисли за лицето на Виола. Върна се назад, хвана вдървената ръка на Матия, без да му иска разрешение, и свързани по този начин, двамата влязоха в шумния хол на Бай.

14.

Момичетата бяха приковали Денис в ъгъла до хладилника само за да се позабавляват малко. Бяха се наредили пред него една до друга, за да образуват бариера от възбудени очи и разпуснати коси, през които Денис не успяваше да види Матия в другата стая.

— Истината или се осмеляваш? — попита го Виола.

Денис срамежливо поклати глава, за да покаже, че на него не му се играе на тази игра. Виола вдигна очи към небето и после откряхна хладилника, принуждавайки го да се наведе на една страна, за да може вратата да се отвори. Извади бутилка с водка праскова и отпи една глътка, без дори да ѝ хрумне да си вземе чаша. После му я подаде със заговорническа усмивка.

Денис вече се чувстваше замаян и леко му се повдигаше. Уискито му бе оставило горчив вкус някъде между носа и устата, но в начина на държане на Виола имаше нещо, което не му позволяваше да ѝ противоречи. Взе бутилката и отпи. После я подаде на Джада Саварино, която я хвана жадно и започна да се налива, все едно че беше фанта.

— Е, какво реши? Истината или се осмеляваш? — повтори Виола. — Ако не кажеш, ще изберем ние!

— Не ми харесва тази игра — възпротиви се Денис не особено убедително.

— Мм, ти и приятелят ти сте наистина много досадни — каза тя. — Тогава ще избира аз. Истината. Да видим сега.

Приблужи показалец до брадичката си и с поглед обрисова кръг върху тавана, правейки се, че мисли.

— Реших — възкликна тя. — Трябва да кажеш коя от нас ти харесва най-много.

Денис смутено сви рамене.

— Не знам — каза той.

— Как така „не знам“? Поне една би трябвало да ти харесва!

Денис си каза, че на него не му харесва нито една от четирите, че иска само да се махнат оттук и да му позволят да се върне при Матия.

Защото му оставаше само още един час да бъде с него и да го наблюдава и през нощта. В тези часове обикновено не можеше да прави друго, освен да си го представя как спи в стаята си и да се пита какъв ли цвят са завивките му.

„Ако избира една, ще ме оставят на мира“, помисли си веднага след това.

— Тя — посочи Джулия Миранди, защото му изглеждаше най-невинна.

Джулия приближи ръка до устата си като някоя току-що номинирана за кралица на бала. Виола закриви уста на една страна. Другите започнаха да се смеят просташки.

— Чудесно — каза Виола. — А сега идва и задачата.

— Не, това беше достатъчно — запротестира Денис.

— Наистина си досаден. Обграден си от четири момичета и нямаш дори и малко желание да поиграеш. Не е нещо, което ти се случва всеки ден.

— Сега е ред на друг.

— Аз обаче казвам, че пак е твой ред. Трябва да си изпълниш задължението. Вие какво ще кажете?

Другите кимнаха с жаден поглед. Бутилката отново беше в ръцете на Джада, която се наливаше на равни интервали, сякаш искаше да я изпразни, преди другите да разберат.

— Разбра ли? — попита Виола.

Денис избоботи.

— Какво трябва да направя? — попита, вече примирил се.

— Мм, имайки предвид, че съм много възпитана домакиня, ще ти възложа твърде приятно задължение — каза загадъчно Виола.

Другите три я гледаха хипнотизирано в устата, жадни да разберат какво ще е новото мъчение.

— Трябва да целунеш Джулия.

Джулия почервения. Денис почувства присвиване на стомаха.

— Ти полудя ли? — каза Джулия скандализирано, но може би се преструваше.

Виола разтърси рамене с маниера на капризно момиченце. Денис поклати отрицателно глава два-три пъти.

— Каза, че ти харесва, нали?

— И ако не го направя? — попита Денис.

Виола изведнъж стана сериозна и го погледна право в очите.

— Ако не го направиш, ще трябва отново да избереш истина. Би могъл да ни поговориш за твоя приятел например.

В светлите ѝ и пронизателни очи прочете всичко онова, което винаги бе считал за невидимо. Вратът му се вдърви.

Обърна се към Джулия Миранди. Като държеше ръцете си отпуснати встрани, протегна лицето си към нейното. Стисна очи и я целуна. После се опита да се дръпне, но Джулия му задържа главата, слагайки ръка на тила му. После със сила напъха езика си през стиснатите му устни.

Денис почувства в устата си вкуса на слюнка, различна от неговата, и това го отврати. Докато се целуваше за първи път, отвори очи точно навреме, за да види, че Матия влиза в кухнята ръка за ръка с куцото момиче.

15.

Другите забелязаха първи това, което Аличе и Матия щяха да разберат след още доста години. Влязоха в стаята, като се държаха за ръка. Не се усмихваха и погледите им бяха отправени в различни посоки. Въпреки това изглеждаше така, сякаш телата им преливат едно в друго чрез сплетените им ръце и пръсти.

Ясният контраст между светлите коси на Аличе, които обрамчваха твърде бледата кожа на лицето ѝ, и тъмните коси на Матия, паднали на челото му и закриващи черните му очи, се заличаваше напълно от обгръщащия ги ореол. Обединяваше ги някакво общо пространство с неясни граници, което сякаш си беше себедостатъчно и в което въздухът изглеждаше невъзмутимо неподвижен.

Аличе вървеше малко пред него и Матия леко я подръпваше, с което прикриваше куцането и несъвършенството на болния ѝ крак. Той пък се оставяше да бъде воден и краката му не издаваха и звук върху плочките. Белезите му бяха скрити на сигурно място в ръката ѝ.

Спряха се на прага на кухнята, малко отдалечени от групичката на момичетата и Денис. Опитаха се да разберат какво става. Имаха отнесен вид, сякаш идваха от някое далечно място, познато само на тях двамата.

Денис избута Джулия със сила и устните им се отделиха с млясване. Погледна Матия и потърси в изражението му това, което го ужасяваше. Мислеше си, че той и Аличе са си казали нещо, нещо, което никога не би могъл да разбере, и усети как главата му се издува от напрежение.

Изтича въвн от стаята, избутвайки ги с рамо, за да наруши този баланс, който вече мразеше. Матия срещна за миг зачервените му и объркани очи. Поради някаква причина си спомни за беззащитните очи на Микела онзи следобед в парка. През годините тези два погледа щяха да се слоят в паметта му в представата за един-единствен неотменим страх.

Пусна ръката на Аличе. Имаше чувството, че всичките му нервни окончания са се съсредоточили точно на това място, и когато се

отдръпна, му се стори, че от дланта му излизат искри като от електрически кабел.

— Извинявай — прошепна той и излезе от кухнята, за да догони Денис.

Аличе се приближи до Виола, която я гледаше с каменни очи.

— Ние... — опита се да каже тя.

— Въобще не ме интересува — прекъсна я Виола.

Докато гледаше Аличе и Матия, си бе спомнила за момчето от морето и затова как той отказа да я хване за ръка, а тя копнееше да се върне на плажа при останалите точно по този начин. Завиждаше им с болезнена и жестока завист, беше бясна, защото току-що бе подарила на друга щастията, за което мечтаеше. Чувстваше се ограбена, сякаш приятелката ѝ си бе присвоила ролята ѝ.

Аличе се приближи, за да ѝ каже нещо на ухото, но тя се извърна.

— Какво искаш още? — попита.

— Нищо — отдръпна се Аличе, уплашена.

В този момент Джада се преви напред, все едно че някакъв невидим човек я беше ударил в стомаха. Задържа се с една ръка за плота в кухнята, а с другата се хвана за корема.

— Какво ти е? — попита Виола.

— Ще повърна — изхленчи тя.

— Каква гадост, отивай в банята! — извика ѝ домакинята.

Но беше вече късно. С един спазъм Джада изпразни стомаха си на пода от нещо червено и пълно с алкохол, което приличаше на шейк, направен от сладкиша на Соледад.

Другите се отдръпнаха назад потресени, докато Аличе се опита да я задържи, като я хвана за хълбоците. Въздухът веднага се изпълни с мирис на граниво.

— Браво, идиотка такава — каза Виола, почти хленчейки. — Какъв гнусен рожден ден!

Излезе от стаята със свити до бедрата юмруци, сякаш едва се съдържаше да не счупи нещо. Аличе я погледна, поразена, и след това се върна, за да помогне на Джада, която отчаяно хлипаше.

16.

Другите гости се бяха разпръснали на групички в хола. По-голямата част от момчетата движеха главите си наляво и надясно в ритъма на музиката, а момичетата рееха поглед из стаята. Някои държаха чаша в ръка. Шест-седем танцуваха на *A question of time*^[1].

Матия се запита как успяват да се чувстват комфортно, докато се движат по този начин пред погледите на всички. После си помисли, че това беше най-естественото възможно нещо и че точно затова той не е в състояние да го направи.

Денис беше изчезнал. Матия прекоси хола и влезе в стаята на Виола, за да го потърси. Надникна в стаята на сестра ѝ и в тази на родителите ѝ. Погледна и в двете бани и в една от тях видя едно момче и едно момиче от училището. Тя седеше на затворената тоалетна чиния, а той — на земята пред нея с кръстосани крака. Двамата го погледнаха с тъжно и въпросително изражение и Матия бързо затвори вратата.

Върна се в хола и излезе на терасата. Хълмът се спускаше надолу в тъмнината и в подножието му се простираше целият град — светещи кръгли точици, подредени равномерно, докдето стига погледът. Матия се дръпна от парапета и затърси с поглед между дърветата на имението, но не видя никого. Върна се вътре и притеснението започна да накъсва дишането му.

Една вита стълба водеше от хола към тъмна мансарда. Изкачи първите стъпала, после спря.

„Къде ли се е заврял?“, помисли си.

Продължи нагоре до края на стълбите. Светлината, която проникваше от долния етаж, му позволи да различи сянката на Денис, който стоеше прав в средата на стаята.

— Махай се! — каза приятелят му.

Матия потърси контакта на лампата върху стената и я запали. Стаята беше огромна, с висока библиотека в единия край. Единственият друг предмет беше голямо дървено бюро, явно

неизползвано. На Матия му се стори, че никой не се е качвал на този етаж от много време.

— Почти единайсет е. Трябва да тръгваме — каза той.

Денис не му отговори. Беше обърнат с гръб и стоеше прав в центъра на килима. Матия се приближи до приятеля си. Когато застана срещу него, разбра, че е плакал. Дишаше през зъби, бе приковал поглед пред себе си и полуотворените му устни леко трепереха.

Чак след известно време Матия забеляза счупената на парчета настолна лампа пред него.

— Какво си направил? — попита.

Дишането на Денис премина в хлип.

— Денис, какво си направил?

Насили се да докосне рамото му и Денис силно подскочи. Матия го разтърси.

— Какво си направил?

— Аз... — започна Денис и спря.

— Ти какво?

Денис отвори лявата си длан и показа на Матия частица от лампата, зелено парче стъкло, замъглено от потта на ръката му.

— Искях да почувствам това, което чувстваш ти — прошепна Денис.

Матия не разбра. Направи крачка назад, объркан. Някаква топлина избухна в стомаха му и изпълни ръцете и краката му.

— Но не успях — продължи Денис.

Държеше дланите си нагоре, сякаш очакваше нещо.

Матия искаше да го попита защо, но замълча. Музиката от долния етаж се чуваше приглушено. Само ниските честоти прекосяваха пода.

Денис подсмръкна с нос:

— Да си тръгваме.

Матия кимна, но нито един от двамата не се помръдна от мястото си. После Денис се обърна рязко и тръгна към стълбите. Матия го последва през хола и после навън, където свежийт въздух на нощта ги чакаше, за да им възвърне възможността да дишат.

[1] Песен на Деспеш Мод. — Б.пр. ↑

17.

Виола решаваше кой е вътре и кой не.

В неделя сутринта бащата на Джада Саварино се бе обадил на баща ѝ, събуждайки всички от семейство Бай. Разговорът продължи дълго време и Виола още по пижама залепи ухо на вратата на спалнята на майка си и баща си, но въпреки това не успя да долови и дума.

Когато чу леглото да изскърцва, бързо се върна в стаята си и се пъкна под завивките, преструвайки се, че спи. Баща ѝ я събуди с думите:

— После ще ми обясняваш, но за момента знай, че в тази къща няма да има повече никакви купони и че трябва да забравиш за каквито и да било други събирания за доста време напред.

На обяд майка ѝ и поиска обяснение за счупената лампа в мансардата. Сестра ѝ не я защити, защото бе забелязала, че Виола се е добрала до личните ѝ запаси.

Остана затворена в стаята си през целия ден със забрана да говори по телефона. Беше бясна. Не можеше да спре да мисли за Аличе и за Матия и за начина, по който се държаха за ръце. Докато си сваляше с нокти и последните остатъци от лака, реши, че Аличе е вън от групата.

В понеделник сутрин, заключена в банята вкъщи, Аличе окончателно свали марлята, която покриваше татуировката ѝ. Нави я добре на хармоника и я хвърли в тоалетната заедно с надробените бисквити, които не беше изяла на закуска.

Погледна виолетката, отразена в огледалото, и си каза, че за втори път ѝ се случва тялото ѝ да се променя безвъзвратно. Приятно потръпна от съжаление и вълнение. Реши, че това тяло е само нейно и ако има желание, може и да го разруши, да го покрие с незаличими белези. Може и да го остави да се съсухри като цвете, откъснато само заради каприз от някое момиченце и после захвърлено да гние на земята.

Тази сутрин щеше да покаже татуировката си на Виола и на другите в тоалетната. Щеше да им разкаже за това как тя и Матия дълго са се целували. Не беше необходимо да си измисля нищо повече. Ако впоследствие я попитаха за подробности, щеше просто да потвърди фантазиите им.

В класната стая сложи раницата си на стола и се приближи до чина на Виола, където вече се бяха събрали останалите. Докато пристъпваше, чу как Джулия Миранди казва: „Ето я, идва“. Поздрави всички лъчезарно, но никоя не ѝ отговори. Наведе се към Виола, за да я целуне по бузите, както тя самата я беше научила да прави, но приятелката ѝ не се помръдна и на милиметър.

Аличе вдигна глава и видя четири чифта строги очи.

— Вчера всички бяхме зле — каза Виола.

— Така ли? — попита Аличе истински загрижена. — Какво ви беше?

— Всички ужасно ни боля коремът — отговори нападателно Джада.

Аличе си я представи как повръща на пода и ѝ се прииска да каже, че не се учудва, особено след количествата, които бяха изпили.

— На мен ми нямаше нищо — изрече тя.

— Естествено — подхвана хавливо Виола. — В това не сме се и съмнявали.

Джада и Федерика се захиха, а Джулия сведе поглед.

— Какво искаш да кажеш? — попита Аличе объркана.

— Знаеш много добре какво искам да кажа — отвърна Виола, сменяйки изведнъж тона и забивайки острия си поглед в нея.

— Не, не знам — защити се Аличе.

— Ти ни отрови — каза Джада.

— Какви ги говорите? Как така съм ви отровила?

Джулия се намеси срамежливо.

— Хайде стига, момичета, не е вярно.

— Вярно е. Отрови ни — повтори Джада. — Кой знае какви гадости беше сложила в сладкиша.

После отново се обърна към Аличе.

— Искаше на всички да ни е зле, нали? Браво, наистина успя.

Аличе чуваше произнесените думи, но ѝ трябваше малко време, за да осмисли значението им. Погледна Джулия, която със сините си

очи ѝ казваше, че ѝ се извинява и че не може да направи нищо. После потърси подкрепа в тези на Виола, но тя ѝ отвърна с празен поглед.

Джада си държеше ръката на корема, все едно че още има пристъпи.

— Сладкишът го приготвих заедно със Соледад, купихме всичко от супера.

Нито една не ѝ отговори. Гледаха в различни посоки, все едно че изчакваха убийцата да се махне.

— Не е възможно да е бил сладкишът на Сол. И аз ядох от него и не съм се почувствала зле — измисли си Аличе.

— Лъжкия! — скочи срещу нея Федерика Мадзолди, която до този момент беше мълчала. — Дори и залък не си хапнала от него. Всички знаят, че...

Спря се изведнъж.

— Стига, престанете — каза умолително Джулия.

Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заплаче.

Аличе приближи ръка до плоския си корем. Усети сърцето си да бие под кожата.

— Какво?

Виола Баи поклати бавно глава. Аличе гледеше втренчено бившата си приятелка, безмълвна, в очакване на думи, които така и не дойдоха, но се рееха във въздуха като прозрачни езици от дим. Дори не се помръдна, когато би звънецът. Тобалдо, преподавателката по физика, трябваше да я извика два пъти, преди тя да седне на мястото си.

18.

Денис не беше дошъл на училище. В събота, докато го придружаваха до тях, с Матия не се погледнаха нито веднъж. Денис отговаряше с едносрични думи на въпросите на бащата на Матия и на слизане от колата не каза дори „довиждане“.

Матия постави ръка върху празното място на чина до него. От време на време думите на Денис, изречени в онази тъмна стая, преминаваха през съзнанието му. После изчезваха прекалено бързо, преди да е успял да вникне в значението им.

Замисли се, че всъщност няма желание да ги разбира. Искаше му се само Денис да е тук и да му служи като щит за всичко онова, което се случва отвъд чина му.

Предишния ден майка му и баща му го бяха сложили да седне на дивана в хола, а те заеха този отсреща. Баща му поиска да им разкаже за купона. Матия силно стисна ръце, после ги сложи отпуснати върху коленете си, за да могат родителите му да ги виждат. Сви рамене и отговори с типичния си апатичен тон, че няма нищо за разказване. Майка му стана нервно и отиде в кухнята. Баща му се приближи до него и го потупа два пъти по раменете, сякаш да го утеши за нещо. Матия си спомни за времето, когато беше малък и в по-топлите летни дни баща му духаше в лицето му и в това на Микела, поред, за да ги освежи. Спомни си за усещането, което изпитваше, когато потта се изпаряваше от кожата, и почувства неистова носталгия по една част от света, която бе потънала заедно с Микела в реката.

Сега, в класната стая, се запита дали съучениците му знаят всичко. Дали го знаят преподавателите. Усещаше тайните им погледи, преплетени над главата му като рибарска мрежа.

Отвори учебника по история и започна да учи наизуст всички дати, които фигурираха на страницата. Цифрите, подредени в редица без какъвто и да било логически ред, образуваха една все по-дълга лента в съзнанието му. Следвайки я, Матия се отдалечи от мисълта за Денис, застанал прав в полусянката, и забрави за нищото, което заемаше сега неговото празно място.

19.

През междучасието Аличе влезе тайно в лекарския кабинет на първия етаж, малка и тясна стаичка, в която имаше само едно легло и едно шкафче с огледало с необходимите неща за първа помощ. Само веднъж беше попадала в тази стая, когато почти припадна в час по физическо, защото през предишните четирийсет часа бе изяла само две соленки и един диетичен десерт. Тогава преподавателят по физическо възпитание със зеления си анцуг „Диадора“ и със свирката, висяща на врата му, която никога не използваше, ѝ каза:

— Помисли си хубаво за това, което правиш, помисли си хубаво.

После излезе и я остави сама под неоновата светлина. През следващия един час нямаше нито какво да прави, нито какво да гледа.

Аличе намери кутията за първа помощ отворена. Взе топче памук и шишенцето със спирт. Затвори шкафчето и затърси някакъв тежък предмет около себе си. Намери само кошчето за боклук, направено от твърда пластмаса в някакъв мрачен цвят между червено и кафяво. Помоли се никой отвън да не чуе шума и удари огледалото на шкафа с дъното на кошчето.

После, като внимаваше да не се пореже, взе едно голямо триъгълно парче стъкло. Видя дясното си око, отразено в отчупеното огледало, и се почувства горда, че не беше плакала дори и малко. Напъха всичко в средния джоб на широкия си блузон и се върна в клас.

Прекара остатъка от сутринта в някакво състояние на претръпване. Не се обърна нито веднъж към Виола и другите и не чу нито дума от урока за театъра на Есхил.

Докато излизаше последна от класната стая, Джулия Миранди тайно я хвана за ръка.

— Съжалявам — прошепна в ухото ѝ.

После я целуна по бузата и изтича към другите, които бяха вече в коридора.

Аличе изчака Матия във фойето на училището, в края на покритото с балатум стълбище, по което се изливаше хаотично потокът от ученици, насочили се към изхода. Държеше едната си ръка

облегната на перилото. Студеният метал ѝ създаваше усещане за спокойствие.

Матия слезе по стълбите, обкръжен от онзи половин метър дистанция, която не се осмеляваше да наруши никой, освен Денис. Косата му беше черна и разрошена, с големи къдрици, които покриваха челото му почти до очите. Гледаше къде стъпва и слизаше, като държеше гърба си леко извит назад. Аличе го извика веднъж, но той не се обърна. Извика името му по-силно и тогава той вдигна глава. Поздрави я смутено, после отново погледна в посока към изхода. Аличе си проби път между другите ученици и го настигна. Хвана го за ръката и Матия се стресна.

— Трябва да дойдеш с мен — каза му.

— Къде?

— Трябва да ми помогнеш да направя нещо.

Матия се огледа нервно наоколо, търсейки някаква надвиснала опасност, и възрази:

— Баща ми ме чака отвън.

— Ще те почака. Трябва да ми помогнеш. Сега — настоя Аличе.

Матия изпухтя. После каза:

— Добре.

Така и не можа да си обясни защо прие.

— Ела насам.

Аличе го хвана за ръка, както на купона във Виола, и този път пръстите му инстинктивно се затвориха около нейните.

Измъкнаха се от тълпата ученици, — Аличе вървеше бързо, сякаш бягаше от някого. Шмугнаха се в празния коридор на първия етаж. Отворените врати на класните стаи създаваха усещане за изоставеност.

Влязоха в дамската тоалетна. Матия се поколеба. Щеше да каже, че не може да влиза там, но после се остави да бъде повлечен. Когато Аличе го вкара в една от кабините и заключи вратата, бяха толкова близко един до друг, че краката му започнаха да треперят. Свободното пространство, оставено от турската тоалетна, представляваше тънка ивица от плочки и четирите им крака едва се побираха върху нея. Имаше разхвърляни парчета тоалетна хартия, някои бяха полузалепени за пода.

„Сега ще ме целуне, помисли си Матия. Трябва и ти да я целунеш. Би трябвало да е лесно, всички знаят да го правят.“

Аличе отвори ципа на лъскавото си яке и започна да се съблича, точно както беше направила и в къщата на Виола. Извади блузата си от същия чифт дънки и ги смъкна до средата на задника си. Не гледаше Матия, държеше се, все едно че беше сама там вътре.

На мястото на бялата превръзка от събота вечер имаше татуирано цвете. Матия щеше да каже нещо, но после замълча и отвърна поглед. Нещо се раздвижи между краката му и той се опита да се разсее. Прочете някои от надписите върху стената, без да разбира смисъла им. Даде си сметка, че нито един не беше успореден на линията на плочките. Почти всички оформяха еднакъв ъгъл с ръба на пода и Матия беше убеден, че този ъгъл е някъде между 30 и 45 градуса.

— Вземи това — каза Аличе.

Сложи в ръката му парче стъкло, огледално от едната страна и черно от другата, остро като нож. Матия не разбра. Тя повдигна брадичката му, точно така, както си представяше, че ще направи, когато се бяха видели за първи път.

— Трябва да я заличиш. Сама няма да мога да го направя — каза му тя.

Матия погледна парчето огледало и после дясната ръка на Аличе, която сочеше татуировката върху корема ѝ.

Тя изпревари неговия протест и каза:

— Знам, че знаеш как да го направиш. Не искам да я виждам никога повече. Моля те, направи го за мен.

Матия завъртя острието в дланта си и по ръката му премина тръпка.

— Но... — започна той.

— Направи го заради мен — прекъсна го Аличе, постави ръка върху устните му, за да спре думите, после веднага я дръпна.

„Направи го заради мен“. Тези четири думи се забиха в ушите на Матия и го накараха да застане на колене пред Аличе.

Петите му докосваха стената зад гърба му. Не знаеше как да застане. Неуверено докосна кожата близо до татуировката, за да я опъне по-добре. Лицето му никога не се беше намирало толкова близо до тялото на някое момиче. Дойде му някак естествено да поеме дълбоко въздух, за да усети миризмата му.

Приблужи парчето огледало към месото. Ръката му остана стабилна, докато отвори малък разрез, дълъг колкото нокът. Аличе потрепери и тихо извика.

Матия тутакси се отдръпна и скри парчето стъкло зад гърба си, сякаш за да отрече, че той е направил разреза.

— Не мога — каза той.

Погледна нагоре. Аличе беззвучно плачеше. Затворените ѝ очи бяха болезнено стиснати.

— Но аз не искам вече да я виждам — изхлипа тя.

Стана му ясно, че куражът ѝ се е изчерпал, и се почувства облекчен. Изправи се на крака и се запита дали не е по-добре да излезе оттам.

Аличе избърса с ръка капката кръв, която се стичаше по корема ѝ. Закопча дънките си, докато Матия се чудеше какво да каже, за да я успокои.

— Ще свикнеш. Ще стане така, че няма дори да я забелязваш повече — успокои я той.

— И как? Ще бъде вечно там, пред очите ми.

— Именно — потвърди Матия. — Точно заради това няма да я забелязваш.

ДРУГАТА СТАЯ
(1995)

20.

Матия имаше право — дните постепенно се бяха стекли по кожата ѝ като разтворител и всеки бе отнесъл със себе си по един по-тънък слой от цвета на татуировката ѝ и от спомените и на двамата. Контурите, както и обстоятелствата, бяха все още там, черни и добре очертани, но цветовете се бяха смесили един с друг, докато изгубят багрите си и преминават в избеляла и еднообразна тоналност, в неутрална липса на смисъл.

Годините в гимназията бяха отворена рана, толкова дълбока, че сякаш никога нямаше да се затвори. Матия и Аличе преминаха през тях, без да дишат, той, отказвайки света, тя, чувствайки се отхвърлена от него, и си дадоха сметка, че разликата не е голяма. Свързваше ги дефектно и асиметрично приятелство, изградено от дълги отсъствия и много тишина. То бе празно и чисто пространство, в което и двамата можеха да дишат отново, когато стените на училището ставаха прекалено тесни, за да се пренебрегне усещането за задушаване.

После, с времето, раната от тийнейджърските години постепенно се бе затворила. Краищата на кожата се приближаваха с едва доловими, но постоянни движения. При всяко ново остъргване коричката падаше, после отново се образуваше, по-тъмна и по-плътна. Накрая се появи нов слой кожа, гладък и еластичен. От червен белегът стана бял и вече не можеше да се обърка с останалите.

Сега лежаха на леглото на Аличе, тя с глава на една страна, той обърнат на другата, и двамата с крака, сгънати по неестествен начин, за да не се докосват до никоя част на телата им. Аличе си помисли, че може да се завърти така, че пръстите на краката ѝ да се плъзнат под гърба на Матия, и да се направи, че не забелязва. Но беше сигурна, че той веднага ще се дръпне, и реши да не си причинява това малко разочарование.

Никой от двамата не предложи да пуснат музика. Не смятаха да правят каквото и да било, освен да си стоят така и да чакат неделният следобед да свърши сам. Да чакат да дойде отново моментът, в който трябва да се прави нещо необходимо, например да се вечеря, да се спи

или да се започне нова седмица. През отворения прозорец се промъкваше жълтата светлина на септември и носеше със себе си непрекъснатия шум на улицата.

Аличе се изправи върху леглото, заклащайки леко матрака под главата на Матия. Сложи свити юмруци на хълбоците си и се взря в него отгоре през падналите на челото ѝ коси, които не позволяваха да се види строгото ѝ изражение.

— Стой там! — каза тя. — Без да мърдаш!

Прескочи го, слизайки от леглото със здравия си крак и повлякла другия като нещо, което ѝ е останало закачено погрешка. Матия притисна брадичка към гърдите си, за да може да наблюдава движенията на Аличе в стаята. Видя я как отваря някаква квадратна кутия, която беше в средата на бюрото ѝ и която до този момент не беше забелязал.

Аличе се обърна. Едното ѝ око беше затворено, другото — скрито зад стар фотоапарат. Матия понечи да се изправи.

— Долу! — заповяда му тя. — Казах ти да стоиш мирно.

След това щракна. Полароидът изплю навън бял и тънък език и Аличе го развя, за да излязат цветовете.

— Откъде си го взела? — попита Матия.

— От мазето. На баща ми е. Купил го е кой знае кога и никога не го е използвал.

Матия седна на леглото. Аличе остави снимката да падне на килима и му направи втора.

— Хайде, престани — запротестира той. — Изглеждам като идиот на снимки.

— Ти винаги изглеждаш като идиот.

Направи още една снимка.

— Мисля, че искам да стана фотограф — каза Аличе. — Решила съм го.

— А университетът?

Аличе сви рамене.

— Само баща ми се интересува от него — отговори тя. — Да си го завърши той.

— Искаш да го напуснеш?

— Може би.

— Не можеш да се събудиш един ден, да решиш, че искаш да ставаш фотограф, и да захвърлиш на вятъра една година работа. Не се прави така — порица я Матия.

— А, вярно, забравих, че и ти си като него — каза с ирония Аличе. — Винаги знаете какво е правилно да се направи. Ти още на пет години си бил наясно, че искаш да учиш математика. Досадни сте. Стари и досадни.

После се обърна към прозореца и направи снимка, без да наглася нищо. Остави я да падне върху килима до другите две. Стъпка ги с крака, сякаш мачкаше грозде.

Матия искаше да каже нещо, за да оправи положението, но нищо не му дойде на ум. Наведе се, за да вземе изпод крака на Аличе първата снимка. Контурите на скръстените под главата му ръце постепенно излизаха на бял свят. Запита се каква ли необикновена реакция се извършва върху тази лъскава повърхност и си обеща да провери в енциклопедията веднага щом се прибере вкъщи.

— Искам да ти покажа още нещо — каза Аличе.

Хвърли фотоапарата на леглото като някое момиченце, което зарязва играчката си, защото е видяло друга, по-примамлива, и излезе от стаята.

Изчезна за цели десет минути. Матия започна да чете заглавията на книгите, наредени върху етажерката над бюрото. Бяха си все същите. Обедини инициалите от всички заглавия, но не се получи никаква смислена дума. Помисли си, че би му се харесало да открие някаква логика в подредбата им. Може би е добре да се подредят според цвета на корицата или да се възпроизведе електромагнитният спектър — от червено към виолетово, или пък да се строят по височина — от по-високо към по-ниско.

— Татататааа! — разсея го гласът на Аличе.

Матия се обърна и я видя права на прага на вратата, хваната за рамката, сякаш се страхуваше да не падне. Облякла бе булчинска рокля. Сигурно е била ослепително бяла, но с времето бе пожълтяла по ръбовете, все едно някаква болест малко по малко я е разяждала отвътре. Годишите, прекарани в кутия, я бяха направили твърда и суха. Корсетът стоеше някак отпуснато върху несъществуващия бюст на Аличе. Деколтетото не беше голямо, но достатъчно, за да се смъкне една от презрамките на няколко сантиметра под рамото ѝ. Така ключиците ѝ

изглеждаха още по-изхвъркнали и нарушаваха меката линия на шията, където се образуваше празна вдлъбнатина като коритото на пресъхнало езеро. Матия се запита какво ли би било усещането да проследи контурите на тази шия с пръсти и затворени очи. Дантелата, с която свършваха ръкавите, беше намачкана и върху лявата ръка стоеше леко повдигната. Дългият шлейф продължаваше в коридора, докъдето погледът на Матия не стигаше. Краката на Аличе все още бяха обути в червените ѝ чехли, които се подаваха изпод широката пола и създаваха странно несъответствие.

— Е? Би трябвало да кажеш нещо — прошепна тя, без да го гледа.

С една ръка приглади най-външния слой тюл на полата. На пипане ѝ се стори обикновен, изкуствен.

— На кого е? — попита Матия.

— Моя е, не виждаш ли?

— Стига де, питам наистина.

— На кого може да е? На майка ми.

Матия кимна и си представи госпожа Фернанда, облечена в тази рокля. Представи си я с единственото изражение, което придобиваше, когато на тръгване той минаваше през хола, за да я поздрави. Тогава госпожа Фернанда отклоняваше поглед от телевизора, а на лицето ѝ се изписваше нежност и дълбоко съчувствие, подобно на това, с което обикновено хората гледат болните, когато ги посещават в болницата. Смешно съчувствие, като се има предвид фактът, че самата тя страдаше от болест, която бавно се разпростираше по цялото ѝ тяло.

— Не стой там като пън! Направи ми една снимка.

Матия взе апарата от леглото. Завъртя го в ръцете си, за да разбере къде трябва да натисне. Аличе се поклащаше на вратата, сякаш задвижвана от някакъв полъх, който само тя можеше да усети. Когато Матия погледна в обектива, тя изправи гърба си и придоби сериозно, почти предизвикателно изражение.

— Готово — каза Матия.

— Сега една заедно.

Той поклати отрицателно глава.

— Стига де, държиш се като досадник, както обикновено. И поне веднъж искам да те видя облечен като хората. Не в този орфан блузон, който носиш от цял месец.

Матия погледна надолу. Маншетите на блузата му приличаха на изядени от молци. Имаше навика да ги трие с нокътя на палеца си, за да са му заети пръстите и да не драска непрекъснато пространството между показалеца и средния си пръст.

— Освен това, да не би да искаш да развалиш сватбения ми ден?
— добави Аличе намусено.

Само си играеше, беше ясно. Това не беше нищо повече от шега, колкото да убие времето, малко представление, забава като всички останали. Въпреки това, когато отвори вратата на гардероба и в закаченото на нея огледало се видя облечена в бялата рокля заедно с Матия, за момент паниката спря дишането ѝ.

— Тук няма нищо подходящо — каза припряно тя. — Ела с мен.

Матия я последва, примирен. Когато Аличе се държеше така, започваше да усеща иглички по краката си и го обземаше желание да си тръгне. Имаше нещо в начина, в устрема, с който приятелката му удовлетворяваше детските си капризи, което той намираще за непоносимо. Чувстваше се така, сякаш тя, след като го е завързала за стол, е извикала един куп хора, за да им го покаже като нещо свое, като някакво смешно домашно животно. Повечето пъти замълчаваше и изразяваше нетърпимостта си с жестове, докато Аличе не се измореше от апатията му и не го оставеше на мира с думите: „Винаги ме караш да се чувствам глупава.“

Матия тръгна след шлейфа на приятелката си до стаята на родителите ѝ. Никога не беше влизал там. Щорите бяха спуснати почти изцяло и светлината се промъкваше на успоредни линии, толкова ясни, че приличаха на нарисувани върху пода. Въздухът беше по-плътен и застоял в сравнение с останалата част на къщата. На едната стена бяха опрени спалнята, много по-висока от тази на родителите му, и две еднакви нощни шкафчета.

Аличе отвори гардероба и прокара пръст по костюмите на баща си, закачени в безупречен ред, всеки в съответния целофанен плик. Извади един черен и го хвърли върху леглото.

— Облечи този — заповяда на Матия.

— Ти полудя ли? Баща ти със сигурност ще забележи.

— Баща ми не забелязва нищо.

За момент Аличе се отнесе нанякъде, като че ли разсъждаваше върху думите, които току-що бе изрекла, или пък виждаше нещо през

стената, образувана от всички тези тъмни костюми.

— Сега ще ти потърся и риза и вратовръзка — добави тя.

Матия се спря там, където беше. Не беше сигурен какво трябва да прави. Тя го забеляза.

— Хайде, какво се чудиш? Да не би да се срамуваш да се преоблечеш тук?

Докато го казваше, празният ѝ стомах се преобърна. За момент се почувства безсрамна. Усети, че думите ѝ са леко изнудване.

Матия изпъшка. После седна на леглото и започна да развързва обувките си.

Аличе се обърна с гръб, като се правеше, че избира риза, макар вече да бе избрала. Когато чу металическото издрънчаване на колана, преброи до три и после се обърна. Матия си събуваше дънките. Отдолу носеше меки сиви боксерки, най-обикновени, не изискани, каквито си беше представляла.

Аличе си помисли, че вече го е виждала по къси панталонки десетки пъти и че по гащи разликата не е голяма, но въпреки това усещаше лек трепет под четирите бели слоя на булчинската рокля. Той придърпа края на тениската си, за да се покрие, после бързо обу официалния панталон. Тъканта беше мека и лека. Като мина върху космите на краката му, те се наелектризираха и се изправиха като на наежена котка.

Аличе се приближи и му подаде ризата. Той я пое, без да вдига поглед. Беше отегчен от това безполезно представление. Срамуваше се да покаже тънките си ръце, редките косми на гърдите си и около пъпа. Аличе си помисли, че прави всичко възможно да направи сцената притеснителна. После ѝ дойде на ум, че за Матия със сигурност вината е нейна, и усети, че гърлото ѝ се стяга. Не ѝ се искаше, но се обърна и го остави да си свали тениската, без да го гледа.

— И сега? — попита Матия.

Тя се обърна. Дъхът ѝ спря, когато го видя в дрехите на баща си. Сакото му беше малко широко, не изпълваше напълно раменете, но въпреки това не можеше да не си помисли, че е красив.

— Липсва вратовръзката — отговори му след малко.

Матия взе връзката в цвят бордо от ръцете на Аличе и инстинктивно прокара палец върху лъскавата тъкан. Някаква тръпка премина по ръката му и се спусна по гърба му. Усети дланта си суха

като пясък. Веднага я поднесе към устата си и духна в нея, за да я навлажни с дъха си. Не издържа на изкушението да си прехапе един пръст, като се постара Аличе да не го види, но тя все пак забеляза.

— Не мога да направя възел — каза, провлачвайки думите.

— Ох, много си смотан.

Всъщност Аличе беше сигурна, че Матия не може да прави възел, и нямаше търпение да му покаже, че тя умее. Баща ѝ я бе научил още като малка. Сутрин ѝ оставяше връзката на леглото и после, преди да излезе, минаваше покрай стаята ѝ и питаше: „Готова ли е връзката ми?“ И Аличе се затичваше към него с направения възел. Баща ѝ навеждаше глава, като държеше ръцете зад гърба си, сякаш се покланяше пред принцеса. Тя премяташе връзката през врата му, той я стягаше и оправяше малко. „Съвършено“, казваше най-накрая. Една сутрин след злополуката бащата на Аличе намери връзката все още върху леглото, както я беше оставил. Оттогава винаги си правеше възела сам. Така и този малък ритуал изчезна, както много други неща.

Аличе направи възела, като размахваше тънките си пръсти повече от необходимото. Матия следеше жестовете ѝ. Сториха му се много сложни, затова остави Аличе да му нагласи връзката около врата.

— Иха, изглеждаш много достолепен. Искаш ли да се видиш в огледалото?

— Не — каза Матия.

Искаше само да излезе оттам със своите дрехи.

— Снимка — извика Аличе, като плесна с ръце.

Матия я последва отново в нейната стая. Тя взе фотоапарата.

— Няма самоснимачка. Трябва да я направим, без да гледаме.

Придърпа Матия към себе си, като го прегърна през кръста. Той се вдърви и тя щракна. Снимката изскочи навън с бръмчене.

Аличе се отпусна върху леглото точно като булка след прекалено дългото празненство и започна да си вее със снимката.

Матия остана там, където беше, с чуждите дрехи на гърба си и с приятното усещане, че изчезва в тях. Светлината в стаята изведнъж се промени. От жълта стана синя и равномерна, защото и последният отрязък от слънцето се бе скрил зад отсрещната сграда.

— Сега мога ли вече да се преоблека?

Каза го нарочно, за да я накара да разбере, че ѝ бе угаждал достатъчно дълго в тази игра. Аличе изглеждаше погълната от някаква мисъл и едва забележимо повдигна вежди.

— Само още едно нещо — прошепна и отново стана. — Младоженецът пренася булката през прага на ръце.

— Тоест?

— Трябва да ме вдигнеш на ръце и да ме занесеш там. — Аличе посочи коридора. — После си свободен.

Матия кимна. Тя се приближи и протегна ръце към него като момиченце.

— Смелост, геройо мой — каза подигравателно.

Победен, Матия пак сви рамене. Наведе се несръчно, за да я вдигне. Никога не беше носил така някого. Постави едната си ръка зад коленете ѝ, а другата зад гърба ѝ и когато я вдигна, се изуми от лекотата ѝ.

Залитна към коридора. Усещаше дъха на Аличе да преминава през фината тъкан на ризата прекалено близо до тялото му и чуваше как шлейфът се влачи по пода. Когато преминаха през прага, резкият и продължителен шум на нещо, което се къса, го накара да замръзне на мястото си.

— По дяволите! — извика.

Бързо пусна Аличе на земята. Полата се бе закачила за рамката на вратата. Скъсаното беше дълго една педя и приличаше на отворена в ехидна усмивка уста. И двамата стояха и го гледаха малко глупаво.

Матия изчака Аличе да каже нещо, да изпадне в отчаяние и да се заяде с него. Чувстваше, че трябва да се извини, но всъщност тя беше тази, която толкова настояваше за този маскарад. Търсила си го беше.

Тя се взря безизразно в скъсаното парче.

— Много важно — каза най-накрая. — Тъй или иначе вече не трябва на никого.

ВЪТРЕ И ВЪН ОТ ВОДАТА
(1998)

21.

Простите числа могат да се делят само на едно и на себе си. Стоят си на своите места в безкрайната редица, притиснати като всички останали между две други, но с една крачка напред в сравнение с тях. Те са подозрителни и самотни, затова и Матия ги смяташе за прекрасни. Понякога му се струваше, че са попаднали в поредицата погрешка, че са се заклезили като перли, нанизани в гердан. Друг път си мислеше, че на тях може би им се иска да бъдат като всички останали — нормални числа, но че поради някаква причина не успяват. Тази втора възможност му идваше наум само вечер, в онзи момент на хаотично движение на различни картини, който предхожда съня. Тогава съзнанието е прекалено слабо, за да се самозалъгва.

През първата година от следването си Матия научи, че между простите числа съществуват някои още по-специални. Математиците ги наричат прости близнаци. Това са двойки, които са едно до друго, всъщност почти едно до друго, защото между тях винаги има едно четно число, което не им позволява да се докоснат, например 11 и 13, 17 и 19, 41 и 43. Ако човек търпеливо продължи да брой, ще забележи, че колкото по-нататък отива, толкова по-рядко се срещат. Ще се сблъсква с все по-изолирани прости числа, изгубени в това изпълнено само с тишина и отмереност пространство. Тогава в него ще се прокрадне изнервящо предчувствие, че близостта на двойките до този момент е била само случайност, че истинската им съдба е да останат сами. Накрая, когато вече усеща, че се предава, когато вече няма желание да брой, ще срещне следващите близнаци, преплетени един в друг. Сред математиците съществува мнението, че колкото и напред да се отива, все ще се попада на друга двойка, макар и никой да не знае точно къде се намира тя, докато не я открие.

Матия си мислеше, че и той и Аliche са такива, двама прости близнаци, самотни и изгубени, близки един до друг, но не достатъчно, за да могат да се докоснат наистина. Никога не ѝ го беше казвал. Когато си представяше, че го прави, тънкият слой пот по дланите му се

изпаряваше напълно и цели десет минути не беше в състояние да докосва каквото и да било.

Един зимен ден се върна вкъщи, след като беше прекарал следобеда при нея. През цялото време тя не бе правила нищо друго, освен да сменя каналите на телевизора. Матия не обръщаше внимание нито на думите, нито на образите. Десният ѝ крак, опрян на малката масичка в хола, превземаше зрителното му поле, като нахлуваше в него отляво, подобно на змийска глава. Аличе свиваше и прегъваше пръсти с хипнотична равномерност. От това повтарящо се движение в стомаха му се образува твърда и тревожна буца и той се насилваше да държи погледа си закован в една точка колкото може по-дълго, за да не се променя нищо пред очите му.

Вкъщи взе десетина чисти листа от тетрадката с телчета, достатъчно количество, за да може писалката да пише меко по тях, без да драска върху твърдата повърхност на масата. Подравни листовете с ръце, първо отгоре и отдолу, после отстрани. Избра най-пълната писалка от тези на бюрото, махна капачката ѝ и я постави отгоре, за да не я загуби. После, без да брой квадратчетата, започна да пише точно в центъра на листа.

2760889966649. Затвори писалката и я постави отстрани на листа. Две хиляди седемстотин и шейсет милиарда осемстотин осемдесет и девет милиона деветстотин шейсет и шест хиляди шестстотин четирийсет и девет, прочете на глас. После го прошепна, сякаш за да свикне с тази скоропоговорка. Реши, че това ще е неговото число. Беше сигурен, че никой друг на света, никой друг в цялата история на света не е размишлявал върху това число. Вероятно досега никой дори не го е писал на лист и още по-малко произнасял на глас.

След миг колебание слезе два реда надолу и написа 2760889966651. А това е нейното, помисли си. В главата му цифрите приемаха синкавия цвят на крака на Аличе. Оцветен от светлината на телевизора.

Биха могли да са и прости близнаци, си помисли Матия. Ако са...

Замря за миг при тази мисъл и започна да търси делители за двете числа. С 3 беше лесно — достатъчно бе да събере цифрите и разбираше дали числото се дели на 3. Пет поначало беше извън играта. Може би имаше правило и за 7, но Матия не си го спомняше вече и

затова започна да дели подред. 11, 13 и така нататък, като сметките ставаха все по-сложни. Докато пробваше с 39, сънят го обори за първи път и писалката му се подхлъзна надолу по страницата. Когато стигна до 47, заряза сметките. Вихърът, който изпълваше стомаха му в къщата на Аличе, се бе разпръснал, разтворил се бе в мускулите му като миризмите във въздуха, и вече не го усещаше. В стаята бяха само той и куп разхвърляни и изпълнени с безполезни деления листове. Часовникът показваше три и петнайсет сутринта.

Матия взе първия от листовите с двете числа, написани в центъра, и се почувства като идиот. Скъса го наполовина и после още наполовина, след това опъна ръбовете така, че да може да ги прокара като острие под нокътя на лявото си кутре.

През четирите години на университета математиката го отведе до най-далечните и магически ъгли на човешката логика. Матия преписваше в стаята си доказателствата на всички теореми, които срещаше, изпълнявайки педантичен ритуал. Даже през летните следобеди държеше спуснати щорите и работеше на изкуствена светлина. Махаше от бюрото всичко, което можеше да го разсее, за да се чувства наистина сам с листа. Пишеше, без да спира. Ако се хванеше да се колебае твърде дълго на някое място или забравеше да подчертае някое решение след знака за равенство, избутваше листа на земята и започваше отново. Когато стигнеше до края на тези страници, изпълнени със символи, букви и числа, написваше „доказано“ и за миг му се струваше, че е подредил едно малко парче от света. Тогава се облягаше на стола и кръстосваше ръце, без да ги трие една в друга.

После загубваше контакт със страницата. Символите, които до преди миг се бяха движили с ритъма на сърцето му, сега му се струваха отдалечени, замръзнали на недостъпно за него място. Главата му, чезнеща в тъмнината на стаята, започваше отново да се изпълва с мисли, мрачни и шумни, и в повечето от случаите Матия избираше някой учебник, отваряше го наслуки и започваше отново да учи.

Комплексният анализ и перспективната геометрия не успяха да го отдалечат от първоначалната му страст към числата. Харесваше му да брой, да започне от 1 и да продължава, следвайки сложни прогресии, които често измисляше в момента. Оставяше числата да го

водят и му се струваше, че ги познава до едно. Затова, когато настъпи моментът да си избере тема за дипломната работа, се отправи без всякакво колебание към кабинета на професор Николи, преподавател по дискретна математика, при когото не бе положил и един изпит и на когото знаеше само името.

Кабинетът на Франческо Николи се намираше на третия етаж на строената през деветнайсети век сграда, там, където се помещаваше и катедрата по математика. Представляваше малка стая, добре подредена и без характерната за кабинетите миризма. Всичко в нея беше бяло — стените, шкафовете, бюрото от пластмаса, огромният компютър, поставен отгоре. Матия тихо почука на вратата. Николи не беше сигурен дали се чука на неговия кабинет или на съседния, но каза: „Влезте“, надявайки се, че не е сбъркал.

Матия отвори и пристъпи вътре.

— Добър ден — каза.

— Добър ден — отговори Николи.

Погледът на Матия беше привлечен от снимка, окачена зад професора, на която той беше много по-млад и без брада, държеше грамота във вид на сребърна плочка и стискаше ръката на някаква важна личност. Матия присви очи, но не успя да прочете надписа върху плочката.

— Кажете — подкани го Николи, като го наблюдаваше намръщено.

— Бих искал да направя дипломна работа върху нулите на дзетафункцията на Риман — каза Матия, като гледаше дясното рамо на професора, което от нападалия от косата му пърхот приличаше на обсипано със звезди небе.

Николи направи гримаса, подобна на присмехулна усмивка.

— Извинете ме, но вие кой сте? — попита, без да прикрива иронията си, като в същото време постави ръцете си зад главата, сякаш искаше да се наслади на малкото развлечение.

— Казвам се Матия Балосино. Взех всички изпити и бих искал да се дипломирам до края на годината.

— Във вас ли е студентската ви книжка?

Матия кимна утвърдително. Остави раницата си да свлече от раменете му, клекна на земята и бръкна вътре. Николи протегна ръка,

за да вземе книжката, но Матия предпочете да я постави на ръба на бюрото.

От няколко месеца професорът беше принуден да отдалечава предметите, за да ги фокусира хубаво. Бързо забеляза колоната от максимални оценки. Никакво отклонение, никакво колебание в представянето, нито един лошо протекъл изпит дори заради някоя зле завършила любовна история.

Затвори книжката и погледна по-внимателно младежа пред себе си. Нямахше нищо забележително в облеклото му, стойката му беше на човек, който не знае как да заеме пространството със собственото си тяло. Професорът реши, че е още един от онези, които успяват в учението, защото не могат да се справят в живота. „Такива хора, веднага щом излязат от добре очертаната бразда на университета, се оказва, че не ги бива за нищо“, каза си той.

— Не мислите ли, че би трябвало аз да ви предложа темата? — попита, като говореше бавно.

Матия повдигна рамене. Черните му очи се движеха наляво-надясно, като следяха ръба на писалището.

— Интересуват ме простите числа. Искам да работя върху дзетафункцията на Риман — повтори Матия.

Николи въздъхна. После стана и се приближи до белия шкаф. Плъзгаше показалец по заглавията на книгите и ритмично пухтеше. Взе няколко листа, напечатани на машина и хванати с кламер в единия ъгъл.

— Добре, добре — каза, като ги подаде на Матия. — Елате пак, след като направите изчисленията в тази статия. Всичките.

Матия пое листовите и без да прочете заглавието на статията, ги пхна в раницата, подпряна на крака му, отворена и раздърпана. Промърмори:

— Благодаря — и излезе от кабинета, захлопвайки вратата след себе си.

Николи седна отново на мястото си и си помисли как на вечеря ще се оплаче на жена си за този нов досаден ангажимент.

22.

Бащата на Аличе гледаше на цялата история с фотографията като на прищявка на отегчено момиченце. Така или иначе, за двайсет и третия рожден ден на дъщеря си ѝ бе подарил апарат „Канон рефлекс“ със специална чанта и статив и тя му бе благодарила с хубава и неуловима като полъх на смразяващ вятър усмивка. Плати ѝ шестмесечен курс в общината и Аличе не пропусна нито едно занятие. Споразумението беше ясно, макар и неизказано — университетът оставаше на първо място.

После, в един миг, точен като линията, която разделя светлината от сянката, болестта на Фернанда се влоши. Това повлече и тримата във все по-стесняваща се спирала от нови задължения, водеща до неминуемото — апатия и взаимно безразличие. Аличе повече не стъпи в университета, а баща ѝ се направи, че не забелязва. Угризение на съвестта, чието начало вече принадлежеше на отминалото време, не му позволяваше да се противопостави решително на дъщеря си, не му позволяваше дори да поговори с нея. Понякога си мислеше, че би било достатъчно съвсем малко, би било достатъчно само да влезе в стаята ѝ някоя вечер, която и да е, и да ѝ каже... да ѝ каже какво? Жена му изчезваше от живота му като изсъхващо мокро петно, а нишката, с която държеше дъщеря си, постепенно се разхлабваше и започваше да се влачи по земята, като я оставяше свободна сама да взема решенията си.

Това, което Аличе харесваше във фотографията, беше повече самият жест, отколкото резултатът. Обичаше да отваря задната част на фотоапарата и да развива няколко сантиметра от новата лента, колкото да се захване. Харесваше ѝ фактът, че тази лента скоро ще се превърне в нещо, а тя още не знае в какво, харесваше ѝ да изщрака първите пози, за да я нагласи, да намести обектива, да сложи на фокус, да се приведе напред, да включи или изключи части от реалността, да ги направи по-големи или да ги деформира така, както пожелае.

Всеки път, когато чуеше щракването, последвано от лекия и провлечен звук, си спомняше как като малка в градината на къщата им

в планината хващаше скакалците и ги затваряше в шепата си. Мислеше си, че със снимките е същото, че сега улавя времето и го запечатва върху лентата, като го хваща по средата на скока му към следващия момент.

В курса ги бяха учили, че каишката на апарата трябва да се прехвърля два пъти през китката. Така, ако някой иска да го открадне, ще трябва да ти го вземе заедно с ръката. В коридора на болницата „Дева Мария Помощница“, където беше майка й, нямаше подобен риск, но Аличе беше вече свикнала да носи фотоапарата си по този начин.

Сега вървеше покрай двуцветната стена, докосвайки я от време на време с дясното си рамо, за да не се сблъска с някого. Обедният час за свиждания точно беше започнал и хората се движеха по коридорите на болницата като течна маса.

Вратите от алуминий и шперплат на болничните стаи бяха отворени. Всяко отделение имаше своята специфична миризма. Онкологията миришеше на препарат за дезинфекции и на напоени със спирт марли.

Аличе влезе в предпоследната стая. Майка й спеше сън, който не беше нейният, и свързаните с тялото й устройства не издаваха никакъв звук. Светлината бе приглушена и приспивна. На перваза имаше ваза с букет червени цветя, които Соледад бе донесла предишния ден.

Аличе подпря ръцете си и фотоапарата на ръба на леглото, там, където чаршафите, в средата повдигнати от тялото на майка й, отново се изравняваха.

Идваше всеки ден, за да не прави нищо. Сестрите вършеха всичко необходимо. Представяше си, че нейната задача е мълком да разговаря с майка си. Мнозина го правеха, като се държаха така, сякаш болните са в състояние да чуват мисълта им, да разбират кой стои прав до тях и си говори на ум. Като че ли болестта може да отвори някакъв друг канал за комуникация между хората.

Аличе не вярваше на тези неща. В стаята се чувстваше сама, и толкоз. Обикновено поседяваше половин час, после си отиваше. Ако срещнеше някой от лекарите, искаше сведения, но нещата бяха все същите. Думите им и повдигането на веждите им искаха да кажат само едно: „Очакваме най-лошото.“

Тази сутрин обаче бе взела една четка. Извади я от чантата си и нежно, без да драска лицето на майка си, среса косите ѝ или поне тези, които не бяха затиснати върху възглавницата. Майка ѝ беше неподвижна и отпусната като кукла.

Извади ръцете ѝ изпод чаршафа и ги постави отгоре. Още една капка от разтвора се стече в маркуча на системата и изчезна във вените на Фернанда.

Аличе застана в края на леглото с фотоапарата, поставен на алуминиевата рамка. Затвори лявото си око и приближи другото до визъора. Никога досега не беше снимала майка си. Щракна и се премести малко по-напред, без да я изпуска от обектива.

Някакво шумолене почти я изплаши и стаята изведнъж се изпълни със светлина.

— Така е по-добре, нали? — каза мъжки глас зад гърба ѝ.

Аличе се обърна. До прозореца стоеше лекар, който дърпаше кордата на щорите. Беше млад.

— Да, благодаря — отговори Аличе, леко засрамена.

Докторът сложи ръцете си в джобовете на бялата престилка и продължи да я гледа, все едно че я чакаше да продължи. Тя се приведе, за да направи още една снимка, и щракна малко наслуки, сякаш за да задоволи неговото желание.

„Сигурно ме мисли за луда“, каза си.

Лекарят обаче се приближи без всякакво смущение до леглото на майка ѝ. Погледна болничния лист с данните и докато четеше, присви очи, така че те се превърнаха в тесни цепнатини. Приблужи се до системата и завъртя с палец едно копче. Капките започнаха да се спускат по-бързо и той ги погледна доволен. Аличе си помисли, че движенията му излъчват някаква сигурност.

Лекарят се приближи и се опря с две ръце за рамката на леглото.

— Сестрите са вманиачени — каза сякаш на себе си. — Искат тъмнина навсякъде. Сякаш тук вътре не е и без това трудно да се различи денят от нощта.

Обърна се и ѝ се усмихна.

— Ти си дъщерята, нали?

— Да.

Той кимна без всякакво съчувствие.

— Аз съм доктор Ровели. Фабио — добави, сякаш се бе замислил върху думите си.

Аличе стисна ръката му и се представи. За части от секундата мълчаливо хвърлиха поглед на спящата Фернанда.

После докторът почука два пъти върху металната рамка на леглото, която прокънтя на кухо, и се отдалечи. Когато минаваше покрай Аличе, се приближи до ухото ѝ.

— Не казвай, че съм бил аз — прошепна той и ѝ намигна, като посочи изпълнените със светлина прозорци.

В края на времето за свиждане Аличе слезе два етажа по стълбите, прекоси преддверието и излезе навън, преминавайки през стъклените врати, които се отвориха автоматично пред нея.

Прекоси двора и се спря на будката откъм страната на входа. Поиска бутилка газирана вода от възрастния и запотен продавач, който обслужваше клиентите. Беше гладна, но бе свикнала да контролира това усещане до такава степен, че успяваше почти изцяло да го елиминира. Газираните напитки бяха един от нейните трикове, защото успяваха да запълнят стомаха ѝ за достатъчно дълго време, така че да може да прескочи критичния момент на обяда.

Затърси портфейла си в малката чантичка, която носеше през рамо, с ръка, омотана в каишката на фотоапарата.

— Аз ще платя — каза някой зад гърба ѝ.

Фабио, лекарят, с когото се бе запознала само преди половин час, се протегна към продавача и му подаде една банкнота. После се усмихна на Аличе по такъв начин, че тя не намери сили да протестира. На мястото на престилката беше сложил светлосиня блуза с къс ръкав и ухаеше на силен парфюм, който тя не бе забелязала по-рано.

— И една кола — добави той.

— Благодаря — каза Аличе.

Опита се да отвори бутилката, но запушалката се плъзна под пръстите ѝ, без да помръдне.

— Може ли? — намеси се Фабио.

Взе бутилката в ръка и я отвори само с палец и показалец. Аличе си помисли, че няма нищо особено в този начин на отваряне, че и тя би се справила, както и всеки друг, ако ръцете ѝ не бяха толкова потни. Но

въпреки това намери жеста за очарователен, като някакво малко геройство, извършено в нейна чест.

Лекарят ѝ подаде водата и тя отново му благодари. Пиха, всеки от бутилката си, като се поглеждаха тайно, сякаш за да измислят какво да си кажат после. Фабио имаше къса и завита на къдрици коса. Там, където слънчевите лъчи се отразяваха в нея, от кестенява ставаше червеникава. На Аличе ѝ се струваше, че той знае за тази игра на светлината и че по някакъв начин е наясно с всичко, което се случва наоколо.

Отдалечиха се малко от будката, все едно че го бяха решили заедно. Аличе не знаеше как да си тръгне. Чувстваше се така, сякаш му дължи нещо, първо, защото ѝ бе купил водата, и после, защото ѝ бе помогнал да я отвори. В интерес на истината не беше и сигурна дали иска да си тръгне толкова бързо.

Фабио го разбра.

— Мога ли да те придружа дотам, където отиваш? — попита я безцеремонно.

Аличе се изчерви.

— Отивам към колата си.

— Тогава до колата.

Тя не му каза нито „да“, нито „не“, но се усмихна, като гледаше на другата страна. Фабио направи почтителен жест с ръката, който трябваше да означава: „След теб“. Прекосиха булеварда и тръгнаха по по-малка улица, където тротоарът не беше вече защитен от дърветата.

Докато вървяха един до друг, докторът забеляза по сянката на Аличе асиметрията в походката ѝ. Дясното ѝ рамо, наведено под тежестта на фотоапарата, противостоеше на левия ѝ, твърд като бастун крак. Тревожната грация на Аличе се засилваше от удължената ѝ сянка, която изглеждаше едноизмерна, плосък тъмен сегмент, разклонен в два крайника и две механични протези.

— Нещо си си ударила крака? — попита той.

— Моля? — отговори притеснено Аличе.

— Попитах те дали си си ударила крака — повтори той. — Забелязах, че куцаш.

Аличе почувства, че и здравият ѝ крак се схваща. Опита се да пооправи походката си, като сви болния колкото може повече, докато я заболя. Замисли се за жестокостта и за точността на глагола „куцам“.

— Имах едно произшествие — каза тя.

После, сякаш за да се извини, добави:

— Преди много време.

— С кола?

— Не, на ски.

— Обожавам да карам ски — каза Фабио ентузиазизиран, сигурен, че е намерил тема за разговор.

— Аз ненавиждам ските — каза рязко Аличе.

— Жалко.

— Да, жалко.

Продължиха да вървят един до друг, без да говорят. Младият лекар бе обграден от ореол на спокойствие, стабилност и увереност. Устните му бяха някак усмихнати и когато не се смееше. Изглеждаше в прекрасно настроение, сякаш всеки ден му се случваше да среща девойка в някоя стая в болницата, да си говори с нея и да я придружава до колата ѝ. Аличе обаче се чувстваше като дърво. Сухожилията ѝ бяха обтегнати, ставите ѝ пукаха, а втвърдените ѝ мускули като че ли бяха залепнали за костите ѝ.

Посочи един паркиран син фиат 600, сякаш за да каже: „Ето я“, и Фабио разпери ръце. Една кола мина по улицата зад гърбовете им. Шумът от мотора се увеличи и после утихна, за да изчезне напълно.

— И така, значи си фотограф? — попита лекарят колкото да спечели време.

— Да — каза Аличе инстинктивно.

И веднага съжали. В момента беше само едно момиче, което беше изоставило университета и се мотаеше по улиците, като правеше тук-там някоя снимка. Запита се дали това е достатъчно, за да се нарече фотограф, и къде точно е границата между да си някой и да си никой.

Прехапа тънката си устна и добави:

— В известен смисъл.

— Може ли? — попита Фабио, като протегна ръка към фотоапарата.

— Разбира се.

Аличе разви каишката от китката си и му го подаде. Той го завъртя в ръцете си. Махна капачката на обектива и го насочи първо пред себе си, после нагоре към небето.

— Уха — възкликна. — Изглежда професионален.

Тя се изчерви и той ѝ подаде апарата.

— Можеш да направиш някоя снимка, ако искаш — каза Аличе.

— Не, не, само това остава. Не ме бива. Направи ти една.

— Какво да снимам?

Фабио се огледа наоколо. Завъртя глава наляво-надясно с колеблив поглед. После сви рамене и каза:

— Мен.

Аличе го погледна подозрително.

— И защо трябва да те снимам? — попита с тон, който неволно прозвуча някак закачливо.

— Защото така ще си принудена да ме видиш отново, поне за да ми я покажеш.

Аличе се поколеба за момент. За първи път погледна внимателно Фабио в очите и не успя да издържи погледа му за повече от секунда. Бяха сини и без нюанси, чисти като небето зад гърба му, и тя се почувства изгубена в тях, сякаш стоеше гола в огромна празна стая.

Хубав е, помисли си Аличе. Хубав е по начина, по който едно момче трябва да е хубаво.

Насочи визъора към средата на лицето му. Той се усмихна без каквото и да било смущение. Не отдръпна дори леко главата си назад, както често правят хората, когато ги снимат. Аличе нагласи обектива на фокус и после натисна с показалеца си. Въздухът се накъса от едно рязко изщракване.

23.

Матия се представи в кабинета на Николи седмица след първата им среща. Професорът го позна по начина на чукане и този факт го смути по особен начин. Когато го видя да влиза, пое дълбоко въздух, готов да избухне веднага щом момчето му каже: „Има неща, които не разбирам“, или „Исках да ви помоля, ако можете, да ми обясните някои места.“

„Ако бъда достатъчно рязък — помисли си Николи, все още е възможно да се отърва от него.“

Матия поиска разрешение и без да гледа професора в лицето, постави на ръба на масата статията, която трябваше да разучи. Николи я придърпа към себе си и на масата изпаднаха купчина листове, номерирани, изписани с красив почерк. Посъбра ги и видя на тях изчисленията от статията, добре изведени, всяко със собствен знак, препращаш към текста. Разлисти ги бързо и нямаше нужда да ги изчита подробно, за да разбере, че са верни.

Остана малко разочарован, защото усещаше вече готовия си гняв спрял по средата на гърлото му като кихавица, която така и не идва. Закима с глава, докато преглеждаше работата на Матия. С мъка потисна хапливостта, причинена от завист към този индивид, който изглеждаше толкова непригоден за живота. Без съмнение обаче бе толкова надарен за тази материя, колкото професорът никога не се бе чувствал.

— Много добре — каза Николи накрая, но някак на себе си, без намерение да направи истински комплимент.

После с досада в гласа си добави:

— Има един проблем, повдигнат в последните параграфи. Отнася се за моментите на дзетафунк...

— Работих по него — прекъсна го Матия. — Мисля, че го реших.

Николи го погледна с недоверие, после с преднамерено презрение.

— А, така ли?

— На последната страница на бележките ми.

Професорът си навлажни показалеца с език и разлисти страниците докрай. Със сбръчкано чело набързо прочете доказателството на Матия, без да го разбира напълно и без да намира за какво да възрази. После започна отначало по-бавно и този път разсъждението му се стори ясно, дори прецизно, въпреки че тук-там имаше и по някой дребен пропуск, типичен за начинаещ. Докато проследяваше пасажите, челото му се отпусна и той започна несъзнателно да гали горната си устна. Забрави за Матия, който стоеше закован в същата поза, като се взираше в краката си и си повтаряше наум: „Направи така, че да е вярно, направи така, че да е вярно“, като че ли от оценката на професора зависеше остатъкът от живота му. Докато си го казваше, все пак не си представяше, че наистина ще се окаже така.

Николи отново постави листовете на масата, този път внимателно, и се облегна на стола, пак с кръстосани зад главата си ръце. Това беше любимата му поза.

— Е, хубаво, бих казал, че с вас всичко е наред — изрече.

Защитата беше определена за края на май и Матия помоли родителите си да не присъстват.

— Но как така? — можа само да попита майка му.

Той поклати глава, като гледаше през прозореца. Стъклото беше на сенчеста стена, така че тримата около правоъгълната маса се оглеждаха в него. Матия видя отражението на баща си, който хвана ръката на майка му и с другата си ръка ѝ направи знак да не спори. После видя нейното отражение — тя стана от масата и пусна чешмата, за да измие чиниите, въпреки че не бяха свършили с вечерята.

Денят на защитата настъпи като всички останали и Матия стана, преди да чуе будилника. Призраците, които през нощта се бяха явявали пред очите му под формата на надраскани листове, изчакаха няколко минути и чак тогава изчезнаха. В хола не видя никого, само един тъмносин костюм, елегантен и нов, поставен до светлорозова риза, съвършено изгладена. Върху ризата имаше бележка, на която беше написано: „На нашия доктор от мама и татко“, но само с почерка на баща му. Матия се облече и излезе, без да се погледне в огледалото.

Разви тезата си, като не гледаше никой от членовете на комисията в очите, но говореше с уверен глас и посвети еднакво време

на всеки от тях. Николи, седнал между другите на първата редица, кимаше намръщено и скришом наблюдаваше нарастващото изумление по лицата на колегите си.

Когато настъпи моментът на провъзгласяването, Матия застана в редица с другите кандидати. Те бяха единствените прави в огромното пространство на тържествената аула. Матия усещаше погледите на публиката като мравки, които лазят по гърба му. Опита се да се разсее, прецени големината на стаята, използвайки като мерна единица ръста на председателя на комисията, но тръпките плъзнаха нагоре по врата му, раздвоиха се и обхванаха слепоочията му. Представи си как хиляди дребни насекоми влизат в ушите му, как хиляди гладни молци копаят тунели в мозъка му.

Формулата, която председателят повтори и която бе еднаква за всеки един от кандидатите, му се струваше все по-дълга. Тя беше заглушавана от някакъв нарастващ шум в главата му до такава степен, че не можа да чуе собственото си име, когато дойде моментът. Нещо плътно, подобно на кубче лед, застана в гърлото му. Стисна ръката на председателя и я усети толкова суха, че инстинктивно потърси металната тока на колана, който не носеше. Цялата публика стана на крака с шум на морски прилив. Николи се приближи, потупа го два пъти по гърба и го поздрави. Още преди края на ръкоплясканията Матия беше извън аулата и вървеше бързо по коридора, като забрави да стъпва първо на пръсти, за да не отекуват крачките му към изхода. „Успях, успях“, повтаряше си наум. Но колкото повече се приближаваше към вратата, толкова повече усещаше някаква бездна да се разтваря в стомаха му. Навън светлината на слънцето го обгърна заедно с топлината и грохота на колите. На прага се олюля и се уплаши, че ще падне от циментеното стъпало. На тротоара имаше групичка хора, Матия установи, че са шестнайсет души само с един поглед. Мнозина държаха цветя в ръцете си, със сигурност чакаха колегите си. За миг пожела да има там някой и за него. Испитваше необходимост да прехвърли собствената си тежест върху тялото на някой друг, сякаш съдържанието на главата му неочаквано бе станало непоносимо само за неговите крака. Потърси с поглед родителите си, потърси Аличе, Денис, но имаше само непознати, които нервно гледаха часовниците си, вееха си с листове, взети кой знае откъде, пушеха, говореха високо и не забелязваха нищо.

Погледна свитъка, който държеше навит на руло в ръката си. На него с красив ръкописен почерк бе написано, че Матия Балосино е доктор, професионалист, възрастен човек, че е време доктор Балосино да се справя в живота и че коловозът, довел го от първи клас до дипломирането му със затворени очи и запушени уши, вече го няма. Пое си дъх, но той спря на средата, сякаш въздухът нямаше достатъчна сила да извърши пълния кръг.

„И сега?“, запита се.

Една ниска и разгорещена госпожа му каза:

— Извинете — и той се отдръпна, за да я пусне да мине.

Последва я в сградата, но и тя не можеше да го заведе до отговора. Премина коридора и се качи на първия етаж. Влезе в библиотеката и седна на обичайното си място до прозореца. Постави свитъка върху празния стол до себе си и опъна ръцете си върху масата. Концентрира се върху собственото си дишане, което продължаваше да засяда в някакъв прибой между гърлото и основата на дробовете му. Случвало му се беше и друг път, но никога толкова продължително.

„Не можеш да забравиш как се прави, каза си. Това е нещо, което не може да се забрави, и толкова.“

Издиша докрай въздуха и задържа дъха си няколко секунди. После отвори широко уста и вдиша колкото можеше по-дълбоко, чак почувства болка в мускулите на гърдите си. Този път въздухът слезе до долу и на Матия му се стори, че вижда молекулите кислород, бели и кръгли, които се разпръскват по артериите и започват да се вихрят в сърцето.

Стоя така неопределено време, без да мисли, без да забелязва студентите, които влизаха и излизаха, в някакво отнесено състояние на вцепенение и безпокойство.

После внезапно нещо се появи пред очите му, някакво розово петно, и Матия подскочи. Видя една роза, увита в целофан, която се удари в масата с шума на плесница. Проследи дръжката и разпозна ръката на Аliche с изпъкналите стави, малко по-червени от белите пръсти и от закръглените, ниско изрязани нокти.

— Ама наистина си глупак!

Матия я погледна, както се гледа халюцинация. Стори му се, че се приближава към тази сцена отдалеч, от някакво място не на фокус,

което вече дори не си спомняше много добре. Когато се озова достатъчно близо, различи върху лицето на Аличе дълбока тъга.

— Защо не ми каза? — продължи тя. — Трябваше да ми кажеш. Трябваше.

Аличе се отпусна на стола срещу Матия, изтощена. Погледна навън към улицата, като поклати глава.

— Как... — започна Матия.

— От родителите ти. Разбрах от родителите ти.

Аличе се обърна рязко и се взря в него с кипящ гняв в сините си очи.

— На теб редно ли ти се струва?

Матия се поколеба. После завъртя отрицателно глава и един замъглен и разкривен силует се задвижи едновременно с него върху нагънатата повърхност на целофана.

— Аз винаги съм си представяла, че ще присъствам. Толкова пъти съм си го представяла. А ти...

Аличе замълча — останалата част от изречението се спря между зъбите ѝ. Матия все още се чудеше как този момент изведнъж стана толкова реален. Помъчи се да си спомни къде се е намирал до преди няколко секунди, но не успя.

— Нищо — завърши Аличе. — Ти нищо. Открай време.

Той почувства как главата му потъва между раменете и молците отново започват да пърхат в черепа му.

— Не беше важно — прошепна. — Не исках...

— Мълчи — прекъсна го тя грубо.

От другите банки някой каза:

— Шт — и за няколко секунди последвалата тишина запази спомена за този звук.

— Много си блед — каза Аличе и подозрително погледна Матия. — Добре ли си?

— Не знам. Малко ми се вие свят.

Аличе стана. Отмести косата от челото си заедно с кълбо мрачни мисли. После се наведе към Матия и постави една лека и тиха целувка на бузата му, като за миг измете всички насекоми.

— Със сигурност си бил фантастичен — прошепна му на ухото. — Знам.

Матия усети косата ѝ да го гъделичка по врата. Почувства как тънкият слой въздух, който ги отделяше, се изпълва с нейната топлина и се притиска върху кожата му леко като памук. Испита инстинктивно желание да я привлече към себе си, но ръцете му останаха неподвижни като заспали.

Аличе се надигна. Взе от стола дипломата, разви я и се усмихна, докато я четеше шепнешком.

— Чудесно! — каза накрая и гласът ѝ закънтя от радост. — Трябва да празнуваме. Хайде, докторе, ставай! — нареди тя.

Протегна ръка на Матия. Той я улови, отначало малко неуверено. Остави се да го изведе от библиотеката със същото безропотно доверие, с което се бе подчинил преди години, когато тя го завлече в тоалетната на момичетата. С времето пропорцията между ръцете им се беше променила. Сега неговите пръсти обгръщаха напълно тези на Аличе като грапавите черупки на мида.

— Къде отиваме? — попита я.

— На разходка. Грее слънце. А ти имаш нужда да се попечеш малко.

Излязоха от сградата и този път Матия не испита страх от светлината, от трафика и от събраните пред портала хора.

В колата отвориха прозорците. Аличе шофираше с двете ръце на волана и си тананикаше Pictures of you^[1], като имитираше звученето на думите, които не знаеше. Матия усети мускулите му да се отпускат постепенно, да се нагаждат към формата на седалката. Струваше му се, че автомобилът оставя зад себе си тъмна и лепкава диря от миналото и от притесненията му. Чувстваше, че става все по-лек, като чаша, която се изпразва. Затвори очи и за няколко секунди успя да се понесе над въздуха, който обвяваше лицето му, и над гласа на Аличе.

Когато ги отвори отново, бяха на улицата, която водеше към дома му. Запита се дали не са му организирали някакъв празник изненада и се помоли да не са.

— Хайде, къде отиваме? — попита отново.

— Ами — промърмори Аличе, — не се притеснявай. Ако един ден ти ме заведеш на разходка, ще имаш право ти да избираш.

За първи път Матия се засрами, че е на двайсет и две години, а няма още шофьорска книжка. Беше още едно от нещата, които бе загърбил, друга естествена стъпка в живота на всяко момче, която той

бе избрал да не направи, за да стои колкото се може по-дълго далеч от механизма на живота. От това да яде пуканки в киното, да седи на облегалката на пейката, да не спазва часа за прибиране, определен от родителите, да играе футбол с топка от навит станиол или да стои гол пред момиче. Помисли си, че от този момент нататък ще бъде различен. Реши, че трябва да вземе книжка възможно най-скоро. Ще го направи за нея, за да я води на разходка. Защото го беше страх да го признае, но когато бе с нея, изглеждаше, че си струва да прави нормалните неща, които правят нормалните хора.

Вече съвсем близо до къщата на Матия, Аличе зави в друга посока. Пое по главния път и паркира след стотина метра пред парка.

— Готово — каза.

Откопча си колана и слезе от колата.

Матия остана прикован към седалката с очи, вперени навън.

— Е? Няма ли да слезеш?

— Тук не — каза той.

— Хайде, не се прави на луд.

Матия поклати глава.

— Да отидем другаде — каза.

Аличе се огледа наоколо.

— Какъв е проблемът? — настоя тя. — Само ще се поразходим.

Приближи се до прозорчето от страната на Матия. Той седеше сковано, все едно че някой бе опрял нож в гърба му. Ръката му, подобна на паяк, се бе вкопчила в дръжката на вратата. Взираше се в дърветата на стотина метра пред себе си. Зелените широки листа покриваха възлестите стволлове, трънливите клони. Криеха тяхната страшна тайна.

Не беше ходил никога повече там. Последния път отиде с полицията, в деня, когато татко му каза: „Дай ръка на мама“, а тя си я мушна в джоба. Този ден и двете му ръце бяха още превързани от пръстите до лактите с плътен бинт, навит на много слоеве, така че беше необходимо трионче, за да го пробие до кожата. Матия показа на полицаите къде беше седяла Микела. Те искаха да знаят точното място и направиха снимки, първо отдалеч, после отблизо.

От колата, докато се връщаха вкъщи, бе видял екскаваторите да забиват механичните си ръце в реката, за да изкопаят големи шепи земя, мокра и тъмна, и да я хвърлят тежко на брега. Матия бе

забелязал, че майка му затаяваше дъх всеки път докато купчината не се разсипеше на земята. Предполагаше се, че Микела е някъде в тази тиня, но не я намериха. Никога не я намериха.

— Да си вървим. Моля те — повтори Матия.

Тонът му не беше умолителен. По-скоро изглеждаше унесен, огорчен.

Аличе влезе отново в колата.

— Понякога не знам дали...

— Там изоставих моята близначка — прекъсна я той с равен, почти нечовешки глас.

Повдигна ръка и с десния си показалец посочи дърветата в парка. После го задържа така във въздуха, все едно че беше забравил за него.

— Близначка? Какво говориш? Ти нямаш близначка...

Матия кимна бавно, като продължаваше да се взира в дърветата.

— Беше същата като мен. Приличахме си напълно — каза.

После, без да изчака Аличе да го попита, ѝ разказа всичко. Разказа цялата история, все едно че срина някакъв насип. Червеят, празникът, „Лего“-то, реката, парчетата стъкло, стаята в болницата, съдията Берардино, призивът по телевизията, психологът, всичко, както не беше правил никога с никого. Говореше, без да я гледа, без да се вълнува. После млъкна. С дясната си ръка започна да опипва под седалката, но там намери само заоблени форми. След това се успокои. Отново се почувства отдалечен, чужд на собственото си тяло.

Аличе докосна брадичката му с ръка и нежно обърна главата му. Онова, което Матия видя да се приближава към него, беше само сянка. Инстинктивно затвори очи и усети топлите устни на Аличе върху своите, после ръцете ѝ, съвсем леки, които държаха главата му и сграбчваха мислите му, за да ги затворят всичките там, в пространството, което вече не ги разделяше.

[1] Песен на Дъ Кюър. — Б.пр. ↑

24.

В последния месец се бяха виждали често, без да си определят истинска среща, но и никога случайно. След часа за визитации Аличе винаги се въртеше около отделението на Фабио и той правеше така, че да се срещнат. Разхождаха се в двора, все по почти един и същи маршрут, който бяха избрали, без да говорят за това. Външната ограда определяше мястото на тяхната история, заделяше го само за тях. Тук нямаше нужда да се дава име на онова мистериозно и чисто нещо, което се раждаше между двамата.

Изглеждаше, че Фабио познава с голяма точност динамиката на ухажването, че умее да уважава времето и да премерва думите си, сякаш следвайки правилата на някакъв протокол. Младият лекар усещаше интуитивно дълбокото страдание на Аличе, но стоеше встрани от него. Крайностите на света, каквато и форма да имаха, наистина не го интересуваха, бяха в противоречие с неговото равновесие и със здравия му разум и той предпочиташе да не им обръща внимание, да се преструва чисто и просто, че не съществуват. Ако се появеше някаква пречка на пътя му, я заобикаляше, без да забавя крачка, и бързо забравяше за нея. Нямаше колебания, почти никога.

Все пак знаеше как да постига целите си, затова следеше настроенятията на Аличе с уважение и почти педантично внимание. Ако тя не говореше, я питаше: „Нещо не върви ли?“, но никога два пъти едно след друго. Интересуваше се от нейните фотографии, от състоянието на майка ѝ и изпълваше мълчанието с разкази за деня си, със забавни анекдоти, научени в отделението.

Аличе се оставяше да бъде водена от неговата увереност, отпускаше се малко по малко, както се отпускаше във водата на басейна като малка и се правеше на умряла.

Двамата изживяваха бавно и невидимо взаимното проникване на двата си свята, които бяха като две звезди, движещи се около обща ос във все по-близки орбити, за да се слоят накрая в някоя точка на пространството и времето.

Бяха преустановили лечението на майката на Аличе. С едно кимване на главата съпругът ѝ даде съгласието си да я оставят най-накрая да потъне в безболезнен сън под тежката завивка на морфина. Аличе чакаше всичко да свърши, без да изпитва чувство за вина. Майка ѝ живееше в нея вече като спомен. Спряла се като пухче тополов цвят в един тъгъл на главата ѝ, тя щеше да остане там до края на живота ѝ, замразена в шепа от беззвучни образи.

Фабио не смяташе да я разпитва, а и не беше човек на импулсивните действия, но този следобед Аличе беше някак различна, някакво вълнение прозираше в начина ѝ да сплита пръстите си и да мести погледа си, избягвайки да срещне неговия. И той за първи път, откакто я познаваше, прояви нетърпение, непредпазливост.

— Тази събота и неделя родителите ми отиват на морето — каза без всякаква връзка.

Аличе като че ли не чу думите му, във всеки случай ги остави без коментар. От няколко дни главата ѝ се бе превърнала в истинско гнездо на оси. Матия не ѝ се бе обаждал от деня на защитата си преди повече от седмица. А беше негов ред да направи първата стъпка.

— Мислех си, че в събота би могла да дойдеш на вечеря у дома — подхвърли Фабио.

Присъщата му увереност се завъртя за миг около тези думи, но веднага отстъпи място на несигурността. Фабио пъкна ръце в джобовете на престилката си и се приготви да приеме какъвто и да било отговор с еднаква лекота. Знаеше как да си осигури защита още преди да има нужда от нея.

Аличе се усмихна леко с едва доловима тъга.

— Не знам — каза тихо. — Може би не е...

— Имаш право — прекъсна я Фабио. — Не трябваше да искам това от теб. Извини ме.

Завършиха обиколката си, без да говорят, и когато отново се озоваха пред отделението на Фабио, той изрече едно проточено „Окей“.

Никой от двамата не помръдна. Размениха си по един бърз поглед и веднага сведоха очи. На Фабио му досмеша.

— Никога не знаем как да се разделим аз и ти — каза.

— Да — усмихна се Аличе, протегна ръка към косата си, хвана един кичур и леко го дръпна.

Фабио пристъпи решително към нея и чакълът на алеята изскърца, намествайки се под краката му. Целуна я по лявата буза с изпълнена с обич дързост и после се отдръпна назад.

— Добре, поне си помисли за това — каза.

Усмихна ѝ се широко и открито. Очите му също се смееха. После изправи плещи и тръгна към входа.

„Сега ще се обърне“, помисли си Аличе, когато той премина през стъклената врата.

Но Фабио зави зад ъгъла и изчезна в коридора.

25.

Писмото беше адресирано до доктор Матия Балосино. На пипане беше леко и най-обикновено. Човек не би могъл да повярва, че вътре в него е затворено цялото бъдеще на Матия. Майка му не му го показа до вечерята, може би защото ѝ беше неудобно, че го е отворила без разрешение. Не го отвори нарочно, просто не погледна името на получателя — за Матия никога нямаше поща.

— Имаш писмо — каза, подавайки му го над чиниите.

Матия отправи въпросителен поглед към баща си, който кимна неясно на какво. Преди да вземе писмото, попи със салфетка горната си устна, която беше напълно чиста. Разглеждайки кръглата форма на сложното лого, отпечатано в синьо до адреса, не получи никаква представа за съдържанието му. Стисна плика от двете му страни, за да извади сгънатия лист. Разтвори го и започна да чете, малко развълнуван, че писмото е адресирано именно до него, до доктор Матия Балосино.

Майка му и баща му вдигаха с приборите повече шум от необходимото и баща му на няколко пъти се закашля. След като прочете писмото, Матия го затвори, повтаряйки жестовете, с които го бе отворил, в обратен ред, за да възстанови началната му форма, сложи го отново в плика и го постави на стола на Микела.

Взе отново вилицата си, но за момент се бе откъснал от реалността и имаше усещането, че някой изненадващо е сложил нарязаните на кръгчета тиквички в чинията му.

— Изглежда добра възможност — каза Аделе.

— Да, така е.

— Искаш ли да отидеш?

Докато задаваше въпроса, майка му усети вълна от топлина, която заля лицето ѝ. Даде си сметка, че тази реакция няма нищо общо със страха да не го загуби. Точно обратното, с цялото си същество искаше той да приеме, да изчезне от тази къща, от мястото, което всяка вечер заемаше на масата срещу нея с черната си глава, приведена над

чинията, и с обграждащия го трагичен ореол, който обсебваше семейството му.

— Не знам — отговори Матия на тиквичките.

— Това е добра възможност — повтори майка му.

— Така е.

Баща му наруши настъпилата тишина с разсъждения върху способностите на северноевропейците. Хвалеше чистотата на улиците им, отдавайки цялата заслуга за това на суровия климат и на липсата на светлина през голяма част от годината, което със сигурност допринасяло за намаляване на разсеяността. Не беше ходил никога в тези страни, но от това, което се говорело, било ясно, че нещата стоят така.

Когато в края на вечерята Матия започна да прибира чиниите така, както правеше всякога, баща му сложи ръка върху рамото му и каза тихо:

— Не се притеснявай, аз ще вдигна масата, ти върви.

Матия взе плика от стола и отиде в стаята си.

Седна на леглото и започна да го подмята в ръцете си.

Прегъна го няколко пъти така, че да се чува плющенето на плътната хартия на плика. После разгледа внимателно логото до адреса — граблива птица, най-вероятно орел, разперил крила и обърнал на една страна глава, показвайки профила на острия си клон. Около птицата бе описан кръг, придобил леко овална форма заради ударения отгоре му печат. Друг кръг, по-голям и концентричен на първия, съдържаше името на университета, който предлагаше място на Матия. Готическият стил на шрифта, всичките k и h в името или пресечените с диагонална черта ота, които в математиката означаваха празни множества, някак напомняха на Матия висока и тъмна сграда с отекващи коридори и много високи тавани, обкръжена от ливади с ниско окосена трева, сграда, тиха и пуста като катедрала на края на света.

В това далечно и непознато място беше неговото бъдеще на математик, там имаше обещание за спасение, чисто пространство, където още нищо не бе замърсено. А тук беше Аliche, просто тя — и едно обкръжаващо всичко наоколо бласто.

Внезапно се почувства като в деня, в който се дипломира. Една въздишка се спря по средата на гърлото му като тапа. Задъха се,

въздухът в стаята сякаш изведнъж се втечни. Дните вече бяха станали много по-дълги, здрачът беше син и изнурителен. Матия изчака да изчезне и последната светлина отвън, докато мислено вече се разхождаше по коридорите, които още не бе виждал. От време на време се натъкваше на Аличе, която го гледаше, без да говори, и не му се усмихваше.

„Трябва само да решиш, помисли си. Отиваш или не. Едно или нула като двоичен код.“

Колкото повече се опитваше да опрости нещата, толкова повече му се струваше, че се обърква. Чувстваше се като уловено в лепкава паяжина насекомо, което се мъчи да се измъкне и все повече се оплита.

Някой почука на вратата на стаята му и звукът достигна до него като ехо, идващо от дъното на кладенец.

— Да?

Вратата се отвори бавно и баща му пъкна главата си вътре.

— Може ли да вляза? — попита.

— Тъхъ.

— Защо стоиш на тъмно?

Без да изчака отговора, Пиетро запали лампата и стоте вата на крушката блеснаха в разширените зеници на Матия, които се свиха с приятна болка.

Баща му седна на леглото до него. Кръстосваха краката си по един и същи начин, с левия глезен върху дясната пета, но никой от двамата не го бе забелязал.

— Как точно се наричаше онова нещо, което беше изучавал? — попита Пиетро след известно време.

— Кое нещо?

— Предметът на дипломната ти работа. Винаги забравям името.

— Дзетафункция на Риман.

— А, да. Дзетафункция на Риман.

Матия пъкна нокътя на показалеца си под този на малкия пръст, но кожата му там бе станала така твърда и мазолеста, че не почувства нищо. Ноктите се плъзнаха звучно един върху друг.

— Бих искал аз да съм имал твоя ум — продължи Пиетро. — Но от математика не разбирах нищо. Въобще не беше за мен. Човек трябва да има особен тип интелигентност за някои неща.

Матия се замисли, че не е никак хубаво човек да има неговия ум, че с удоволствие би сменил главата си с тази на някого друго или пък с кутия от бисквити, само и само да е празна и лека. Отвори уста, за да отговори, че да се чувстваш особен е най-ужасната клетка, която човек може да си построи, но не каза нищо. Спомни си как веднъж госпожата го бе сложила в средата на класната стая и всички го бяха наобиколили. Гледаха го като някакво рядко животно и сега си помисли, че през всичките тези години е стоял все там, в средата на класната стая.

— Мама ли ти каза да дойдеш? — попита баща си.

Мускулите на врата на Пиетро се стегнаха. Той прехапа устни и кимна с глава.

— Твоето бъдеще е най-важно от всичко — започна леко притеснено. — Сега трябва да мислиш за себе си. Ако решиш да заминеш, ние ще те подкрепим. Нямаме много пари, но все пак ще стигнат, ако имаш нужда.

Настъпи още един дълъг момент на тишина, в който Матия се замисли за Аличе и за дела от парите, който бе откраднал от Микела.

— Татко — каза накрая.

— Да?

— Би ли излязъл, моля те? Трябва да се обадя по телефона.

Пиетро въздъхна дълбоко и във въздишката му се долавяше облекчение.

— Разбира се — отговори той.

Стана и преди да се обърне, протегна ръка към лицето на Матия. Искеше да докосне бузата му, но се спря на няколко сантиметра от разрошените кичури на брадата му. Пренасочи ласката си към косите, които едва докосна. От доста отдавна бяха загубили навика за тези неща.

26.

Любовта на Денис към Матия се изчерпа сама като свещ, забравена запалена в празна стая, но остави след себе си някаква неудовлетвореност, някакъв глад. На деветнайсет години Денис бе намерил на последната страница на местен вестник реклама на гей клуб. Откъсна я и държа листчето в портфейла си цели два месеца. От време на време го разгъваше и прочиташе отново адреса, който вече знаеше наизуст.

Връстниците му излизаха с момичета и вече бяха свикнали със секса до такава степен, че не говореха все за това. Денис чувстваше, че единственият му изход е в парчето вестник, в адреса, поизтрит от потта на пръстите му.

През една дъждовна вечер, без дори да го е решавал сериозно, чисто и просто облече първите дрехи, които му попаднаха в гардероба, и излезе, извиквайки на родителите си в другата стая:

— Отивам на кино.

Два-три пъти мина покрай заведението, като всеки път правеше пълна обиколка на квартала. После влезе с ръце в джобовете и кимна приятелски на портиера. Седна на бара, поръча си светла бира и започна бавно да отпива, загледан в бутилките, наредени в редица на стената. Зачака.

Не след дълго някакъв мъж се приближи до него и Денис реши, че ще тръгне с него, още преди да го е погледнал в лицето. Онзи започна да говори за себе си или може би за някакъв филм, който Денис не беше гледал.

Крещеше в ухото му, но младежът не чу нито дума. Прекъсна го грубо, като му каза да отидат в тоалетната. Другият онемя, после се усмихна, показвайки грозните си зъби. Денис си помисли, че е ужасен, че веждите му са почти склучени и че е стар, прекалено стар, но че това няма значение.

В тоалетната мъжът вдигна тениската му над корема и се наведе напред, за да го целуне, но Денис го отблъсна. После клекна и му разкопча панталоните. Другият каза:

— По дяволите, колко бързаш — но го остави.

Денис затвори очи и се постара да свърши бързо.

Не постигна нищо с уста и се почувства глупаво. Тогава започна да използва ръцете си, и двете, настоятелно. Докато онзи свършваше, свърши и той в дрехите си. Излезе от тоалетната почти тичешком, без да изчака непознатия да се облече. Чувството за вина, вечното чувство за вина, го очакваше зад вратата на тоалетната и веднага го заля като кофа с ледена вода.

Напусна заведението и се лута половин час в търсене на чешма, за да свали от себе си онази миризма.

Впоследствие неведнъж се връщаше в заведението. Всеки път говореше с различен човек и винаги намираше някакво извинение, за да не си каже името. Повече не направи нищо с никого. Колекционираше разкази за други като него. Обикновено мълчеше и слушаше. Постепенно откри, че историите си приличат, че има път, който трябва да бъде извървян от всички, и че той предвижда да се гмурнеш, да се потопиш с цялата си глава, да докоснеш дъното и чак след това да изплуваш отгоре, за да си поемеш въздух.

Всеки от тези мъже пазеше някаква несполучила любов в сърцето си като неговата към Матия. Всеки се бе страхувал и мнозина още таяха страхове, но не и когато бяха там, сред другите, които можеха да ги разберат, закриляни от средата, както те казваха. Когато говореше с тези непознати хора, Денис се чувстваше по-малко сам и се питаше кога ще дойде неговият миг, денят, в който ще докосне дъното, и денят, в който най-накрая ще поеме въздух.

Една вечер някой му разказа за кандилата. В онази среда наричаха така уличката зад гробището. Единствените достигащи до нея светлини, слаби и мъждукащи, били тези от фенерите пред паметниците, които се процеждали през решетките на оградата. Там се отивало пипнешком, там било мястото, където да се разтовариш от желанието като от някаква тежест, без да виждаш или да те виждат, отдавайки собственото си тяло на мрака.

Точно при кандилата Денис докосна своето дъно, блъсна се в него с лице, гърди и колене, като скок в много плитка вода. След това повече не се върна в заведението и се затвори още по-упорито отпреди в собственото си отрицание.

По-късно, през третата година в университета, отиде да следва в Испания, далеч от любопитните погледи на своето семейство и на неговите приятели, далеч от улиците, на които знаеше имената. Там най-после го намери любовта. Казваше се Валерио и беше италианец като него, млад и като него изплашен до смърт. Месеците, прекарани заедно, в малък апартамент на няколко преки от Рамбла, отминаха бързо и наситено и свалиха и от двамата онова безполезно наметало, изтъкано от страдание, като първата ясна вечер след дни с пороен дъжд.

Като се върнаха в Италия, спряха да се виждат, но Денис не страда много. С някаква съвсем нова вяра, която никога повече нямаше да го напусне, се остави да бъде въвлечен в други истории. Те, изглежда, през цялото това време го бяха чакали, наредени на опашка непосредствено зад ъгъла. От старите приятелства запази само това с Матия. Чуваха се рядко и бяха в състояние да мълчат цели минути, всеки потънал в мислите си, отмервани от ритмичното и успокояващо дишане на другия на противоположния край на кабела.

Когато звънна телефонът, Денис си миеше зъбите. В тяхната къща винаги се отговаряше след две позвънявания, необходимото време, за да се стигне до най-близкия апарат, където и да се намираш в апартамента.

Майка му извика:

— Денис, за теб е — и той спокойно си доизми зъбите, преди да отиде да отговори.

Изплакна си хубаво устата, избърса се и погледна пак двата си горни резци. В последно време имаше чувство, че се катерят върху другите заради мъдреците, които натискаха отстрани.

— Ало?

— Здравей.

Матия никога не се представяше. Знаеше, че приятелят му не може да не разпознае гласа му, и му беше досадно да произнася името си.

— Е, докторе, как си? — каза Денис весело.

Не се бе засегнал от историята с дипломирането. Беше се научил да уважава пропастта, която Матия бе изкопал около себе си. Преди години се опита да я прескочи и падна вътре. Сега се задоволяваше да седи на ръба с висящи над бездната крака. Гласът на Матия вече не

караше стомаха му да се присвива, но идеята за него присъстваше и щеше да присъства винаги като единствена база за сравнение за всичко онова, което се бе случило после.

— Удобно ли е? — попита Матия.

— Да. А за теб удобно ли е? — пошегува се Денис.

— Аз ти звъннах.

— Именно, тогава казвай! От гласа ти разбирам, че има нещо.

Матия замълча. Имаше нещо и то бе там, на езика му.

— Е? — насърчи го Денис. — Какво става?

Матия въздъхна силно в слушалката и Денис забеляза, че трудно си поема дъх. Взе химикалката, която беше близо до телефона и започна да си играе с нея, като си я прехвърляше между пръстите на дясната ръка. После тя падна и той се наведе да я вдигне. Матия още мълчеше.

— Трябва ли да започна с въпросите? — каза Денис. Да допуснем, че ти...

— Предложиха ми място в чужбина — прекъсна го Матия. — В университет. Известен университет.

— Супер! — коментира Денис, който ни най-малко не се учуди. — Изглежда страхотно. Ще отидеш ли?

— Не знам. Трябва ли да отида?

Денис се престори, че се смее.

— Питаш мен, който така и не завърших университета? Аз бих отишъл със сигурност. Винаги е добре да се смени атмосферата.

Помисли си да добави: „И освен това какво те задържа тук?“, но не го каза.

— Освен това онзи ден се случи нещо — претраши се Матия. — В деня, в който се дипломирах.

— Ммм.

— Беше Аличе и...

— И?

Матия се поколеба за миг.

— Изобщо, целунахме се — изплю най-сетне камъчето.

Денис стисна слушалката. Изненада се от реакцията си. Вече не ревнуваше Матия, нямаше смисъл, но в този момент сякаш някаква буца от миналото препречи гърлото му. За миг видя Матия и Аличе да

влизат ръка за ръка в кухнята на Виола и усети напирания език на Джулия Миранди, заврян в устата му, като увита на руло кърпа за ръце.

— Алилуя — каза, старейки се да изглежда доволен. — Най-последно.

— Да.

В паузата, която последва, и двамата имаха желание да затворят.

— И следователно не знаеш какво да правиш — с мъка изговори Денис.

— Да.

— Но ти и тя сега сте, как да кажа...

— Не знам. Не съм я виждал оттогава.

— А!

Денис прекара нокътя на показалеца си по навития на спирала кабел на телефона. От другата страна Матия направи същото и както винаги, му дойде наум схемата на ДНК, на която липсва спиралата близнак.

— Но числа има навсякъде — каза Денис.

— Все същите са, нали така?

— Да.

— Докато Аличе е само тук.

— Да.

— Значи вече си решил.

Денис усети, че дишането на приятеля му става по-леко и равномерно.

— Благодаря — каза Матия.

— За какво?

Матия прекъсна разговора. Денис остана още няколко секунди със слушалката на ухото, заслушан в настъпилата тишина. Нещо изгасна в него, като последните въглени, останали твърде дълго под пепелта.

„Казах това, което трябваше да кажа“, помисли си.

После се чу сигналът за заето. Остави слушалката и се върна в банята, за да погледне онези проклети мъдреци.

— Какво има, любов моя? — попита Соледад Аличе, като леко наведе главата си, за да срещне погледа ѝ.

Откакто Фернанда беше в болницата, Соледад се хранеше с тях, защото да седят сами, баща и дъщеря, един срещу друг, беше непоносимо и за двамата.

Бащата на Аличе беше придобил навика да не се преоблича, след като се върне от работа. Вечеряше по сако и с леко разхлабена вратовръзка, сякаш се бе отбил пътьом. Държеше отворен вестник на масата и само от време на време вдигаше очи, за да се увери, че дъщеря му пъха в устата си по някоя хапка. Тишината се бе превърнала в съставна част на храненето и смущаваше единствено Сол. Тя често си мислеше за шумните обеди в къщата на майка ѝ, когато беше още мъничка и не си представяше, че животът ѝ ще се развие така.

Аличе дори не бе погледнала котлета и салатата в чинията си. Пиеше вода на малки глътки с очи, сведени към опряната до устните ѝ чаша, и със сериозното изражение, с което се взима лекарство. Сви рамене и отправи бърза усмивка към Сол.

— Нищо — каза. — Не съм много гладна.

Баща ѝ нервно обърна страницата. Преди да остави отново вестника, го потупа настървено и не можа да не хвърли поглед към недокоснатата чиния на дъщеря си. Не каза нищо и пак се зачете, като започваше, която и да е статия от средата, без да схваща смисъла ѝ.

— Сол? — попита Аличе.

— Да?

— Твоят мъж с какво те привлече? В началото, имам предвид. Какво точно правеше?

Соледад престана да дъвче за момент. После започна отново, побавно, за да печели време. Първата картина, появила се в главата ѝ, не беше на деня, в който се бе запознала със съпруга си. Спомни си онази сутрин, в която стана късно и заобикаля боса из къщата да го търси. С годините всички спомени от брака ѝ се бяха свили до тези няколко мига, сякаш прекараното със съпруга ѝ време е било само подготовка

за рано настъпилия край. Онази сутрин бе погледнала мръсните чинии от предишната вечер и разхвърляните възглавници на дивана. Всичко беше точно както го бяха оставили, а звуците във въздуха не се различаваха от обичайните. И въпреки това нещо в разположението на предметите и в начина, по който светлината падаше отгоре им, я накара да замръзне в средата на хола, ужасена. И да си помисли със смущаваща яснота: „Отишъл си е.“

Соледад въздъхна, като се престори, че я обзема обичайната тъга.

— Връщаше ме къщи след работа с велосипеда — каза. — Освен това ми подари и обувки.

— И какво?

— Обувки. Бели, с висок ток.

Соледад се усмихна и с палеца и показалеца показва дължината на тока.

— Бяха много хубави — додаде.

Бащата на Аличе изпуктя и се раздвижи на стола, като че ли намираще всичко това за непоносимо. Аличе си представи съпруга на Соледад как излиза от магазина с кутия обувки под мишница. Знаеше го от снимката, която Сол беше окачила над леглото си със сухо маслиново клонче, пъхнато между пирона и кукичката.

За миг ѝ стана по-леко, но мисълта ѝ веднага се върна към Матия и остана там. Беше минала една седмица, а той още не се бе обадил.

„Сега ще отида у тях“, помисли си.

Пъхна една вилица салата в устата си, сякаш за да каже на баща си: „Ето, ядох.“ Оцетът започна леко да щипе устните ѝ. Стана от масата, все още дъвчейки.

— Излизам — заяви.

Баща ѝ смаян повдигна вежди.

— И може ли да ни обясниш къде отиваш в този час? — попита.

— Навън — отговори предизвикателно Аличе.

После, за да смекчи тона, добави:

— При една приятелка.

Баща ѝ поклати глава, все едно че казваше: „Прави, каквото искаш.“ За момент на Аличе ѝ дожаля за него, останал така сам зад вестника си. Прииска ѝ се да го прегърне, да му разкаже всичко и да го попита какво трябва да направи, но миг след това същата мисъл я накара да потръпне. Обърна се и решително се отправи към банята.

Баща ѝ пусна вестника и с два пръста започна да разтрива изморените си клепачи. Сол продължи да мисли още няколко секунди за обувките с висок ток, после заключи отново спомена на мястото му и стана, за да вдигне масата.

По пътя към къщата на Матия Аличе бе пуснала силно музиката, но ако след като стигна, някой я попиташе какво е слушала, нямаше да може да му отговори. Изведнъж се вбеси на себе си — бе сигурна, че ще развали всичко, но вече нямаше избор. Тази вечер със ставането си от масата бе преминала невидимата граница, отвъд която нещата започваха да се развиват сами. Щеше да се получи като със ските. Когато преместваше центъра на тежестта си напред, дори с няколко незначителни милиметри, те се оказваха достатъчни, за да се просне на земята и да зарие лице в снега.

В къщата на Матия се бе качвала само веднъж и бе влязла в хола. Тогава Матия изчезна в стаята си, за да се преоблече, и тя, много смутена, размени две думи с майка му. Госпожа Аделе я гледаше от дивана странно и някак притеснено, сякаш косата на Аличе гори или нещо подобно, и не се сети дори да я покани да седне.

Аличе натисна звънеца, на който пишеше „Балосино-Корволи“ и таблото встрани се освети в червено като последно предупреждение. След няколко изпращявания ѝ отговори майката на Матия с изплашен глас.

— Кой е?

— Госпожо, аз съм, Аличе. Съжалявам за късния час, но... Матия там ли е?

От другата страна настъпи мълчание, като че ли мислеха. Аличе прехвърли цялата си коса пред дясното си рамо. Имаше неприятното усещане, че я наблюдават през домофона. После вратата се отвори с електрическо щракване и преди да влезе, тя се усмихна на телекамерата, за да благодари.

В празния коридор стъпките ѝ отекваха с ритъма на сърцето ѝ. Изглеждаше, че болният ѝ крак напълно е умрял, сякаш сърцето ѝ бе забравило да изпраща кръв в него. Вратата на апартамента беше притворена, но на входа нямаше никой, който да я посрещне. Аличе я бутна и попита:

— Може ли?

Матия се показа от хола и се спря на три крачки от нея.

— Здравей — каза, без да си помръдне ръцете.

— Здравей.

Няколко секунди останаха неподвижни, изучаваха се, като че ли за пръв път се виждаха. Матия прехвърли палеца на крака си върху втория пръст вътре в чехъла си и взе да ги притиска един върху друг и към пода с надеждата да ги раздроби.

— Извинявай, че съм...

— Ще дойдеш ли там? — прекъсна я Матия автоматично.

Аличе се обърна да затвори вратата и кръглата дръжка се изплъзна от потната ѝ длан. Вратата се блъсна, като разтърси рамката, и Матия усети да преминава през тялото му тръпка на нетърпимост.

„Какво прави тук?“, помисли си.

Като че ли момичето, влетяло в къщата му, без да предупреди, не беше същата Аличе, за която говореше на Денис преди няколко минути. Постара се да освободи мисълта си от това смешно хрумване, но усещането за досада се задържа в устата му като някакво гадене.

В главата му се появи думата „преследван“. После се сети за времето, когато баща му го теглеше по килима и го държеше като в затвор между огромните си ръце. Гъделичкаше го по корема и хълбоците и той се смееше, смееше се толкова силно, че не можеше да диша повече.

Аличе го последва в хола. Родителите му чакаха прави като малък комитет по посрещането.

— Добър вечер — изрече тя, като присви рамене.

— Здравей, Аличе — отговори ѝ Аделе, но не се мръдна от мястото си.

Пиетро обаче се приближи и неочаквано я погали по косата.

— Ставаш все по-хубава — каза ѝ. — Как е майка ти?

Зад гърба на мъжа си Аделе се усмихваше вдървено и си хапеше устната, ядосана, че не я е попитала тя.

Аличе се изчерви.

— Все така — каза, за да не изглежда драматично, — Справя се.

— Поздрави я от нас — добави Пиетро.

После и четиримата нямаше повече какво да кажат. Бащата на Матия сякаш виждаше нещо през Аличе, а тя се стараше да

разпредели еднакво тежестта върху краката си, за да не изглежда недъгава. Осъзна, че майка ѝ никога няма да се запознае с родителите на Матия, и ѝ стана малко мъчно, но още по-мъчно ѝ стана, че е единствената, която мисли за нещо подобно.

— Отидете да се видите — каза най-сетне Пиетро.

Аличе мина покрай него с наведена глава, след като още веднъж се усмихна на Аделе. Матия вече я чакаше в стаята си.

— Да затворя ли? — попита Аличе, когато влезе, като посочи вратата.

— Тъхъ.

Матия седна на леглото с ръце, кръстосани на коленете. Аличе огледа малката стая. Изглеждаше, че предметите, които я изпълваха, никога не са докосвани от никого, приличаха на артикули, изложени внимателно и премерено във витрината на магазин. Нямаше нищо излишно, нито една окачена снимка, нито някаква играчка, запазена от детството като фетиш. Нищо, което да разпръсква във въздуха онзи мирис на близост и привързаност, който обикновено притежават стаите на младите хора. С безредието, което цареше в тялото и в главата ѝ, Аличе се почувства не на място.

— Имаш хубава стая — каза, без да го мисли наистина.

— Благодаря — отговори Матия.

Над главите им се носеше гигантски балон от неща, които трябваше да си кажат, но и двамата се мъчеха да не го забелязват, като гледаха надолу.

Аличе се плъзна с гърба си по шкафа и седна на земята със здравото коляно, свито към гърдите ѝ. Насили се да се усмихне.

— Е, как се чувства човек като дипломиран?

Матия повдигна рамене и се усмихна едва-едва.

— По същия начин, както по-рано.

— Ти никога няма да бъдеш доволен, нали?

— Изглежда, че не.

Аличе изпусна между затворените си устни едно „Мм“, изпълнено с обич, и си помисли, че това смущение между тях няма никакъв смисъл и все пак е там, плътно и непобедимо.

— Но в последно време ти се случиха разни неща — добави.

— Да.

Аличе си помисли дали да го каже или не. После се престраши и изрече с напълно пресъхнала уста:

— И нещо хубаво, нали така?

Матия кръстоса крака.

„Ето, че стигнахме и до това“, помисли си.

— Всъщност да — каза.

Знаеше точно какво трябва да направи. Трябваше да стане и да седне близо до нея. Трябваше да се усмихне, да я погледне в очите и да я целуне. Само това, само механика, банална поредица от вектори, за да придвижи устните си до нейните. Можеше да го направи, въпреки че в този момент нямаше желание, можеше да се довери на точността на жестовете.

Понечи да стане, но по някакъв начин матракът го задържа там, където беше, като някакво лепкаво блато.

За пореден път Аличе реагира вместо него.

— Мога ли да дойда при теб? — попита.

Той кимна и въпреки че нямаше нужда, се премести малко настрани.

Аличе се изправи, като си помогна с ръцете.

Върху леглото, на мястото, което Матия бе оставил свободно, имаше лист хартия, изписан на машина и сгънат на три като хармоника. Аличе го взе в ръка, за да го премести, и забеляза, че е на английски.

— Какво е това? — попита.

— Дойде днес. Писмо от един университет.

Аличе прочете името на града, написано с черно в горния ляв ъгъл, и буквите ѝ се замъглиха.

— За какво става дума?

— Предлагат ми стипендия.

Аличе усети замайване и паниката накара лицето ѝ изведнъж да пребледнее.

— Колко хубаво! — излъга тя. — И за колко време?

— Четири години.

Аличе преглътна. Все още беше права.

— Ще отидеш ли? — попита тихо.

— Не знам още — каза Матия, все едно че се извинява. — Според теб?

Аличе не отговори, застанала с листа в ръка и с поглед, отправен към някаква точка на стената.

— Според теб? — повтори Матия, сякаш беше възможно тя да не го е чула.

— Според мен какво?

Гласът ѝ внезапно бе станал толкова твърд, че Матия трепна. По някаква причина Аличе помисли за майка си в болницата, зашеметена от лекарствата. Погледна безизразно листа и ѝ се прииска да го скъса.

Вместо това го постави отново на леглото, където би трябвало да седне.

— Би било важно за кариерата ми — извини се Матия.

Аличе, напълно сериозна, кимна с брадичка, издадена напред, като че ли бе лапнала топка за голф.

— Хубаво. И тогава какво чакаш? Тичай! Тъй или иначе тук няма нищо, което да те интересува — промълви със стиснати зъби.

Матия усети, че вените на шията му се издуват. Може би ей сега ще се разплаче. От онзи следобед в парка винаги усещаше плача някъде в гърлото си, като трудна за преглъщане таблетка. Имаше чувството, че слъзните му канали, останали запушени толкова дълго време, най-накрая се бяха отворили и всичко, събрано в тях, напираше да излезе.

— Но ако аз замина — започна той с леко треперещ глас, — ти ще... — и замлъкна.

— Аз ли? — Аличе го погледна втренчено отвисоко, все едно беше петно върху покривката на леглото. — Аз следващите четири години си ги бях представяла различни — каза. — Аз съм на двайсет и три години и майка ми е на смъртно легло. Аз... — разтърси глава. — Тъй или иначе теб не те интересува нищо. Мисли за кариерата си.

За първи път използваше болестта на майка си, за да нарани някого, и, общо взето, не съжали за това. Видя Матия да се смаява пред очите ѝ.

Той не отвърна нищо и си прехвърли наум инструкциите за дишане.

— Все пак не се притеснявай — продължи Аличе. — Тъй или иначе намерих човек, който се интересува от мен. Дори бях дошла, за да ти го кажа.

Спря се за миг. Не мислеше за нищо. Нещата отново вървяха сами, отново се плъзгаше по стръмнината, без да забива щеките, за да спре. — Казва се Фабио, лекар е. Не исках ти... Изобщо.

Произнесе тази формула като лоша актриса, с глас, който не беше нейният. Усети думите ѝ да драскат езика ѝ като пясък. Докато ги изричаше, изучаваше лицето на Матия, за да долови някакъв израз на разочарование и за да може да се хване за него. Очите му обаче бяха прекалено тъмни, така че тя не долови проблясъка в тях. Беше сигурна, че всичко това не го интересува, и стомахът ѝ се присви.

— Тръгвам си — каза тихо, изтощена.

Матия кимна, като гледаше към затворения прозорец, за да отстрани напълно Аличе от зрителното си поле. Това име, Фабио, паднало кой знае откъде от небето, се заби в главата му като треска. Искаше единствено тя да си тръгне.

Видя, че навън вечерта е ясна и сигурно духа топъл вятър. Белите пухчета на тополите, летящи на светлината на фенерите, приличаха на големи насекоми без пипала.

Аличе отвори вратата и той се изправи. Придружи я до входа, като я следваше на две крачки разстояние. Тя разсеяно зарови в чантата си, за да спечели още един миг. После промърмори: „Окей“, и излезе. Преди вратата на асансьора да се затвори, Аличе и Матия си размениха по едно „Чао“, което не означаваше нищо.

28.

Родителите на Матия гледаха телевизия. Майка му беше подвила краката си под нощницата. Баща му бе опънал и кръстосал своите върху ниската масичка срещу дивана и бе поставил дистанционното на едното си бедро. На излизане Аliche не отговори на поздрава им. Изглежда, изобщо не забеляза, че са там.

Застанал зад облегалката на дивана, Матия заговори.

— Реших да приема — каза.

Аделе поднесе едната си ръка към бузата и потърси погледа на мъжа си, смутена. Бащата на Матия се обърна и погледна сина си, както се гледа възрастен човек.

— Добре — кимна.

Матия се върна в стаята си. Взе листа от леглото и седна на бюрото. Чуваше, усещаше света, който се простираше, който се ускоряваше под краката му, и за момент изпита надежда, че тази еластична тъкан ще се разкъса и ще го остави да падне в бездната.

Пипнешком потърси ключа на лампата и я запали. Избра най-дългия от четирите молива, подредени един до друг опасно близо до ръба на бюрото. От второто чекмедже извади джобно ножче и се наведе да подостри молива над кошчето. Издуха фините стърготини, останали върху заострения му край. Един чист лист беше вече готов пред него.

Постави лявата си ръка с дланта върху листа и с разтворени пръсти. Плъзна я отгоре над заострения край на графита. Спря за секунда, готов да го забие в мястото, където двете големи вени се сливаха в основата на средния пръст. После бавно отмести молива и пое дълбоко въздух.

Написа върху листа To the kind attention of the Dean^[1].

[1] To the kind attention of the Dean (англ.) — На любезното внимание на декана. — Б.пр. ↑

29.

Фабио я чакаше на входа. Навсякъде светеше — на площадката, на стълбището, в антрето и в хола. Докато взимаше от ръцете ѝ найлоновия плик с кутията сладолед, обхвана пръстите ѝ в дланта си и я целуна по бузата, сякаш това беше най-естественото нещо, което можеше да направи. Каза ѝ, че роклята ѝ стои прекрасно, защото сериозно го мислеше, и после се върна при печката, за да се занимава с вечерята, но без да престава да я гледа.

От уредбата звучеше музика, която Аличе не познаваше и която не беше пусната, за да бъде слушана, а само за да допълни един съвършен, никак не случаен сценарий. Имаше две запалени свещи, вече отворено вино и подредена за двама маса. Остриетата на ножовете бяха обърнати навътре, което означаваше, че гостът е желан, както майка ѝ я бе учила като малка. Бяла покривка без гънки покриваше масата, салфетките, сгънати като триъгълник, бяха с напълно съвпадащи ръбове.

Аличе седна и преброи празните чинии, поставени една върху друга, за да разбере колко ще се яде. Тази вечер, преди да излезе, бе останала дълго заключена в банята да се взира в кърпите, които Соледад сменяше всеки петък. В шкафа с мраморен плот камери комплекта козметика на майка си и го използва. Гримира се в полусянката и преди да си сложи червило, го помириса. Ароматът не ѝ напомни нищо.

Позволи си ритуала да изпробва четири различни рокли, въпреки че от самото начало, ако не и от предишния ден, бе избрала тази, която носеше на конфирмацията на сина на Ронкони. Баща ѝ я бе определил като неподходяща за случая, защото с нея гърбът ѝ оставаше открит, ръцете ѝ — съвсем голи.

Все още боса, облечена със синята рокличка, чието деколте върху светлата кожа приличаше на доволна усмивка, Аличе бе слязла в кухнята при Сол, за да я помоли за мнение с въпросително движение на веждите. „Прекрасна си“, ѝ каза Сол. Целуна я по челото и Аличе се притесни, че ще ѝ се развали гримът.

Сега в кухнята Фабио се движеше умело и в същото време с прекалената предпазливост на човек, който знае, че е наблюдаван. Аличе отпиваше от бялото вино, което ѝ бе сипал, и алкохолът предизвикваше малки експлозии в стомаха ѝ, празен от поне двайсет часа. Топлината се разпростираше в артериите, после бавно се качваше до главата ѝ и измиваше мисълта за Матия, както морето вечер си превзема отново плажа.

Седнала на масата, Аличе преценяваше внимателно силуета на Фабио, ясната линия, която отделяше кестенявата му коса от врата, не много тесния ханш и леко издутите под ризата рамене. Остави се да я завладее мисълта колко ли сигурна би се чувствала, здраво притисната в обятията му, без възможност да избира.

Прие поканата му, защото бе казала на Матия за нея. Освен това сега беше сигурна — никога нямаше да има нещо по-приличащо на любов от това, което можеше да намери тук.

Фабио отвори хладилника и от купичка с масло отрязва парче, което според Аличе тежеше поне осемдесет-деветдесет грама. Сложи го в тигана, за да го смеси с ризотото, и то се стопи, освобождавайки всичките си наситени животински мазнини. Загаси пламъка и с дървена лъжица бърка ризотото в продължение на още две минути.

— Готови сме — каза.

Избърса ръцете си в кърпа, метната на един стол, и се обърна към масата с тигана в ръце.

Аличе хвърли ужасен поглед към съдържанието.

— За мен съвсем малко — каза, като посочи с пръстите си буквално една щипка, непосредствено преди той да ѝ сипе в чинията голям черпак от тази хиперкалорична смес.

— Не обичаш ли?

— Не — излъга Аличе. — Алергична съм към гъби. Но ще го опитам.

Фабио изглеждаше разочарован и остана с тигана в ръка. Дори пребледня малко.

— По дяволите, много съжалявам. Не знаех.

— Няма значение. Наистина — усмихна му се Аличе.

— Ако искаш, мога... — продължи той.

Замълча, когато Аличе хвана ръката му, и я погледна, както дете гледа подарък.

— Мога да го опитам обаче — каза Аличе.

Фабио убедено завъртя отрицателно глава.

— В никакъв случай. Ами ако после ти стане зле?

Върна тигана на печката и Аличе неволно се усмихна.

В продължение на половин час говориха пред празните чинии и се наложи Фабио да отвори още една бутилка бяло вино.

Аличе изпитваше приятното усещане, че губи частица от себе си при всяка глътка. Схващаше цялата несъстоятелност на собственото си тяло и в същото време масивното присъствие на тялото на Фабио, седнал срещу нея с лакти, подпрени на масата, и с навити ръкави на ризата до средата на ръцете. Мисълта за Матия, така постоянна в последните седмици, вибрираше тихо във въздуха като леко отпусната корда на цигулка, като нота, която звучи различно и се губи сред останалите звуци на оркестъра.

— Добре, можем да се утешим с второто — каза Фабио.

На Аличе почти ѝ призля. Беше се надявала, че са свършили с яденето. Но Фабио стана от масата и извади от фурната тава с два домата, два патладжана и две жълти чушки, напълнени с нещо, което приличаше на смляно месо, смесено с галета. Композицията от цветове беше весела, но Аличе веднага помисли за големите размери на зеленчуците и си ги представи целите, както бяха непокътнати, разположени в средата на стомаха ѝ като камъни на дъното на блато.

— Избери си ти — покани я Фабио.

Аличе прехапа устната си. После посочи плахо домата и той го пренесе в чинията ѝ, като използваше вилица и нож като щипки.

— Освен това?

— Това ми е достатъчно — каза Аличе.

— Невъзможно. Не си яла нищо. С всичко, което изпи!

Аличе го погледна отдолу нагоре и в продължение на минута го мразеше силно, както мразеше баща си, майка си, Сол и всеки, който ѝ броеше нещата в чинията.

— Този — предаде се тя, като посочи патладжана.

Фабио взе за себе си по един от всички зеленчуци и преди да започне да се храни, ги погледна удовлетворен. Аличе опита пълнежа, като едва пъкна вътре върха на вилицата си. Освен месото, разпозна

веднага яйца, извара и пармезан и бързо пресметна, че няма да ѝ е достатъчен само един ден глад, за да компенсира.

— Харесва ли ти? — попита я усмихнат Фабио с пълна уста.

— Прекрасно е — отговори тя.

Престраши се и захапа една голяма хапка патладжан.

Прогони пристъпа на гадене и продължи, хапка след хапка, без да каже нито дума. Изяде го целия и веднага след като остави вилицата отстрани на чинията, я обхвана желание да повърне. Фабио говореше и ѝ сипваше още вино. Аличе кимаше и при всяко движение усещаше как патладжанът танцува нагоре-надолу в стомаха ѝ.

Фабио бе изял вече всичко, докато в чинията на Аличе още стоеше домати, червен и издут с предизвикващата гадене смес. Ако го надробеше на парченца и го скриеше в салфетката, той щеше тъй или иначе да забележи. Нямахше нищо, което да я прикрива, освен свещите, но те вече се бяха стопили наполовина.

После, слава Богу, свърши и втората бутилка вино и Фабио с мъка стана от масата, за да вземе трета. Хвана главата си с ръце и ѝ каза на висок глас:

— Спри се, моля те, спри се.

Аличе се засмя. Фабио погледна в хладилника, отвори всички чекмеджета, но не намери друга бутилка.

— Струва ми се, че нашите са ги изпили всичките — каза. — Ще трябва да сляза в избата.

Избухна в безпричинен смях и Аличе се засмя заедно с него, въпреки че това ѝ причиняваше болки в корема.

— Не мърдай оттук — нареди ѝ той, насочвайки един пръст към челото ѝ.

— Окей — отговори Аличе и тутакси ѝ дойде идея.

Веднага щом Фабио излезе, взе омазания домати с два пръста и го занесе в банята, като го държеше далеч от носа си, защото не понасяше дори миризмата му. Заклучи се вътре, вдигна капака и чистата тоалетна чиния ѝ се усмихна, все едно че ѝ казваше да остави на нея да свърши работата.

Аличе разгледа домата. Беше голям, може би трябваше да се направи на парчета, но пък беше мек. Каза си: „Какво ме интересува“, и го хвърли вътре. Той направи „плюк“ и една пръска вода за малко не

намокри синята ѝ рокля. Доматът се настани на дъното и половината му се скри в канала.

Пусна водата и тя се изсипа като спасителен дъжд, но вместо да изчезне в дупката, започна да изпълва чинията и от дъното се чу някакво смущаващо бълбукане.

Аличе се отдръпна назад изплашено и се олюля на болния си крак, като едва не падна на земята. Видя, че нивото на водата се изкачва и изкачва, после изведнъж спря. Чу се шумът на водата в казанчето. Тоалетната чиния беше пълна до ръба. Повърхността на прозрачната вода леко потрепваше, а на дъното стоеше доматът — неподвижен, заклещен на същото място като преди.

Аличе го гледа в продължение поне на минута, обзета от паника, но същевременно и от странно любопитство. От този унес я извади шумът на ключа, който се превърташе в бравата на входната врата. Тогава взе в ръка четката и я потопа във водата с лице, сгърчено от отвращение. Доматът отказваше да се помръдне.

— И сега какво да правя? — прошепна сама на себе си.

После почти несъзнателно натисна лоста на казанчето. Този път водата започна да прелива и потече по пода в тънка лента, която леко докосна елегантните ѝ обувки. Опита се да върне лостчето в първоначалното му положение, но водата продължаваше да тече и да прелива и ако не бе поставила направо килимчето, щеше да стигне до вратата и оттам до другата стая. След няколко секунди изтичането отново спря. Доматът си стоеше там долу все така непокътнат. Езерото на пода не се увеличаваше повече. Веднъж Матия ѝ бе обяснил, че има определен момент, след който водата престава да се разпростира — това е, когато натискът на повърхността е станал толкова силен, че я задържа като ципа.

Аличе погледна поразията, която беше направила, спусна капака, все едно че отстъпи пред бедствието, и седна отгоре. Покри очите си с ръце и започна да плаче. Плачеше за Матия, за майка си, за баща си, за цялата тази вода, но преди всичко за себе си. Тихо повика Матия, като че ли търсеше помощта му, но името застана на устните ѝ несъстоятелно и лепкаво.

Фабио почука на вратата на банята, но тя не помръдна.

— Али, всичко наред ли е?

Аличе можеше да види силуета му през матовото стъкло на вратата. Подсмръкна, но тихичко, за да не я чуе, и подправи гласа си, за да не се разбере, че плаче.

— Да, да — каза. — Един момент, ей сега идвам.

Огледа се объркано наоколо, сякаш не знаеше как се е озовала тук, в тази баня. Тоалетната чиния преливаше от поне три различни места и за миг я обзе надежда, че може да се удави в тези няколко милиметра вода.

ФОКУСИРАНЕ
(2003)

30.

В студиото на Марчело Кроца се бе представила една сутрин в десет и преструвайки се на много решителна, което ѝ бе коствало три обиколки на квартала, беше казала: „Искам да науча занаята, бихте ли могли да ме вземете като стажантка?“. Кроца, който седеше на апарата за проявяване, кимна утвърдително. После се обърна и поглеждайки я право в очите, обясни:

— Засега не мога да ти плащам.

Не можеше да ѝ каже: „Нямам нужда от теб“. Самият той бе постъпил като нея преди много години и споменът за този първи трепет беше всичко, което му бе останало от страстта му към фотографията. Независимо от последвалите разочарования, не би отказал на никого онова усещане.

Ставаше въпрос преди всичко за снимки от отпуските. Семейства от трима или четирима души, на море или в градовете с културни забележителности, прегърнати наред площад „Сан Марко“ или под Айфеловата кула, с отрязани крака и все в една и съща поза. Снимки, заснети с автоматични фотоапарати, преекспонирани или не на фокус. Аличе въобще не ги гледаше вече. Изваждаше ги и после ги пхаше всички заедно в книжния плик с жълто-червеното лого на „Кодак“.

Задачата ѝ беше най-вече да стои в магазин, да приема филмите за промиване, затворени в пластмасовата им кутийка, да отбелязва името на клиента върху талончето и да го осведомява, че ще са готови за другия ден, да му дава касова бележка и да казва: „Благодаря ви, довиждане.“

Понякога в събота имаше сватби. Кроца минаваше да я вземе от тях в девет без петнайсет, все със същия костюм и без връзка, защото той всъщност бил фотографът, а не гостът.

В църквата трябваше да се монтират двата прожектора и веднъж в началото Аличе беше бутнала единия и той се бе счупил на стъпалата на олтара. Тогавя тя ужасено погледна Кроца, а той направи гримаса, като че ли едно от парченцата стъкло му се бе забило в крака, но после каза: „Няма нищо, вдигни го оттам.“

Обичаше я и не знаеше защо. Може би защото нямаше деца, или защото, откакто в магазина работеше Аличе, той можеше в единайсет да отиде в барчето и да провери числата на лотарията. После, когато се връщаше, тя му се усмихваше и го питаше: „Е, станахме ли богати?“ Може би защото имаше болен крак и ѝ липсваше майка ѝ, както на него му липсваше съпруга, а тези липси си приличат всичките. Или защото беше сигурен, че тя бързо ще се отегчи и че ролетката ще трябва да си я спуска отново сам и че после ще се връща вкъщи, където няма никой, с празна и въпреки това натезжала глава.

Но след година и половина Аличе беше все още там. Сега, когато имаше ключове, сутрин идваше преди него. Кроца я заварваше на тротоара пред магазина да мете заедно с госпожата от съседната бакалия, на която той не бе казвал никога нещо повече от „Добър ден“. Плащаше ѝ на черно петстотин евро на месец. Обаче ако снимаха заедно на сватби, когато в края на деня стигаха пред къщата на Дела Рока, без да изгасява мотора на ланчата, вадеше портфейла от жабката, подаваше ѝ петдесет евро и ѝ казваше: „Ще се видим в понеделник.“

Понякога Аличе му носеше своите снимки и го питаше за мнението му, макар вече и на двамата да беше ясно, че той няма какво повече да я научи. Сядаха на плота и Кроца гледаше фотографиите, като ги повдигаше към светлината, после ѝ даваше някои наставления за времето на експониране и как да използва по-добре блендата. Позволяваше ѝ да снима с неговия „Никон“, когато иска, и тайно бе решил, че ще ѝ го подари в деня, в който напусне.

— В събота ще се женим — каза Кроца.

Това беше формулата, с която ѝ съобщаваше, че са наети.

Аличе си обличаше дънковото яке, тъй като Фабио всеки момент щеше да мине да я вземе.

— Добре — каза. — Къде?

— В „Гран Мадре“. После прием в частна вила на хълма. Богаташка работа — прокоментира Кроца с нотка на презрение.

После се разкаля, защото знаеше, че и Аличе произлиза от такива среди.

— Мм — промърмори тя. — Знаеш ли кои са?

— Изпратиха покана. Сложих я някъде там — отговори Кроца, като посочи плота под касата.

Аличе потърси ластик в чантата и си върза косата. Кроца я погледна от мястото, където се намираше. Веднъж беше мастурбирал, като си мислеше за нея. Представяше си я клекнала в полумрака на магазина след спускането на ролетката. После се почувства толкова зле, че не може да вечеря. На следващия ден я изпрати вкъщи, като и каза, че е в отпуската и че не иска да я вижда наоколо.

Аличе порови между струпаните листове на плота, по-скоро за да убие времето, докато чака, отколкото от истински интерес. Намери поканата, твърда и голям формат. Отвори я и името изскочи от листа, изписано ръкописно със златни букви и украсено със завъртулки. „Феручо Карло Бай и Мария Луиза Турлети Бай известяват сватбата на дъщеря си Виола...“

Погледът ѝ помръкна, преди да продължи. Усети в устата си метален вкус. Преглътна и сякаш отново усети вкуса на желатинения бонбон от съблекалнята. Затвори плика и го развя замислена.

— Мога ли да отида сама? — осмели се да каже накрая, като продължаваше да стои с гръб към Кроца.

Той затвори чекмеджето на касата и то иззвънтя.

— Какво? — попита.

Аличе се обърна. Очите ѝ бяха широко отворени и така озарени от нещо, че на Кроца му се прииска да се усмихне. Толкова бяха красиви.

— Вече се научих, нали? — каза Аличе и се приближи. Мога да се справя. Иначе никога няма да успея сама.

Кроца я погледна подозрително. Тя се подпря с лакти на плота, точно срещу него, и се наведе напред. Беше на по-малко от педя от носа му и този пламък в погледа ѝ го молеше да се съгласи, без да ѝ иска обяснения.

— Не знам дали...

— Моля те — прекъсна го Аличе.

Кроца поглади ръба на ухото си и отмести поглед.

— Е, добре — отстъпи.

И той не разбра защо каза това шепнешком.

— Но никакви глупости.

— Обещавам — кимна Аличе, като устните ѝ се разтегнаха в усмивка.

После се наведе напред, все така подпряна на лактите си, и го целуна. Кроца усети гъдел по тридневната си брада.

— Върви — каза той, като ѝ махна с ръка.

Аличе се засмя и звънтенето на смеха ѝ изпълни въздуха, докато излизаше с онази накуцваща, криволичеща и само нейна походка.

Тази вечер Кроца остана малко повече в магазина, без да прави нищо. Гледаше предметите и забелязваше, че имат по-голямо присъствие, както преди много години, когато все още го подканяха да ги снима.

Извади фотоапарата от чантата, където Аличе го поставяше винаги, след като почистеше добре всички лещи и механизми. Монтира телеобектива и го насочи към първия предмет, който му се изпречи — поставката за чадъри до входа. Увеличи част от закръгления ръб, докато не заприлича на нещо друго, на кратера на загаснал вулкан. Но не снима.

Остави фотоапарата, взе си сакото, загаси осветлението и излезе. Затвори ролетката с катинара и се отправи в обратна на обичайната посока. Не можеше да престане да се усмихва глупаво и изобщо не му се прибираше вкъщи.

Църквата беше украсена с два огромни букета от калии и маргарити, разположени отстрани на олтара, и с десетки миниатюрни техни копия до всяка пейка. Аличе монтира прожекторите и нагласи отразяващия панел. После седна на първата редица и зачака. Една жена чистеше с прахосмукачка червения килим, по който Виола щеше да мине след час. Аличе си помисли за деня, когато те двете бяха седнали на оградата да си говорят. Не помнеше разговора, а само мястото, от което я гледаше запленена, място в сянка, място, изпълнено с объркани мисли, които беше скрила и тогава.

След половин час всички места бяха заети и хората, които продължаваха да прииждат, се трупаха в дъното, където оставаха прави и си вееха с листа за литургията.

Аличе излезе и зачака на паважа пристигането на колата с булката. Високото слънце стопляше ръцете ѝ и ѝ се струваше, че минава през тях. Като малка обичаше да гледа дланите си, вдигнати срещу светлината, обточени с червено между затворените пръсти.

Веднъж беше показала ръката си на баща си и той бе целунал възглавничките на пръстите ѝ, преструвайки се, че ще ги изяде.

Виола пристигна с лъскаво сиво порше, като шофьорът ѝ помогна да слезе и да подхване дългия шлейф. Аличе започна да снима неистово, главно за да скрие лицето си зад апарата. После, когато младоженката мина покрай нея, нарочно го свали и ѝ се усмихна.

Погледнаха се само за миг и Виола трепна. Аличе не успя да види изражението ѝ, защото тя беше вече минала покрай нея и влизаше в църквата под ръка с баща си. Кой знае защо, Аличе винаги си го бе представяла по-висок.

Внимаваше да не пропусне дори един миг. Направи много снимки отблизо на младоженците и семействата им. Увековечи размяната на пръстените, четенето на клетвата, причастието, целувката и подписите на свидетелите. Беше единствената, която се движеше в цялата църква. Струваше ѝ се, че когато се навежда към Виола, тя леко се стяга. Увеличи още времето на експониране, за да получи онзи нюанс, който според Кроца правеше снимките прекрасни.

Докато младоженците излизаха от църквата, Аличе вървеше пред тях заднешком, леко накуцвайки и малко наведена, за да не ѝ личи прекалено. През обектива забеляза, че Виола я гледа с поизплашена усмивка, все едно е видяла призрак. Светкавицата блесна в лицето на булката на равни интервали петнайсетина пъти, докато не я принуди да примижи.

Видя ги да се качват в колата и Виола ѝ хвърли един поглед през прозорчето. Със сигурност бе казала на съпруга си за нея, за това колко е странно да я срещне там. Щеше да я опише като анорексичката от нейния клас, онази куцата, с която никога не са били приятелки. Нямахше да му каже за бонбона, за купона и за всичко останало. Аличе се засмя при мисълта, че това може би ще е тяхната първа полуистина като съпрузи, първата от многото миниатюрни пукнатини, които се образуват в една връзка. Животът рано или късно успява да пъхне вътре шперц, който да послужи за лост.

— Госпожице, младоженците ви очакват на крайбрежния булевард за снимките — каза някакъв глас зад гърба ѝ.

Аличе се обърна и разпозна един от свидетелите.

— Разбира се. Сега ще ги настигна — отговори.

Влезе бързо в църквата, за да разглоби апаратурата.

Все още поставяше различните части на фотоапарата в правоъгълната чанта, когато чу да я викат.

— Аличе?

Обърна се, вече знаеше кой е.

— Да?

Пред нея стояха Джада Саварино и Джулия Миранди.

— Здравей — каза ѝ Джада провлечено и се приближи, за да я целуне по бузата.

Джулия остана отзад със сведен към краката поглед, както в лицей.

Аличе докосна едва-едва бузата на Джада със своята, без да раздвижва устните си.

— Но какво правиш тук? — изписука Джада.

Аличе си помисли, че въпросът е глупав, и ѝ се прииска да се изсмее.

— Правя снимки — отговори.

Джада отвърна с усмивка, като показва същите трапчинки, които имаше на седемнайсет години.

Странно бе да ги срещне там, все още живи, с мъничкия им отрязък от общо минало, което изведнъж нямаше никакво значение.

— Здравей, Джулия — насили се да каже Аличе.

Джулия ѝ се усмихна и със запъване произнесе:

— Разбрахме за майка ти. Много съжаляваме за майка ти.

Джада кимна няколко пъти с глава, за да покаже, че и тя се присъединява.

— Благодаря — отговори Аличе.

После продължи забързано да подрежда апаратурата си.

— Ще те оставим да работиш — заяви Джада, като я докосна леко по рамото. — Явно си много заета.

— Окей.

Обърнаха се и тръгнаха към изхода. Звукът от сухото почукване на токчетата им се отразяваше в стените на вече празната църква.

Младоженците я чакаха в сянката на голямо дърво и не бяха прегърнати. Аличе паркира до поршетото им и слезе с чантата през рамо. Беше горещо и усещаше косата си залепена за тила.

— Здравей — каза, докато се приближаваше.

— Али — обърна се към нея Виола, — не мислех, че...

— Нито пък аз — прекъсна я Аличе.

Прегърнаха се престорено, сякаш не искаха да си измачкат дрехите. Виола беше още по-хубава, отколкото в лиця. С годините чертите на лицето ѝ бяха станали по-сладки, очертанията му по-меки и очите ѝ бяха изгубили недоловимата вибрация, която ги правеше толкова страшни. Тялото ѝ бе все още съвършено.

— Това е Карло — представи мъжа си Виола, Аличе стисна ръката му — беше съвсем гладка.

— Да започваме — каза кратко.

Виола кимна и потърси погледа на съпруга си, но той не забеляза.

— Къде да застанем? — попита.

Аличе погледна наоколо. Трябваше да използва светкавица, за да елиминира всички сенки от лицата. Посочи една пейка, цялата огряна от слънцето, на брега на реката.

— Седнете там.

Изразходва повече време от необходимото, за да нагласи апарата. Престори се, че се суети със светкавицата, монтира един обектив, после го смени с друг. Съпругът на Виола се разхлаждаше, като си вееше с вратовръзката, докато тя се мъчеше да спре с пръст капчиците пот, които избиваха по челото ѝ.

Аличе ги остави да се варят още малко, правейки се, че търси подходящото разстояние за снимките.

После започна да им дава нареждания с рязък тон. Казваше им: „Прегърнете се, усмихнете се, сега сериозни, хвани ѝ ръката, облегни главата си на рамото му, прошепни ѝ нещо на ухото, гледайте се, по-близо един до друг, към реката, махни си сакото.“ Кроца я беше научил, че хората не трябва да се оставят дъх да си поемат, не трябва да им се оставя време да мислят, защото е достатъчен и един миг, и спонтанността им изчезва.

Виола се подчиняваше и два или три пъти попита с разбиране:

— Добре ли е така?

— Окей, сега да отидем на онази ливада — каза Аличе.

— Още ли? — учуди се Виола.

Червенината на пламналите ѝ бузи започваше да разцъфва изпод фондъотена. Черната очна линия вече беше малко размазана, краищата на очите ѝ се набраздяваха и ѝ придаваха изморен и състарен вид.

— Ти се преструваш, че бягаш, а той те гони по ливадата — обясни Аличе.

— Моля? Трябва да тичам?

— Да, трябва да тичаш.

— Но... — запротестира Виола.

Погледна мъжа си, който само сви рамене.

Изпъшка, после подхвана полата си и се затича. Токовете ѝ потъваха с по няколко милиметра в земята и хвърляха малки парчета пръст, които цапаха вътрешната част на бялата рокля. Съпругът ѝ я настигаше.

— Тичаш много бавно — подвижна ѝ.

Тя се обърна рязко и го изпепели с поглед по начина, който Аличе прекрасно си спомняше. Остави ги да се гонят две-три минути, докато Виола не се отскубна грубо от прегръдката му и не каза:

— Стига толкова!

Фризурата ѝ се бе развалила от едната страна. Едно фуркетче се бе откачило и кичур коса падаше върху бузата ѝ.

— Да — отговори ѝ Аличе. — Само още няколко снимки.

Заведе ги до количката за сладолед и купи два с вкус на лимон, които плати тя.

— Вземете — подаде ги на младоженците.

Те като че ли не разбираха. Развиха сладоледите с подозрение. Виола внимаваше да не си изцапа ръцете с лепкавия сироп.

Трябваше да се преструват, че го ядат, като си преплитат ръцете, и после всеки да предлага своя на другия. Усмивката на Виола ставаше все по-изкуствена.

Когато Аличе ѝ нареди да се хване за уличния фенер и да го използва като опора, за да се върти около него, тя избухна.

— Това е пълна идиотщина! — извика.

Съпругът ѝ я погледна малко изплашен и после се обърна към Аличе, като че ли да се извини. Тя се усмихна.

— Това е елемент от класическия албум — обясни. — Точно това бяхте поискали. Но можем и да прескочим тази поредица.

Постара се да изглежда искрена. Усещаше татуировката си да пулсира, все едно че искаше да изскочи от кожата ѝ. Виола се взря в нея с гняв, но Аличе издържа погледа ѝ, докато очите ѝ не я изгориха.

— Свършихме ли? — попита Виола.

Аличе кимна.

— Да си вървим тогава — нареди булката на мъжа си.

Преди да се остави да бъде повлечен, той се приближи до Аличе и отново ѝ стисна възпитано ръката.

— Благодаря — каза ѝ.

— Няма за какво.

Аличе ги проследи с поглед, докато изкачваха леко наклонената паркова алея към паркинга. Около нея се разнасяха откъслечните шумове на съботата, смеховете на децата на въртележките и гласовете на майките, които ги пазеха. Чуваше се и музика някъде в далечината и бръмченето на колите по булеварда.

Искаше ѝ се да разкаже всичко на Матия, той би я разбрал. Но Матия беше далеч. Помисли си, че Кроца ще побеснее, но накрая ще ѝ прости. Сигурна беше.

Стана ѝ смешно. Отвори фотоапарата, изтегли ролката с филма и я разви докрай на слънчевата светлина.

**ОНОВА, КОЕТО ОСТАВА
(2007)**

31.

Баща му го търсеше по телефона в сряда вечерта между осем и осем и петнайсет. През тези девет години се бяха виждали няколко пъти и от последния бе минало вече много време, но телефонът никога не бе звънял напразно в двустайното жилище на Матия. В дългите паузи между думите една и съща тишина изплуваше и зад двамата — никакъв включен телевизор или радио, никакви гости, които да звънкат с приборите по чиниите.

Матия успяваше да си представи майка си, която от креслото слуша разговора, без да променя изражението си, с ръце на страничните облегалки, както правеше, когато той и Микела бяха в началното училище. Тя сядаше там, за да ги слуша как рецитират стихотворенията, които учеха наизуст. Матия винаги ги знаеше, Микела винаги мълчеше.

Всяка сряда, след като оставеше слушалката, Матия се питаше дали тапицерията на оранжеви цветя на креслото е още същата или родителите му са я сменили, защото още по онова време беше изтрита.

Питаше се дали са остарели. Сигурно бяха, усещаше го по гласа на баща си, по-бавен и изморен. Усещаше го по шумното му дишане, все повече напомнящо задъхване.

Майка му взимаше слушалката в ръка само от време на време и въпросите ѝ бяха стандартните, все едни и същи: „Студено ли е, вечеря ли вече, как вървят курсовете ти?“ „Тук се вечеря в седем“, обясняваше Матия отначало. Сега се ограничаваше да казва: „Да.“

— Ало? — отговори.

Нямаше никаква причина да говори на английски. Домашния му телефон го имаха десетина души и никой от тях не би си и помислил да го търси в този час.

— Баща ти е.

Забавянето на отговора бе едва доловимо. Матия мислеше да донесе хронометър, за да го измери и да пресметне колко се отклонява сигналът от правата линия от над хиляда километра, която свързваше него и баща му, но всеки път забравяше.

— Здравей. Добре ли си? — попита Матия.

— Да. А ти?

— Добре... Мама?

— Тук е.

Първото мълчание настъпваше винаги на това място като глътка въздух след гмуркане под вода.

Матия задълба с показалец по драскотината в светлото дърво на кръглата маса на около педя от центъра ѝ. Не си спомняше дали я бе направил той или предишните наематели. Непосредствено под лакираната повърхност имаше пресован талаш, парченце, от който влезе под нокътя му, без да му причини болка. Всяка сряда дълбаеше този малък ров, но нямаше да му е достатъчен цял живот, за да стигне от другата страна.

— Е, видя ли изгрева? — попита баща му.

Матия се усмихна. Това беше тяхна игра, може би единствената. Около година преди това в някакъв вестник Пиетро беше прочел, че изгревът над Северно море е преживяване, което не трябва да се пропуска. Вечерта прочете и на сина си материала по телефона. „Трябва непременно да отидеш“, препоръча му. Оттогава го питаше от време на време: „Е, видя ли го?“ Матия винаги отговаряше: „Не.“ Будилникът му беше навит на осем часа и седемнайсет минути, а най-краткият път до университета не минаваше покрай морето.

— Не, още не.

— Е, хубаво. Все някога ще го видиш — отговори Пиетро.

Вече нямаха какво да си кажат, но задържаха слушалките за още няколко секунди. И двамата вдишваха малко от онова чувство, което още съществуваше между тях, разрежено по стотиците километри кабели. То се подхранваше от нещо, на което не знаеха името и което може би, ако се замислеха, вече го нямаше.

— Пази се! — настоя Пиетро накрая.

— Разбира се.

— Гледай да си добре.

— Окей. Поздрави мама.

Затвориха.

За Матия това беше краят на деня. Заобиколи масата. Погледна разсеяно поставените в единия край листове с работата, която си беше донесъл. Не можеше да мръдне от това място. Откъдето и да

извеждаха доказателството, той и Алберто все рано или късно се блъскаха в стена. Чувстваше, че решението е зад тази последна пречка, че след като я преодолеят, да стигнат до края ще е лесно, като да се претърколят надолу по обрасъл с трева склон със затворени очи.

Беше прекалено изморен, за да се захваща отново с работа. Отиде в кухнята и напълни тенджерка с вода от чешмата. Постави я на котлона и го включи. Прекарваше толкова време сам, че нормален човек на негово място би полудял за един месец.

Седна на сгъваемия пластмасов стол, без да се отпуска напълно. Повдигна очи към угасналата крушка, която висеше от средата на тавана. Беше изгоряла месец след пристигането му и той не я бе сменил. Хранеше се на светлината, идваща от другата стая.

Ако тази вечер просто излезеше от апартамента и не се върнеше повече, никой нямаше да намери вътре следи от пребиваването му, като се изключат листовете с неразбираеми писания, натрупани на масата. Матия не бе внесъл нищо в жилището. Бе запазил анонимната мебелировка от светъл дъб и пожълтелите тапети, залепени на стените още когато къщата е била построена.

Стана. Напълни с врялата вода една чаша и пусна вътре пликче чай. Погледна водата, която потъмняваше. Пламъчето метан все още гореше и в полусянката изглеждаше наситено синьо. Намали огъня, като почти го загаси и свистенето заглъхна. Постави ръката си над котлона. Топлината упражняваше слаб натиск върху съсипаната му длан. Матия я приближи бавно и я сви, като обгърна пламъка.

След стотиците хиляди еднакви дни, прекарани в университета, и след също толкова обеди в мензата, в ниската сграда в дъното на кампуса, спомените му все още се връщаха към първия ден. Денят, в който влезе и извърши същите действия, каквито извършваха другите хора, в същата последователност. Застана на опашка и с малки стъпки стигна до плота с таблите от пластмаса, имитация на дърво. Постави върху една от тях хартиена покривчица, взе си прибори и чаша. После, вече застанал срещу госпожата в униформа, която сипваше храната, посочи един от трите алуминиеви съда, наслуки, без да знае какво има вътре. Готвачката го попита нещо на своя език или може би на английски, но той не я разбра. Отново посочи съда и тя повтори

въпроса, съвсем същия като първия. Матия поклати глава. „I don't understand“^[1], каза с ужасно и измъчено произношение. Господжата вдигна очи към небето и размаха във въздуха още празната чиния. „She's asking if you want a sauce“^[2], каза младежът до Матия. Той се обърна, объркан. „Аз... I don't...“, каза. „Италианец ли си?“, попита го онзи. „Да.“ „Попита те дали искаш някакъв сос с тази помия.“ Матия разсеяно поклати глава. Младежът се обърна към господжата и просто ѝ каза: „Не.“ Тя му се усмихна, най-накрая напълни чинията на Матия и я плъзна по плота. Младежът си взе същото и преди да постави съда на таблата, го приближи до носа си и го помириша с неудоволствие.

— Току-що си пристигнал, а? — попита го след малко, все още взирайки се в течното пюре в чинията.

Матия отговори утвърдително, а той кимна смръщено, като че ли ставаше въпрос за нещо особено важно. След като плати, Матия застана вдървен срещу касата, стиснал таблата в ръцете си. Огледа се за празна маса някъде в дъното на залата, където да може да седне с гръб към всички и да не усеща прекалено много погледи върху себе си, докато се храни. Бе направил едва една крачка в тази посока, когато онова момче мина пред него и каза:

— Ела насам.

Алберто Торча беше там вече от четири години на постоянно място като асистент и със специално финансиране от Европейския съюз заради последните си публикации. И той бягаше от нещо, но Матия никога не го попита от какво. Никой от двамата дори след толкова години не би нарекъл другия приятел или просто колега, независимо че споделяха един кабинет и обядваха заедно всеки ден.

Беше вторник. През чашата с вода, която Матия поднесе към устата си, Алберто видя върху дланта му новия белег, синкав и с формата на свършен кръг. Не го попита нищо, само го погледна недружелюбно, за да го накара да усети, че е разбрал. Джиралди и Монтанари, седнали на масата с тях, се кикотеха на нещо, което бяха намерили в интернет.

Матия изпразни чашата на един дъх и се закашля, за да прочисти гърлото си.

— Снощи ми дойде на ум една идея за онзи дисконтипуитет, който...

— Моля те, Мати — прекъсна го Алберто, като остави вилницата и демонстративно се облегна назад на стола. — Имай милост поне докато се храня.

Матия наведе глава. Пържолата в чинията му беше нарязана на квадратчета, всичките еднакви, и той ги раздели с вилницата, като остави между тях решетка от бели линии.

— Но защо вечер не правиш нещо друго? — продължи Алберто по-тихо, като че ли не искаше другите двама да чуят.

Докато говореше, описваше с ножа малки кръгове във въздуха.

Матия не каза нищо и не го погледна. Поднесе към устата си квадратно парченце месо, избрано между онези от края, които с накъсаните си ръбове нарушаваха симетрията на композицията.

— Би могъл понякога да пийнеш нещо с нас — продължи Алберто.

— Не — каза сухо Матия.

— Но... — опита се да възрази колегата му.

— Знаеш как е.

Алберто поклати глава и сбърчи челото си, победен.

Защо ли продължаваше да настоява след толкова време? Откакто се познаваха, бе успял да го измъкне от дома му има-няма десетина пъти.

Обърна се към другите двама, прекъсвайки разговора им.

— Ей, видяхте ли онази? — каза, като посочи едно момиче, седнало две маси по-нататък в компанията на възрастен господин, който, доколкото Матия знаеше, преподаваше в департамента по геология. — Боже, ако не бях женен, какво бих направил на такава като нея!

Другите двама се поколебаха малко, защото разговорът им се отнасяше за нещо съвсем друго, но после се присъединиха към Алберто и фантазиите му, чудейки се „защо едно такова парче е седнало на масата с онзи дъртак“.

Матия нарязва всички квадратчета месо по диагонал. После нареди триъгълниците така, че да образуват един по-голям. Взе едно парче и го погълна почти без да го дъвче. Останалото остави там, където си беше.

Като излязоха от мензата, Алберто си запали цигара, за да има време Джиралди и Монтанари да се отдалечат. Изчака Матия, който вървеше на няколко крачки зад тях с наведена глава, следвайки една права пукнатина по тротоара, и си мислеше за нещо, несвързано с дадения момент.

— Какво ми говореше за дисконинуитета? — попита го.

— Няма значение.

— Хайде, не се прави на интересен.

Матия погледна колегата си. Върхът на цигарата между устните му беше единственият ярък цвят в този ден, напълно сив, точно като предишния и със сигурност същия като следващия.

— Не можем да се освободим от него — каза Матия. — Вече сме убедени, че е там. Но може би открих начин да измъкнем нещо интересно.

Алберто се приближи по-близо. Не го прекъсна, докато не свърши с обясненията, защото знаеше, че Матия говори малко, но когато го прави, си струва да мълчиш и да го слушаш.

[1] I don't understand (англ.) — Не разбирам. — Б.пр. ↑

[2] She's asking if you want a sauce (англ.) — Пита дали искаш сос. — Б.пр. ↑

32.

Цялата тежест на последствията се бе сгромолясала върху ѝ една вечер преди две години, когато Фабио, прониквайки в нея, ѝ прошепна, че иска дете. Лицето му беше толкова близо до нейното, че Аличе усети дъхът му да се плъзга по бузите ѝ и да се разпръсва между чаршафите.

Притисна го към себе си, насочвайки главата му към вдлъбнатината между врата и рамото си. Веднъж, когато още не бяха женени, той ѝ бе казал, че това е свършената рамка, че неговата глава е създадена, за да стои, пъхната там.

— Е, какво мислиш? — попита я Фабио с приглушен от възглавницата глас.

Аличе не отговори, само го притисна по-силно. Не ѝ стигна дъхът, за да отговори.

Беше го чула да затваря кутията с презервативите и бе присвила повече дясното си коляно, за да му направи място. С широко отворени през цялото време очи не бе престанала да гали ритмично косите му.

Онази тайна я преследваше, плъзеше след нея още от времето на лица, но никога не бе завладявала мисълта ѝ за повече от няколко секунди. Аличе я държеше настрана, като нещо, за което ще мисли по-нататък. Сега изведнъж се появи там като бездна, зейнала в черния таван на стаята, чудовищна и неудържима. Искаше ѝ се да прошепне на Фабио: „Спри се малко, почакай, има нещо, което не съм ти казала“, но той се движеше с обезоръжаващо доверие и със сигурност нямаше да разбере.

Усети го да свършва вътре, за първи път, и си представи онази течност, лепкава и пълна с обещания, която се настаняваше в изсъхналото ѝ тяло, където щеше да изсъхне и тя.

Не искаше дете или може би искаше. В действителност не бе мислила никога за това. Въпросът не се поставяше и толкоз. Менструалният ѝ цикъл спря горе-долу, след като изяде последния си шоколадов сладкиш. Но истината беше, че Фабио искаше дете и тя бе длъжна да му го даде. Длъжна, защото, когато се любеха, той не

искаше от нея да запали лампата, не го беше правил никога след първия път у тях. Дължна, защото, когато свършваше, се отпускате върху нея и тежестта на тялото му прогонваше всички страхове, защото не говореше, а дишаше, и толкоз, беше там. Дължна, защото тя не го обичаше, но неговата любов бе достатъчна и за двамата, бе достатъчна да им даде подслон.

След тази вечер сексът се бе променил, вече носеше в себе си точна цел, така че бързо започнаха да пренебрегват всичко, което не беше непосредствено необходимо за осъществяването ѝ.

Но с изминаването на седмиците, а после и на месеците не се случи нищо. Фабио отиде да се прегледа и сперматозоидите му се оказаха съвсем нормални. Вечерта съобщи новината на Аличе, като нарочно я държеше притисната в прегръдките си. И веднага добави: „Не трябва да се притесняваш, вината не е твоя.“ Тя се отскубна и избяга в другата стая, преди да се разплаче, а Фабио се презря, защото всъщност мислеше, че вината е нейна.

Аличе започна да се чувства следена. Държеше си фиктивна сметка за дните, отбелязваше чертички в бележника до телефона. Купуваше дамски превръзки и после ги хвърляше непокътнати. В подходящите периоди отблъскваше Фабио в тъмнината, като му казваше:

Днес не може.

Той, без тя да знае, си правеше същата сметка. Тайната на Аличе пълзеше между тях, хлъзгава и прозрачна, като ги отдалечаваше все повече един от друг. Всеки път, когато той намекваше нещо за лекар, за лечение или по повод на проблема, лицето ѝ помръкваше и беше сигурно, че до няколко часа ще намери за какво да се скарат, обикновено за някаква глупост.

Всичко това бавно ги победи. Престанаха да говорят на тази тема и заедно с разговорите се разрези и сексът, който накрая се сведе до мъчителен ритуал в петък вечер. И двамата се къпеа един след друг, преди и след това. Фабио се връщаше от банята с още лъскава от сапуна кожа на лицето си и облечен с чисто бельо. Междувременно Аличе си бе облякла фланелката и го питаше може ли вече и тя да отиде. Когато се връщаше в стаята, го заварваше вече заспал или поне със затворени очи, обърнат на една страна и само в неговата част на леглото.

Този петък нямаше нищо много по-различно, поне в началото. Аличе бързо го последва в леглото, след като цялата вечер бе стояла затворена в тъмната стаичка, която Фабио ѝ беше обзавел на мястото на кабинета като подарък за третата им годишнина. Той наклони списанието, което четеше, и погледна босите крака на съпругата си, които вървяха към него, като се плъзгаха по дървения под.

Аличе се пъхна между чаршафите и се притисна до него. Фабио пусна списанието на земята и загаси лампата на нощното шкафче. Правеше всичко, за да не прилича сексът им на изтъркан навик, на необходимо жертвоприношение, но истината беше ясна и на двамата.

Повтаряха поредица от жестове, която се бе утвърдила с времето и улесняваше нещата. После Фабио проникна в нея, помагайки си с пръсти.

Аличе не беше сигурна, че той наистина плаче, защото държеше главата си обърната на една страна, така че да не е в контакт с кожата ѝ, но забеляза нещо различно в движенията му. Тласкаше по-яростно, по-силно от обикновено, после изведнъж спираше, дишаше звучно и отново започваше, сякаш разкъсван между стремежа да навлезе по-дълбоко и желанието да излезе и от нея, и от стаята. Чу го да се задъхва и да подсмърча.

Когато свърши, се дръпна бързо, стана от леглото и отиде да се затвори в банята, без дори да запали лампата.

Там остана повече от обикновено. Аличе се премести към центъра на леглото, където чаршафите бяха още хладни. Постави ръка върху корема си, в който не се случваше нищо, и за първи път си помисли, че няма кого вече да обвинява, че всички грешки са само нейни.

Фабио прекоси стаята в полусянката и легна, като ѝ обърна гръб. Беше ред на Аличе, но тя не се помръдна. Усещаше, че нещо ще се случи, въздухът беше наситен с напрежение.

Той изчака минута или може би две, преди да проговори.

— Али — каза.

— Да?

Поколеба се, после промълви:

— Не мога повече така.

Аличе усети думите да притискат корема ѝ като увивни растения, поникнали внезапно от леглото. Не отговори. Остави го да продължи.

— Знам за какво става дума — добави той.

Гласът му стана по-отчетлив. Отблъскваше се от стените и отекваше с леко металическо ехо.

Не искаш аз да съм в течение, нито дори да говорим за това. Но така...

Замълча. Аличе държеше очите си отворени. Бяха свикнали с тъмнината. Различаваше очертанятията на мебелите: креслото, шкафа, скрина с чекмеджетата и огледалото над него, което не отразяваше нищо. Всички тези предмети стояха там неподвижни и някак страшно настоятелни.

Аличе помисли за стаята на родителите си. Даде си сметка, че си приличат, че всички спални на света си приличат. Попита се от какво я е страх, от това да го загуби или да загуби тези неща: пердетата, картините, килима, цялата тази сигурност, надиплена грижовно в чекмеджетата.

— Тази вечер едва изяде две тиквички — каза пак Фабио.

— Не бях гладна — отговори тя почти автоматично.

„Започва се“, помисли си.

— Вчера беше същото. Дори не докосна месото. Наряза го на парченца и после го скри в салфетката. За такъв ли идиот ме смяташ?

Аличе стисна чаршафа. Как бе могла да предполага, че той няма да забележи? Пред очите ѝ преминаха стотиците, хилядите пъти, когато тази сцена се бе повтаряла пред съпруга ѝ. Почувства се бясна заради всичко онова, което той трябва да си е мислил в мълчание.

— Явно знаеш какво съм яла онази вечер, а също и предишната — каза.

— Обясни ми какво става — отговори той, този път високо. — Каж ми защо толкова те отвращава храната?

Тя помисли за баща си, който приближаваше главата си до чинията, когато ядеше супата, за звука, който издаваше, как смучеше лъжицата, вместо да я пхне в устата си. Представи си с отвращение кашата, която виждаше между зъбите на съпруга си всяка вечер, когато седеше срещу него. Спомни си за бонбона на Виола с всички онези косми, залепени отгоре, и за изкуствения му вкус на ягода. После видя самата себе си, без блуза, отразена в голямото огледало на старата им къща, и белега, който превръщаше крака ѝ в самостоятелно парче, в отделена от тялото ѝ безполезна част. Замисли се за толкова крехкото

равновесие на собствения си силует, за тънката ивица сянка, която ребрата ѝ оставяха върху корема и която тя беше готова да защитава на всяка цена.

— Какво би искал? Ще ти се да започна да се тъпча? Да стана безформена, за да получиш твоето дете? — каза.

Говореше, сякаш детето съществуваше вече някъде във Вселената. Нарече го „твое“ нарочно.

— Мога да се подложя на лечение, ако толкова много държиш. Мога да взимам хормони, лекарства, всички необходими гадости, за да ти го дам този син. Така ще престанеш да ме шпионираш.

— Не е в това въпросът — отговори Фабио.

Изведнъж бе възвърнал цялото си дразнещо спокойствие.

Аличе се премести към ръба на леглото, за да се отдалечи от заплашителното му тяло. Той се обърна по гръб. Очите му бяха отворени, а лицето напрегнато, сякаш се мъчеше да види нещо отвъд тъмнината.

— А, не е ли в това?

— Би трябвало да помислиш за всички рискове, особено в твоето положение.

„В твоето положение“, повтори си наум Аличе. Инстинктивно се опита да сгъне слабото си коляно, за да докаже на самата себе си, че има пълен контрол, но то едва се помръдна.

— Горкият Фабио — каза. — С тази своя жена, куца и...

Не успя да завърши. Последната дума, която вече вибрираше във въздуха, остана на устата ѝ.

Има една част на мозъка — започна той, без да обръща внимание на казаното от нея, като че ли едно обяснение можеше да направи всичко по-просто, — мисля, че е хипоталамуса, която контролира съдържанието на мазнини в организма. Ако то спадне много, производството на гонадотропин спира. Механизмът се блокира, менструацията изчезва. Но това е само първият симптом. Случват се и други неща, по-тежки. Наситеността на минерали в костите намалява и се появява остеопорозата. Костите започват да се ронят като вафла.

Говореше като лекар, изброявайки причините и последиците монотонно, като че ли да знаеш името на една болест беше все едно да се излекуваш. Аличе си помисли, че нейните кости вече са се ронили един път и че тези неща не я интересуват.

— Достатъчно е да се повиши това съдържание, за да стане всичко отново нормално — добави Фабио. — Това е бавен процес, но все още имаме време.

Аличе се бе надигнала на лакти. Искаше да излезе от тази стая.

— Фантастично. Предполагам, че отдавна си се подготвил с тази лекция. Всичко е наред тогава. Толкова е просто.

Фабио също седна в леглото. Взе ръката ѝ, но тя се отскубна. Той я погледна втренчено в очите през полумрака.

— Това вече не засяга само теб — каза.

Аличе поклати глава.

— Напротив — възрази. — Може би е именно това, което искам, не си ли се замислял? Искам да усещам как костите ми се ронят, искам да блокирам механизма. Както каза ти.

Фабио удари с всички сила матрака, което я накара да подскочи.

— И какво смяташ да направиш сега? — предизвикателно попита тя.

Фабио си пое въздух през зъби. Насъбраната в дробовете му ярост вдърви ръцете му.

— Ти си само една егоистка. Разглезена егоистка.

Тръшна се обратно в леглото и отново ѝ обърна гръб.

И сякаш изведнъж предметите се върнаха на местата си в мрака. Отново настана тишина, но беше някаква неопределена тишина. Аличе усещаше слабо бръмчене, подобно на звука на старите ленти в киното. Заслуша се, мъчейки се да разбере откъде идва.

После видя силуета на съпруга си да потръпва. Долови потиснатите ридания като ритмична вибрация на матрака. Тялото му искаше от нея да протегне ръка и да го докосне, да помилва врата и косата му, но тя не направи нищо подобно. Стана от леглото и тръгна към банята, затръшвайки вратата зад гърба си.

33.

След като се наобядваха, Алберто и Матия слязоха в сутерена, където винаги беше един и същи час и човек усещаше отминаването на времето само по натежаването на очите, изпълнени с бялата светлина от неона на тавана. Влязоха в една празна аула и Алберто седна на катедрата. Имаше едро тяло, не точно дебело, но на Матия му се струваше, че непрекъснато нараства.

— Давай — каза Алберто. — Обясни ми всичко отначало.

Матия взе един тебешир и го счупи на две. Фин бял прах поръси върховете на кожените му обувки, същите, които носеше в деня на дипломирането си.

— Нека разгледаме случая в две измерения — каза.

Започна да пише с красивия си почерк от горния ляв ъгъл и изпълни първите две дъски. На третата преписваше резултатите, които щяха да му трябват по-нататък. Изглеждаше, че вече е правил тези изчисления стотици пъти, но всъщност досега само бе мислил за тях. Обръщаше се към Алберто от време на време и той кимаше сериозно, докато умът му се задъхваше да следи тебешира.

Като стигна до края след цял половин час, Матия написа до оградения резултат, доказано, както правеше като момче. Тебеширът бе изсушил кожата на ръката му, но той дори не забеляза това. Краката му леко трепереха.

За около десетина секунди двамата останаха в безмълвен размисъл. После Алберто заръкопляска и звуците отекнаха в тишината като удар с камшик. Слезе от катедрата и почти падна на земята, защото краката му бяха изтръпнали от висенето. Постави ръка на рамото на Матия — едновременно тежка и вдъхваща сигурност ръка.

— Този път никакви глупости — заяви. — Тази вечер си ми на гости, защото има какво да се празнува.

Матия се усмихна едва забележимо.

— Окей — отговори.

Заедно изтриха дъската. Внимаваха нищо да не остане, да няма никаква следа от написаното. Вярно е, че никой не беше в състояние да

го разбере, но те вече изпитваха ревност към този резултат, както към прекрасна тайна.

Излязоха от аулата и Матия изгаси осветлението. После се изкачиха по стълбите един зад друг, като се наслаждаваха на малката слава на момента.

Къщата на Алберто се намираше в жилищна зона, същата като тази на Матия, но в противоположната част на града. Матия измина разстоянието в полупразен автобус с чело, залепено за прозореца. Хладната повърхност, допряна до кожата му, го успокояваше, напомняше му превръзката, която майка му поставяше на челото на Микела. Обикновена навлажнена кърпичка, но тя бе достатъчна да я успокои, когато вечер започваха онези атаки, които я караха да трепери и да скърца със зъби. Микела искаше превръзката да ѝ я слага и брат ѝ, казваше го с очи на майка им и тогава той се излягаше до нея на леглото и чакаше да ѝ спрат гърчовете.

Беше си сложил черното яке и ризата. Преди това взе душ и се обръсна. От един магазин за алкохол, в който никога дотогава не бе влизал, купи бутилка червено вино. Избра тази с най-елегантния етикет. Продавачката му я уви във фина хартия и после я постави в сребрист плик. Матия го клатеше напред-назад като махало, докато чакаше някой да му отвори. С крак нагласи изтривалката пред вратата така, че периметърът ѝ да съвпадне точно с чертите на плочите.

Отвори му съпругата на Алберто. Не обърна внимание нито на протегнатата ръка на Матия, нито на плика с бутилката, а го привлече към себе си и го целуна по бузата.

— Не знам какво сте направили вие двамата, но никога не съм виждала Алберто толкова щастлив като тази вечер — прошепна му. — Влизай.

Матия се въздържа да потърка в рамото си ухото, което го засърбя.

— Алби, Матия дойде — извика тя към другата стая или към горния етаж.

Вместо Алберто от коридора се показва синът му Филип. Матия го знаеше от снимката, която баща му държеше на бюрото си. На нея той беше само на няколко месеца и беше пухкав и безличен като

всички новородени. Никога не му бе минавало през ума, че може да е пораснал. Някои черти на родителите му се стремяха да си намерят място върху кожата му — прекалено дългата брадичка на Алберто, прихлупените клепачи на майка му. Матия си помисли за жестокия механизъм на растежа, за меките хрущяли, подложени на незабележими, но безпощадни промени и само за миг — за Микела и за нейните черти, замръзнали завинаги онзи ден в парка.

Филип се приближи, въртейки педалите на детско колело като обсебен от демони. Когато забеляза Матия, спря изведнъж и се втрени стреснат в него, сякаш го бяха хванали да прави нещо забранено. Съпругата на Алберто го хвана за ръката и го свали от колелото.

— Ето го малкото чудовище — каза и натисна носа му.

Матия му се усмихна смутено. Децата го караха да се чувства неловко.

— Да отидем оттатък. Надя вече дойде — продължи жената на Алберто.

— Надя? — попита Матия.

Жената го погледна нервно.

— Да, Надя. Алби не ти ли каза?

— Не.

Настана момент на объркване. Матия не познаваше никаква Надя. Запита се какво значи това, но се страхуваше да разбере.

— Във всеки случай тя е там. Ела.

Докато вървяха към кухнята, Филип изучаваше госта с явно подозрение, скрит зад гърба на майка си и пъхнал в устата си два пръста, вече мокри от слюнка. Матия бе принуден да гледа на друга страна. Спомни си деня, в който бе последвал Аличе по коридор, подълъг от този. Гледаше драсканиците на Филип, окачени на стените вместо картини, и внимаваше да не смачка играчките му, разпръснати по пода. Цялата къща, самите стени бяха проникнати от някаква миризма на живот, към която не беше привикнал. Сети се за своя апартамент, където беше толкова лесно да решиш, чисто и просто да не съществуващ. Вече се разкайваше, че е приел поканата за вечеря.

В кухнята Алберто го поздрави сърдечно и той автоматично отговори. Жената, която седеше на масата, стана и му протегна ръка.

— Това е Надя — представи я Алберто. — А той е нашият следващ носител на медала на Фийлдс^[1].

— Приятно ми е — каза смутено Матия.

Надя му се усмихна. Направи някакво движение напред, може би, за да го целуне по бузата, но сдържаността на Матия я възпря.

— Приятно ми е — каза и тя тържествено.

За няколко секунди той се захласна по една от големите обеци, които висяха от ушите ѝ — златен кръг с поне пет сантиметра диаметър. Когато тя се раздвижи, кръгът също започна да се клати в сложно движение, което Матия си представи по трите оси на координатната спетема. Размерите на бижутото и контрастът с изключително черните коси на Надя го караха да мисли за нещо непристойно, почти безсрамно, което го плашеше и възбуждаше едновременно.

Седнаха на масата и Алберто сипа червено вино на всички. Вдигна помпозна надраница за статията, която скоро ще бъде написана, и задължи Матия да обясни на Надя с прости думи за какво става въпрос. Тя взе участие с несигурна усмивка, която издаваше други мисли и заради която нееднократно губеше нишката на разговора.

— Изглежда интересно — рече накрая и Матия наведе глава.

— То е много повече от интересно — каза Алберто, като размаха ръце, описвайки елипса, която Матия си представи, все едно че беше истинска.

Съпругата на Алберто влезе със супник в ръце, от който се разнасяше силна миризма на кимион.

Разговорът се прехвърли върху храната, на по-неутрална територия. Напрежението, за което не си бяха дали точно сметка, се разпръсна във въздуха. Всички, с изключение на Матия, изразяваха съжаление за някоя вкусотия, която тук, на север, човек просто трябва да забрави. Алберто говореше за равиолите, приготвени вкъщи от майка му, когато още готвела. Съпругата му си спомни за салатата от морски дарове, която ядели заедно през годините на следването си в онзи ресторант срещу плажа. Надя описа канолите, пълни с прясна извара, с миниатюрни парченца много черен шоколад, както ги правели в единствената сладкарница на родното ѝ градче. Докато ги описваше, затвори очи и облиза устните си, сякаш все още пазеха онзи вкус. Задържа малко със зъби долната си устна, после я пусна. Матия неволно се почувства обсебен от тази жена. Помисли си,

че има нещо прекалено в женствеността ѝ, в плавността, с която движи ръцете си, в южния акцент, с който произнася лабиалите, като често ненужно ги удвоява. Беше като тъмна сила, която го потискаше и в същото време караше бузите му да пламтят.

— Би трябвало човек да има куража да се върне — заключи Надя.

И четиримата замълчаха за няколко секунди. Изглеждаше, че всеки мисли за причината, която го държеше прикован там. Филип блъскаше играчките си една в друга на няколко крачки от масата.

Алберто успя да поддържа един не много убедителен спор през цялата вечер, като често говореше дълго той самият и размахваше ръце над масата все по-некоординирано.

След десерта съпругата му започна да прибира съдовете. Надя се надигна да ѝ помогне, но тя ѝ каза да стои там, където е, и изчезна в кухнята.

Замълчаха. Матия замислено прокара показалец върху острието на ножа откъм назъбената страна.

— Отивам да видя какво прави там — каза Алберто, като стана и той.

Зад гърба на Надя хвърли на Матия поглед, с който искаше да му каже: „Прави, каквото знаеш.“

Матия и Надя останаха сами с Филип. Вдигнаха едновременно очи един към друг, защото нямаше какво друго да гледат, и се засмяха смутено.

— А ти? — попита Надя след малко. — Защо реши да останеш тук?

Наблюдаваше го с присвити очи, сякаш искаше да отгатне тайната. Имаше дълги и гъсти мигли и на Матия му се струваха прекалено неподвижни, за да са истински.

Той продължи да подрежда трохите в права линия с показалеца си. Сви рамене.

— Не знам — каза. — Сякаш тук има повече кислород.

Тя кимна замислено, все едно че е разбрала. От кухнята до тях достигаха гласовете на Алберто и съпругата му, които обсъждаха ежедневните си грижи — за кранчето, което отново капе, за това, кой да сложи Филип да спи, все проблеми, които изведнъж му се сториха ужасно важни.

Отново настъпи тишина и Матия се напрегна да каже нещо, нещо, което да изглежда нормално. Надя влизаше в обсега на зрението му, където и да гледаше, като че ли заемаше прекалено много място. Синкавият цвят на дрехата ѝ с голямо деколте привличаше вниманието му, колкото и да се взираше в празната чаша. Представи си краката им под масата, скрити от покривката, там долу, в тъмното, насила тласнати към някаква интимност.

Филип се приближи и сложи една количка пред тях, точно върху салфетката. Матия погледна миниатюрния модел на „Мазерати“, после погледна и Филип. Той също го наблюдаваше и чакаше да се реши да направи нещо.

Матия колебливо хвана количката с два пръста и я придвижи напред-назад по покривката. Усещаше върху себе си натрапчивия поглед на Надя, която сякаш преценяваше неговото затруднение. С уста изимитира плахо бръмчене. После се отказа. Филип го гледаше мълчаливо, леко огорчен. Протегна ръка, взе си количката и се върна към игрите си.

Матия си сипа още вино и го изпи на един дъх. После се сети, че би трябвало да предложи първо на Надя, и я попита дали иска. Тя отвърна, че не, и обгърна раменете си с ръце, както обикновено прави човек, когато му е студено.

Алберто влезе пак в стаята, издаде нещо като грухтене и разтърка силно лицето си с ръце.

— Време е за сън — каза на детето.

Повдигна го за яката на блузката му, като че ли беше парцалена кукла.

Филип го последва, без да протестира. На излизане хвърли пак поглед към натрупаните на пода играчки, сякаш беше скрил нещо вътре.

— Може би е време да тръгвам и аз — каза Надя, като не се обърна точно към Матия.

— Да, може би е време — каза и той.

И двамата напрегнаха мускулите на краката си, като да станат, но това беше фалстарт. Не мръднаха от столовете си и се погледнаха отново. Надя се усмихна и Матия усети, че погледът ѝ го пронизва и разсъблича до кости, че вече нищо не може да остане скрито.

После се изправиха почти едновременно. Приблжиха столовете до масата и Матия забеляза, че и тя предвидливо го повдига от земята.

Алберто ги завари да стоят прави, без да знаят какво да направят.

— Какво става? — попита. — Вече си тръгвате?

— Късно е, сигурно сте уморени — отговори Надя и за двамата.

Алберто погледна Матия със съучастническа усмивка.

— Ще ви извикам такси — каза.

— Аз ще взема автобуса — побърза да възрази Матия.

Алберто го погледна накриво.

— В този час? Моля ти се! Тъй или иначе къщата на Надя ти е на път.

[1] Най-голямата награда в областта на математиката, равностойна на Нобелова награда. Присъжда се от Международния математически съюз на учени до 40-годишна възраст за особени постижения и е учредена от канадския математик Джон Фийлдс (1863–1932). — Б.пр. ↑

34.

Таксито прелиташе по празните булеварди на предградието между блоковете, всичките еднакви и без балкони. Някои прозорци, малко на брой, бяха все още осветени. Дните през март свършваха рано и хората нагаждаха метаболизма си към нощта.

— Градовете тук са по-тъмни — каза Надя, като че ли мислеше на глас.

Седяха на противоположните краища на задната седалка. Матия се взираше в сменящите се числа на брояча на таксито, гледаше как червените сегменти загасват и светват, за да образуват различни цифри.

Тя мислеше за смешното самотно пространство, което ги разделяше, и търсеше смелост да го заеме с тялото си. Апартаментът ѝ се намирал на няколко преки по-нататък, а времето се движеше бързо като пътя. Не само времето на тази вечер, а и времето на възможностите, на нейните ненавършени трийсет и пет години. През последната година, откакто бе скъсала с Мартин, започна да усеща това място като чуждо, да страда от студа, който изсушаваше кожата и който в действителност никога не отминаваше, дори и през лятото. Въпреки това не можеше да се реши да го напусне. Вече зависеше от него, беше се привързала към него с упорството, с което човек се привързва само към това, което причинява болка.

Помисли си, че ако нещо трябва да се разреши, ще се разреши в тази кола. После нямаше да има вече сила. Щеше най-накрая да се отдаде без повече угризения на преводите си, на книгите, чиито страници изследваше денем и нощем, за да си изкарва хляба и да запълва празнините, издълбани от времето.

Намираще го очарователен. Беше странен, още по-странен от другите колеги, които Алберто напразно ѝ бе представял. Материята, с която се занимаваха, привличаше само мрачни хора или ги правеше такива с времето.

Можеше да попита Матия кое от двете е неговият случай, за да каже нещо забавно, но не се реши. Тъй или иначе „странен“ беше

точната дума. И вълнуващ. Но имаше и нещо в погледа му, нещо като блестяща малка частица, която плуваше в тъмните очи и която, Надя беше сигурна в това, никоя жена не бе успяла да долови досега.

Можеше да го предизвика, умираше от желание да го направи. Беше събрала косата си от едната страна, за да обърне към него оголения си врат и прокарваше напред-назад пръстите си по шева на чантичката, която държеше в скута си. Не смееше обаче да направи нещо повече и не искаше да се обърне. Ако той гледаше другаде, не ѝ се щеше да открива това.

Матия се изкашля тихо в свитата си на юмрук длан. Усещаше какво изпитва Надя, но не можеше да се реши. Мислеше си, че дори и да се реши, няма да знае как да го направи. Веднъж Денис, когато говореше за себе си, му бе казал, че подходът винаги е еднакъв, като започването на шахматна игра. Не е нужно нищо да измисляш, няма смисъл, защото тъй или иначе и двамата искат едно и също. После играта сама намира пътя си и чак тогава е необходима стратегия.

„Но аз не знам дори как да започна“, помисли си.

Това, което направи, бе да подпре на седалката лявата си ръка като край на въже, хвърлено в морето. Задържа я там, въпреки че от синтетичната материя го втрисаше.

Надя разбра и без думи, и без резки движения се плъзна към средата. Повдигна ръката му, като я хвана за китката, и я постави около врата си. Опря главата си на гърдите му и затвори очи.

Косите ѝ ухаеха на силен парфюм, който се наслои върху дрехите на Матия и изпълни натрапчиво ноздрите му.

Таксито спря вляво, пред къщата на Надя, със запален мотор.

— Seventeen thirty^[1] — каза шофьорът.

Тя се надигна и двамата помислиха колко ще е трудно да разчупят новосъздаденото равновесие и да изградят отново друго, различно. Питаха се дали пак ще са способни на това.

Матия бръкна в джоба си и извади портфейла си.

Подаде една двайсетачка и каза: „No change, thanks.“^[2]

Тя отвори вратата.

„Сега я последвай“, помисли си Матия, но не помръдна от мястото си.

Надя беше вече на тротоара. Шофьорът наблюдаваше Матия в огледалото за обратно виждане в очакване на нареждания.

Циферблатът на брояча беше целият осветен и показваше 00.00.

Ела — повика го Надя и той се подчини.

Таксито потегли и те се качиха до края на стръмна стълба, покрита със син мокет и с толкова тесни стъпала, че Матия беше принуден да върви накриво.

Апартаментът на Надя беше чист и всяка вещь беше на мястото си, точно както изглежда къщата на жена, живееща сама. В центъра на кръгла маса имаше сламено кошче. Пълно с изсъхнали листенца, които отдавна не излъчваха никаква миризма. Стените бяха боядисани в ярки тонове, оранжево, синьо и жълто, толкова необичайни за Севера, че сякаш му се подиграваха.

Матия видя как Надя непринудено си сваля палтото и го слага на стола като човек, който се движи в собственото си пространство.

— Ще взема нещо за пиене — каза тя.

Той изчака в средата на хола, скрил обезобразените си ръце в джобовете. Надя се върна след малко с две чаши, пълни до половината с червено вино. Смееше се на някаква своя мисъл.

— Вече съм отвикнала. Отдавна не ми се е случвало — призна тя.

— Добре — отговори Матия, вместо да каже, че на него не му се е случвало никога.

Започнаха да отпиват от виното в мълчание, като се озъртаха наоколо предпазливо. От време на време срещаха погледите си и всеки път се усмихваха като деца.

Надя седеше на дивана с подвити крака, за да е по-близо до него. Сцената беше готова. Липсваше само едно действие, едно хладнокръвно придърпване, мигновено и брутално като всяко начало.

Надя размисли още малко. После постави чашата на земята зад дивана, за да не я блъсне случайно с крак, и се протегна решително към Матия. Целуна го. С крака събу обувките на висок ток, които паднаха на пода с приглушен шум. Седна в скута му, без да му даде време да каже „не“.

Освободи го от чашата му и постави ръцете му на хълбоците си. Езикът на Матия беше вдървен. Тя завъртя своя около него, настоятелно, за да му предаде необходимото движение, докато той не започна да прави същото в обратна посока.

С известно затруднение се преобърнаха настрана и Матия се оказа отдолу. Единият му крак беше извън дивана, а другият — опънат, заклещен от нейната тежест. Мислеше за кръговото движение на собствения си език, за периодичността на това движение, но скоро изгуби концентрация. Сякаш лицето на Надя, сплескано върху неговото, бе успяло да попречи на сложния механизъм на мисълта му. Така, както беше станало онзи път с Аличе.

Ръцете му се плъзнаха под блузката ѝ и контактът с кожата ѝ не му бе неприятен. Бавно съблякоха дрехите си, без да се отделят един от друг и без да отварят очи, защото в стаята имаше прекалено много светлина и каквото и да било разсейване щеше да им попречи да продължат.

Докато се бореше със закопчалката на сутиена, Матия си помисли, че нещото се случва. Най-накрая се случва, по някакъв начин, който досега не си бе представял.

[1] Seventeen thirty (англ.) — Седемнайсет и трийсет. — Б.пр. ↑

[2] No change, thanks (англ.) — Задръжете рестото, благодаря. — Б.пр ↑

35.

Фабио стана рано. Изключи будилника, за да не събуди Аличе. Излезе от стаята, като се насилваше да не гледа съпругата си, легнала в своята част на леглото с ръка извън чаршафа и с притисната върху него длан. Вероятно сънуваше, че се вкопчва в нещо.

Предната вечер заспа изтощен и цяла нощ сънува кошмари, кой от кой по-мрачен. Сега изпитваше нужда да прави нещо с ръцете си, да се изцапа, да се изпоти и да напрегне мускулите си. Обмисли идеята да отиде в болницата и да изкара една допълнителна смяна, но родителите му щяха да дойдат на обяд, както всяка втора събота от месеца. Два пъти вдигна слушалката на телефона с намерение да им се обади и да им каже да не идват, че Аличе не се чувства добре. После обаче те, каквито бяха внимателни, щяха да се обадят, за да попитат как е. Щеше да се наложи отново да спори с жена си и да стане още по-лошо.

В кухнята си свали тениската. Пи мляко от хладилника. Можеше да се преструва, че няма нищо, че снощи не се е случило нищо и да продължава пак така, както винаги беше правил, но усещаше в гърлото си някакво напълно ново гадене. Засъхналите по бузите му сълзи опъваха кожата на лицето му. Изми се на умивалника и се избърса с окачената отстрани кърпа.

Погледна през прозореца навън. Небето беше забулено с облаци, но след малко щеше да изгрее слънце. В този период на годината беше винаги така. В един такъв ден можеше да заведе сина си да кара колело, да минат по пистата, която върви покрай канала, и да отидат чак до парка. Там щяха да пият от чешмичката и да поседят на ливадата половин час. После щяха да се върнат обратно, този път по улицата. Щяха да се отбият в сладкарницата и да купят пасти за обяд.

Не искаше много. Само нормален живот, какъвто винаги бе заслужавал.

Слезе в гаража още по гащи. От най-горния рафт взе кутията с инструментите и тежестта ѝ му подежда успокоително. Извади една

отвертка, два броя клещи и започна да разглобява колелото парче по парче, методично.

Най-напред смаза механизмите, после лъсна рамката с напоен в спирт парцал. С нокътя си изстърга останалите пръски кал. Почисти добре педалите и цепнатините, в които пръстите не минаваха. Сглоби отново отделните части и провери спирачките, регулира ги така, че да са добре балансирани. Напомпа двете гуми, като опитваше с длан дали налягането е достатъчно.

Отстъпи крачка назад, избърса ръце в бедрата си и погледна резултата на работата си с досадното усещане за безразличие. Хвърли на земята колелото и го изрита. То се огъна около себе си като животно. Един педал започна да се върти на празни обороти и Фабио се заслуша в приспивното му свистене, докато не настъпи отново тишина.

Тръгна да излиза от гаража, но после се върна обратно. Вдигна колелото и го постави на мястото му. Не можа да се въздържи да не провери дали не се е повредило. Запита се защо не е в състояние да остави всичко разхвърляно, да даде воля на гнева, който го задушаваше, да проклина и да чупи. Защо предпочиташе всяко нещо да изглежда на своето място даже когато не беше.

Загаси светлината и се изкачи по стълбите.

Аличе седеше на масата в кухнята и отпиваше замислено от чая. Срещу нея беше само кутията с подсладители. Вдигна очи и го погледна.

— Защо не ме събуди?

Фабио поклати глава. Приблужи се до чешмата и пусна силно водата.

— Спеше така хубаво — отговори.

Сложи си течен препарат за съдове на ръцете и ги разтърка силно под водата, за да махне черните линии от смазката.

— Ще закъснея с обяда — каза тя.

Фабио сви рамене.

— Можем и да забравим за обяда — отговори.

— Каква е тази новост?

Той още по-силно затри ръцете си.

— Не знам. Беше само хрумване.

— Ново хрумване.

— Да, имаш право. Скапано хрумване — отвърна Фабио със стиснати зъби.

Затвори крана и излезе от кухнята, като че ли бързаше. Малко след това Аличе чу да тече водата на душа. Сложи чашата в умивалника и се върна в спалнята да се облече.

От страната на Фабио чаршафите бяха смачкани, целите в гънки, сплескани от тежестта на тялото му. Възглавницата беше прегъната на две, все едно си бе държал главата вътре, а завивките бяха изтласкани с краката и струпани в края на леглото. Усещаше се лека миризма на пот, както всяка сутрин, и Аличе отвори прозореца, за да влезе чист въздух.

Мебелите, които предишната нощ ѝ се струваха одушевени, дишащи, бяха просто мебелите от нейната стая, безлични като собственото ѝ равнодушно примирение.

Оправи леглото, разстла хубаво чаршафите и подпъкна краищата им под матрака. Обърна завивката до половината на възглавницата, както я беше учила Сол, и се облече. От банята идваше бръмченето на самобръсначката, което тя отдавна свързваше със сънливите сутрини в края на седмицата.

Запита се дали караницата от предишната нощ щеше да се окаже различна от другите. Може би щяха да се сдобрят, както винаги благодарение на Фабио. Излязъл от банята, още без тениска, той щеше да обхване раменете ѝ и да задържи главата си притисната до косата ѝ дълго, толкова дълго, колкото е необходимо, за да се изпари цялата злонамереност. За момента нямаше друго възможно решение.

Аличе се помъчи да си представи какво би се случило иначе. Унесено се загледа в пердетата, които се издуваха леко от течението. Изпитваше някакво смътно чувство за изоставеност, като предчувствие, нещо подобно на онова, което я бе обзело в пълната със сняг яма и после в стаята на Матия и което все още изпитваше всеки път пред недокоснатото легло на майка си. Прекара показалеца си по изпъкналите кости на ханша си, плъзна го по заострения си профил, от който не беше готова да се откаже. Когато бръмченето от самобръсначката престана, поклати глава и се върна в кухнята, обзета от неотменното притеснение за обяда.

Наряза на ситно лука и отдели кубче масло, което постави в чинийка. На всички тези неща я беше научил Фабио. Самата тя бе свикнала да обработва храната с аскетична незаинтересованост, като

извършваше прости поредици от действия, резултатът, от които не я засягаше.

Освободи аспержите от червения ластик, с който бяха хванати, изплакна ги със студена вода и ги постави на дъска за рязане. Сложи на огъня тенджерата с вода.

Усети присъствието на Фабио в кухнята от приближаващите се шумове. Вдърви се в очакване на контакта с тялото му.

Той обаче седна на дивана и започна разсеяно да разлиства някакво списание.

— Фабио — повика го тя, без да знае какво да му каже.

Той не отговори. Обърна една страница, като предизвика повече шум от необходимото. Стисна единия ъгъл между пръстите си в колебание дали да го скъса или не.

— Фабио — повтори тя със същата височина на тона, но като се обърна към него.

— Какво има?

— Подай ми ориза, ако обичаш. В шкафа горе е. Аз не го стигам.

Беше само претекст, знаеха го и двамата. Беше само начин да му каже: „Ела тук“.

Фабио хвърли списанието на масичката и то блъсна един пепелник, направен от половин кокосов орех, който започна да се върти около себе си. После стана рязко и се приближи до умивалника.

— Къде точно? — попита гневно, като избягваше да гледа Аличе.

— Там — посочи тя.

Фабио довлече един стол близо до хладилника, като го остави да скърца по керамичните плочи. Качи се върху него. Беше с боси крака. Аличе ги погледна, като че ли не ги познаваше, и ги намери за привлекателни, но по някакъв плашещ начин.

Той взе картонената опаковка ориз. Беше вече отворена. После се усмихна, но усмивката му се стори зловна на Аличе. Наклони пакета и оризът започна да се изсипва на земята като бял лек сняг.

— Какво правиш? — попита Аличе.

Фабио се засмя.

— Ето ти ориз — отговори.

Разклати по-силно пакета и зрънцата се разпръснаха из цялата кухня. Аличе се приближи.

— Престани — извика тя, но той не ѝ обърна внимание.

Аличе го повтори по-високо.

— Както на нашата сватба, спомняш ли си? Нашата проклета сватба — кресна Фабио.

Тя го хвана за прасеца, за да го накара да спре, но той изсипа ориза върху главата ѝ. Няколко зрънца останаха в правата ѝ коса. Тя го погледна отдолу и отново му каза да престане.

Едно зърно удари окото ѝ и ѝ причини болка. Със затворени очи Аличе плесна крака на Фабио. Той реагира, като го раздвижи силно и я ритна малко под лявата плешка. Болното коляно на Аличе направи, каквото можа, та да я задържи изправена, сгъна се отначало напред, после назад като панта без ос, после я остави да падне на земята.

Оризът в опаковката беше свършил. Фабио остана изправен на стола и стреснат, с обърнатата надолу кутия в ръка, гледаше жена си на земята, свита като котка. Някаква силна светлина проблесна в мозъка му.

Слезе.

— Али, удари ли се? — попита. — Дай да видя.

Постави ръка под главата ѝ, за да погледне лицето ѝ, но тя се отскубна.

— Остави ме! — извика му.

— Съкровище, извинявай — каза умоляващо той.

— Махни се! — изкрещя Аличе с такава сила, каквато никой от двамата не очакваше.

Фабио се отдръпна веднага. Ръцете му трепереха. Отстъпи две крачки назад, после промълви: „Добре“. Изтича в спалнята и не след дълго се появи, облечен с блуза и с обувки. Излезе от къщата, без да се обърне да погледне съпругата си, която не се беше помръднала.

Аличе прибра косата си зад ушите. Вратата на шкафа беше още отворена над главата ѝ, столът, бездушен, стоеше пред нея. Не я бе заболяло. Не ѝ се плачеше. Не можеше още да размишлява върху това, което току-що се бе случило.

Започна да събира оризовите зърна, разпръснати по пода. Отначало едно по едно, после с шепа.

Изправи се и изсипа малко в тенджерата, където водата вече вреше. Остана да гледа зърната, подхвърляни нагоре-надолу от конвективните движения. Веднъж Матия ги беше нарекъл така. Изгаси пламъка и отиде да седне на дивана.

Нямаше да оправя нищо. Щеше да чака да дойдат свекърът и свекървата ѝ и да я заварят така. Щеше да им разкаже как се е държал Фабио.

Никой обаче не дойде. Сигурно той им се беше обадил. Или бе отишъл у тях и сега им разказваше своята версия, разказваше им, че утробата на Аличе е неплодна като пресушено езеро и че той няма вече сили да продължава така.

Къщата бе потънала в тишина и изглеждаше, че светлината не може да си намери мястото. Аличе вдигна слушалката на телефона и избра номера на баща си.

— Ало — отговори Соледад.

— Здравей, Сол.

— Здравей, любима. Как е моето момиченце? — каза бавачката с обичайната си загриженост.

— Горещо-долу — отговори Аличе.

— Защо? Какво има?

Аличе замълча няколко секунди.

— Татко там ли е? — попита.

— Спи. Да отида ли да го събудя?

Аличе си представи баща си в голямата стая, която вече споделяше само със своите мисли, стаята с пуснатите щори, които рисуваха линии от светлина върху заспалото му тяло. Ненавистта, която ги беше разделяла някога, бе погълната от времето, Аличе дори не си спомняше за нея. Нещото, което най-много я бе потискало в онази къща — пронизателният поглед на баща ѝ, сега ѝ липсваше най-много. Той нямаше да ѝ каже нищо, вече говореше малко. Щеше да я погали по бузата, да помоли Сол да смени чаршафите в нейната стая и толкова. След смъртта на майка ѝ нещо се бе променило в него, сякаш бе станал по-бавен. Може да беше парадоксално, но откакто Фабио влезе в живота на Аличе, баща ѝ се опитваше да я закриля повече от преди. Не говореше вече за себе си, оставяше я тя да разказва, губеше се в гласа на дъщеря си, заслушан повече в тембъра, отколкото в думите, и замислено промърморваше някакви коментари.

Моментите на загуба на паметта започнаха преди около година, когато една вечер за първи път обърка Соледад с Фернанда. Привлече я към себе си, за да я целуне, все едно че наистина ставаше въпрос за съпругата му, и Сол се принуди да го шамароса леко по бузата. На това

той реагира с хленчене и негодувание като дете. На следващия ден не си спомняше нищо, но смътното усещане за нещо сбъркано, за прекъсване на плавния ежедневен ритъм го накара да попита Сол какво се е случило. Тя се опита да се измъкне, да смени темата, но той не ѝ даде мира, докато не проговори. Когато му каза истината, той помръкна, кимна и обръщайки се, тихо се извини. После се затвори в кабинета си и остана там до времето за вечеря, без да спи или да прави каквото и да било. Седеше на писалището с ръце, опрени на ореховата плоскост, и напразно се мъчеше да възстанови липсващия кадър в лентата на паметта си.

После епизоди като този се повтаряха с все по-голяма честота. И тримата — Аличе, баща ѝ и Сол — се мъчеха да се преструват, че нищо не се е случило, в очакване на мига, в който това вече нямаше да е възможно.

— Али — подкани я Сол. — Значи да отида да го събудя?

— Не, не — побърза да каже Аличе. — Не го буди. Няма нищо важно.

— Наистина ли?

— Да. Нека да си почива.

Остави телефона и се изтегна на дивана. Насочи поглед към мазилката на тавана и се насили да държи очите си отворени. Искаше да е будна в този момент на нова, неконтролирана промяна. Искаше да е свидетел на поредната малка катастрофа, да запомни преходите, но след няколко минути дишането ѝ стана по-равномерно и Аличе заспа.

Матия се учуди, че още притежава инстинкт, погребан под гъстата мрежа от мисли и абстракции, която беше изтъкал наоколо. Учуди се на силата, с която този инстинкт изскочи и уверено поведе жестовете му.

Завръщането в реалността беше по-болезнено. Чуждото тяло на Надя се бе настанило върху собственото му. Контактът с потта ѝ, от една страна, и с нагънатата дамаска на дивана и смачканите дрехи и на двамата, от друга, беше задушаваш. Тя дишаше бавно. Матия си помисли, че ако отношението между периодите на тяхното дишане е ирационално число, тогава няма никакъв начин да се комбинират и да се открие някаква закономерност.

Отвори широко уста изпод косата на Надя, за да поеме повече кислород, но въздухът беше наситено тежък. Прииска му се да се завие. Отмести единия си крак, защото усещаше члена си, отпуснат и студен, опрян в нейния крак, но го направи непохватно и ѝ причини болка с коляното си. Надя трепна и повдигна глава. Вече беше заспала.

— Извинявай — каза Матия.

— Нищо.

Тя го целуна и дъхът ѝ беше прекалено топъл. Без да мърда, той я изчака да се отдръпне.

— Да отидем в спалнята? — предложи тя.

Матия кимна. Би искал да си отиде в своя апартамент, в своето комфортно нищо, но знаеше, че не е редно.

И двамата забелязаха, че се държат смутено и неестествено, докато се мушкат под чаршафите от двата противоположни края на леглото. Надя му се усмихна, сякаш да го увери, че всичко е наред. В тъмнината се гушна до рамото му. Целуна го още веднъж и бързо заспа.

Матия също затвори очи, но му се наложи веднага да ги отвори отново, защото под клепачите му го чакаше върволица от страшни спомени. Дъхът му отново спря, прекъснат по средата. Протегна лявата си ръка под леглото и започна да търка палеца си върху желязната пружина, по заострената връзка, която държеше заедно двете брънки. Поднесе пръста към устата си и го засмука. Вкусът на кръвта го успокои за няколко секунди.

Постепенно започна да долавя непознатите шумове на апартамента на Надя — приглушеното ръмжене на хладилника, парното, което прошумоляваше няколко секунди, после прекъсваше с едно „щрак“ на котлето, и един часовник в другата стая, който му се струваше, че върви прекалено бавно. Изпитваше желание да раздвижи краката си, да стане от леглото. Надя бе легнала в средата му и не му бе оставила пространство да се обръща. Косите ѝ го бодяха по врата, дъхът ѝ пресушаваше кожата на гърдите му. Матия си помисли, че няма да мигне. Беше вече късно, може би минаваше два, а той имаше лекция сутринта. Знаеше, че ще е прекалено изморен и със сигурност ще прави грешки по дъската, ще се изложи пред студентите. Докато в дома си ще може да поспи поне през малкото часове, които оставаха.

„Ако действам тихо, тя няма да ме усети“, помисли си.

Остана неподвижен повече от минута, като продължи да размишлява. Шумовете ставаха все по-натрапчиви. Когато котлето отново изцпрака, окончателно реши да си тръгне.

С плавни движения успя да освободи ръката си, която беше под главата на Надя. В съня си тя усети липсата ѝ и се премести, за да я потърси. Матия се надигна. Опря единия си крак на пода, после и другия. Когато стана, пружината на леглото проскърца едва-едва, заемайки първоначалната си форма.

Обърна се да погледне Надя в полумрака и смътно си спомни за мига, в който бе обърнал гръб на Микела в парка.

Придвижи се бос до хола. Взе дрехите си от дивана и обувките от пода. Отвори вратата безшумно, както винаги, и когато се озова в коридора, все още с панталоните в ръка, успя най-сетне да си поеме дълбоко въздух.

В съботата, след скандала с ориза, Фабио ѝ се обади по мобилния телефон чак вечерта. Аличе се запита защо не бе звъннал първо на домашния. После си помисли, че може би защото той беше предмет, който имаше отношение и към двамата. Явно на Фабио в онзи момент не му се искаше да използва нещо споделено, точно както и на нея не ѝ се искаше. Беше кратък разговор, независимо от дългите паузи. Той каза:

— Тази нощ ще остана тук — като някакво вече взето решение, а тя отвърна:

— Колкото до мен, можеш да останеш там и утре, и колкото искаш.

После, след като изясниха този труден детайл, Фабио добави:

— Али, съжалявам.

Тя затвори, без да каже: „И аз.“

След това вече не вдигаше телефона. Настоятелността на Фабио бързо намаля и тя в пристъп на самосъжаление си каза: „Видя ли?“ Вървеше боса из апартамента и събираше наслуки някои неща на съпруга си, документи, някоя и друга дреха. Сложи събраното в кашон, който после остави в антрето.

Една вечер, след като се прибра от работа, кашонът не беше вече там. Фабио не бе отнесъл много повече неща, мебелите си стояха по

местата, а гардеробът беше още пълен с негови дрехи, но в библиотеката в хола сега имаше празнини между книгите, тъмнеещи пространства, които свидетелстваха за началото на разрухата. Аличе се спря да ги погледа и за първи път раздялата им прие конкретните очертания на факт, плътната консистенция на твърдо тяло.

С някакво облекчение се остави да я носи течението. Струваше ѝ се, че винаги е правила всичко за някой друг. Сега беше само тя и можеше чисто и просто да спре, да се предаде, и толкова. Имаше повече време от преди за същите неща, които правеше преди, но сега ги правеше някак по инерция, трудно, със забавени движения, като че ли се местеше в някаква лепкава течност. Занемари и най-простите си задължения. Дрехите за пране се трупаха в банята и докато с часове лежеше на дивана, Аличе знаеше, че са там, че става въпрос за банално усилие, но на мускулите ѝ това не им се струваше достатъчна причина.

Измисли си някакъв грип, за да не ходи на работа. Спеше много повече от необходимото, даже през деня. Дори не спускаше щорите, стигаше ѝ да затвори очи, за да забрави за светлината, за предметите, които я заобикалят, да забрави за омразното си тяло, все по-слабо, но все още упорито свързано с мислите ѝ. Тежестта на последствията беше винаги там като някакъв непознат, който спеше отгоре ѝ. Бдеше над нея дори когато Аличе потъваше в сън, наситен със съновидения, тежък сън, който все повече приличаше на зависимост. Ако гърлото ѝ пресъхнеше, Аличе си представяше, че се задушаваше. Ако ѝ изтръпнеше ръката, останала твърде дълго под възглавницата, то беше, защото някакво куче вълча порода ѝ я гризеше. Ако краката ѝ бяха студени, защото, докато се бе въртяла, се бяха оказали извън завивките, Аличе се озоваваше отново на дъното на ямата, зарита до врата в снега. Но в съня си никога не изпитваше страх, почти никога. Парализата ѝ позволяваше да си движи само езика и тя го изплезваше, за да вкуси от снега. Той беше сладък и ѝ се щеше да го изяде всичкия, но не можеше да си завърти главата. Тогава си стоеше там и чакаше студът да се изкачи нагоре по краката ѝ, да изпълни корема ѝ и оттам да се разпростре по вените ѝ, замразявайки кръвта ѝ.

Твърде малко подредени мисли я спохождаха, когато се събудеше. Аличе ставаше единствено ако нямаше друг начин. Тогава бъркотията на полусъня бавно отминаваше, като оставяше в главата ѝ белезникави утайки от прекъснати спомени, които се смесваха с

другите и не изглеждаха по-малко истински. Бродеше в тихия апартамент като призрак на самата себе си, следвайки, без да бърза, яснотата на собствената си мисъл. „Полудявам“, идваше ѝ на ум понякога. Но това не предизвикваше у нея никакво съжаление. Дори я караше да се усмихва, защото най-сетне избираше тя самата.

Вечер хапваше листа зелена салата, които издърпваше направо от найлоновия плик. Бяха хрупкави и не съдържаха нищо. Имаха единствено вкус на вода. Не ги ядеше, за да напълни стомаха си, а само за да замени с нещо ритуала на вечерята и да запълни по някакъв начин времето, през което не знаеше какво друго да прави. Дъвчеше салата, докато не ѝ се пригадеше.

Прочистваше се от Фабио и от себе си, от всички безполезни усилия, които бе направила, за да стигне дотам и да не намери нищо. Наблюдаваше с хладно любопитство как отново разцъфтяват слабостите ѝ, фикс идеите ѝ. Този път щеше да остави решението на тях — тя, тъй или иначе, се беше провалила. „Срещу някои части от теб самия си безсилен“, казваше си, докато с удоволствие се връщаше назад към времето, когато беше момиче. Към онзи момент, в който Матия беше заминал, малко след това и майка ѝ, по два различни пътя, но еднакво отдалечени от нея. Матия. Ето. Често мислеше за него. Отново. Беше като друга нейна болест, от която наистина не искаше да оздравее. Човек може да се разболее и само от един спомен и тя беше болна от онзи следобед в колата, срещу парка, когато със собственото си лице бе покрила неговото, за да скрие мястото на онзи ужас.

Дори и да се насилеше, от всички прекарани с Фабио години нямаше да успее да измъкне нито една картина, която да притисне сърцето ѝ толкова силно, която да има същите неудържимо ярки цветове и която тя да може да почувства пак върху кожата си и в корените на косите си, и между краката си. Вярно е, онзи път на вечеря в Рикардо и съпругата му, когато се бяха смели и пили много, и докато тя помагаше на Александра да измие чиниите, си беше срязала палеца с една чаша. Чашата се счупи в ръцете ѝ и оставяйки я да падне, тя изохка. Не извика, едва доловимо простена, но Фабио я чу и притича. Разгледа палеца ѝ на светлината, наведе се, приближи го до устните си и за да спре да тече кръв, го засмука, сякаш беше негов. С палеца ѝ в уста я погледна отдолу с тези прозрачни очи, на които тя не можеше да издържи. После скри раната в ръката си и целуна Аличе по устата. Тя

усети в слюнката му вкуса на собствената си кръв и си представи, че е преминала през цялото тяло на мъжа ѝ, за да се върне отново в нея, пречистена като при диализа.

Имаше я тази случка и имаше безкрайно много други, които Аличе не си спомняше вече, защото любовта на този, когото не обичаме, се отлага на повърхността на паметта и бързо се изпарява. Онова, което оставаше сега, беше едно слабо зачервяване, почти невидимо върху опънатата ѝ кожа, на мястото, където Фабио я бе ритнал.

Понякога, преди всичко вечер, мислеше отново за неговите думи: „Аз не мога повече така.“ Галеше корема си и се опитваше да си представи какво би било да има някой там вътре, да плува в нейните студени води. „Обясни ми какво е.“ Но нямаше нищо за обясняване. Нямаше причина или нямаше само една. Нямаше начало. Съществуваше тя, и толкоз, и не искаше никого в корема си.

„Може би трябваше да му кажа това“, мислеше си понякога.

Тогава взимаше телефона в ръка и отиваше на буквата Ф. Търкаше бутоните с палеца си, като че ли се надяваше да активира обаждането погрешка. После натискаше червения клавиш. Да види отново Фабио, да му говори, да гради отново — за всичко това се искаше нечовешко усилие и тя предпочиташе да стои там, да гледа как мебелите на хола се покриват със слой прах, всеки ден по-плътен.

36.

Матия почти никога не гледаше студентите. Когато срещаше светлите им очи, вперени в дъската и в него, се чувстваше разсъблечен. Пишеше задачите и педантично ги коментираше, сякаш ги обясняваше и на самия себе си. Аулата беше прекалено голяма за дузината младежи четвърта година, които посещаваха неговия курс по алгебрична топология. Настаняваха се на първите три редици, малко или много все на същите места, като оставяха по една празна банка помежду си. Той също правеше така на времето в университета, но в никого от тях не забелязваше нещо, което да му напомни за самия него.

В тишината чу да се затваря вратата в дъното на аулата, но не погледна натам, докато не стигна до края на доказателството. Обърна страница от бележките си, които всъщност не му трябваха, подреди отново листовете и чак тогава забеляза нова фигура в най-високия край на зрителното си поле. Вдигна глава и разпозна Надя. Седеше на последната редица, облечена в бяло, кръстосала крака. Не го поздрави.

Магия се постара да скрие паниката си и започна да обяснява следващата теорема. По средата загуби нишката. Каза; „I’m sorry“^[1], и потърси продължението в бележките си, но не успя да се съсредоточи. Сред студентите се разнесе едва доловим шепот, защото от началото на курса професорът никога не бе имал каквото и да било колебание.

Продължи все пак и стигна до края, като пишеше бързо и трупаше все повече знаци, изцяло изпълвайки долната част на дъската и стигайки до самия ѝ ръб. Последните два пасажа ги сби в един ъгъл горе, защото вече нямаше място. Някои студенти се наведоха напред, за да могат да различат степените и индексите, които се бяха смесили с формулите наоколо. Оставаше още четвърт час до края на лекцията, когато Матия каза: „Okay, I’ll see you tomorrow“^[2].

Остави тебешира и видя студентите да стават, леко объркани, и да му кимат за довиждане, преди да излязат от стаята. Надя все още седеше там в същата поза и като че ли никой не я забелязваше.

Останаха сами. Изглеждаха много далеч един от друг. Надя стана в същия момент, в който той тръгна към нея. Срещнаха се горе-долу в

средата на аулата и запазиха цял метър дистанция помежду си.

— Здравей — каза Матия. — Не си мислех...

— Виж — прекъсна го тя, като решително впи очи в лицето му.
— Ние дори не се познаваме. Съжалявам, че нахлух тук.

— Не, не... — опита се да каже той, но Надя не го остави да говори.

— Събудих се и теб те нямаше. Можеше поне...

Спря за миг. Матия беше принуден да сведе поглед, защото очите ѝ го изгаряха, сякаш не бе затварял клепачи повече от минута.

— Тъй или иначе, няма значение — подхвана Надя. — Аз не преследвам никого. Вече нямам желание.

Подаде едно листче на Матия и той го взе.

— Това е номерът ми. Но ако решиш да го използваш, не чакай прекалено много.

И двамата сведоха поглед. Надя понечи да си тръгне, разлюля се едва забележимо на токовете си, после рязко се обърна.

— Довиждане — каза.

Матия се закашля, за да прочисти гърлото си, вместо да отговори. Помисли, че времето, необходимо ѝ, за да стигне до вратата, е ограничено. Време недостатъчно, за да вземе решение, да формулира мисъл.

Надя се спря на прага.

— Не знам какво има в теб — каза му. — Но каквото и да е, смятам, че ми харесва.

После напусна аулата. Матия погледна бележката, където имаше само име и поредица от цифри, главно нечетни. Събра листовите от катедрата, но изчака да свърши часът, преди да излезе.

В офиса Алберто говореше по телефона, като държеше слушалката закрепена между бузата и рамото си, за да е свободен да жестикулира и с двете си ръце. Повдигна вежди, за да поздрави Матия.

Когато остави телефона, се облегна на стола и протегна крака. Отправи му съчастническа усмивка.

— Е? — попита. — Късно ли си легнахме снощи?

Матия съзнателно избегна да го погледне. Поклати глава. Алберто се изправи и застана зад стола му. Заразтрива раменете му, както треньор масажира боксьор. Матия мразеше да го докосват.

— Разбрах, не ти се говори за това. Alright then^[3], да сменим темата. Нахвърлих някои неща за статията. Искаш ли да ги погледнеш?

Матия кимна. Почука бавно с показалеца си върху клавиша 0 на компютъра в очакване Алберто да махне ръцете си от раменете му. Някои образи от предишната нощ, все същите, преминаваха през главата му като слаби проблясъци.

Алберто се върна на мястото си и тромаво се тръшна на стола. Започна да търси статията сред безформената купчина листове.

А — каза, — това дойде за теб.

Хвърли един плик на бюрото на Матия. Той го погледна, без да го докосне. Името му и адресът на университета бяха написани с плътно синьо мастило, което със сигурност беше минало и от другата страна на хартията. Буквата М на Матия започваше с права черта, после, леко отделена, идваше закръглена дъга, която продължаваше, без да прекъсва, до следващия знак. Всички други бяха леко наклонени, сблъскани, сякаш бяха паднали една върху друга. Имаше грешка в адреса, една буква в повече. Би му бил достатъчен, който и да е от тези белези, дори само несъразмерното Б от Балосино, за да разпознае веднага почерка на Аличе.

Преглътна и пипнешком намери ножа за разрязване на хартия във второто чекмедже на бюрото си. Завъртя го нервно между пръстите си и го пъкна в плика. Ръцете му трепереха и за да се овладее, стисна по-силно дръжката.

Алберто го гледаше тайно от другата част на бюрото, като се правеше, че не намира листовете, които бяха вече пред него. Треперенето на ръцете на Матия беше забележимо и от това разстояние, но писмото бе скрито в ръката му и Алберто не можеше да види текста.

Забеляза как колегата му затваря очи и остава така няколко секунди, после ги отваря отново и се оглежда наоколо объркан и внезапно някак различен.

— Кой ти пише? — осмели се да попита Алберто.

Матия го погледна с нещо като неприязън и като че ли изобщо не го разпозна. После стана, без да отговори на въпроса.

— Трябва да отида — каза.

— Моля?

— Трябва да отида. Мисля, че трябва... в Италия.

Алберто също стана, сякаш искаше да му попречи.

— Но какво говориш? Какво се е случило?

Инстинктивно се приближи и се опита пак да надникне в малкия лист, но Матия го притискаше между ръката си и грубата материя на пуловера на корема си, като че ли криеше нещо тайно. Три от четирите ъгли се подаваха от пръстите му и даваха да се разбере, че листчето е квадратно, но само толкова.

— Нищо. Не знам — отвърна Матия и пъхна едната си ръка в ръкава на якето. — Но трябва да отида.

— А статията?

— Ще я видя, когато се върна. Ти продължавай.

После излезе, без да даде възможност на Алберто да протестира.

[1] „I’m sorry“ (англ.) — Извинете. — Б.пр. ↑

[2] Okay, I’ll see you tomorrow (англ.) — Добре, ще се видим утре. — Б.пр. ↑

[3] Alright then (англ.) — Добре тогава. — Б.пр. ↑

37.

В деня, в който се върна на работа, Аличе се появи със закъснение от един час. Беше натиснала копчето на будилника, без дори да се събуди, и докато се стягаше да тръгва, ѝ се налагаше често да се спира, защото всяко движение струваше на тялото ѝ непоносимо усилие.

Кроца не я упрекна. Достатъчно му бе да я погледне, за да разбере. Бузите на Аличе бяха хлътнали, очите ѝ прекалено много изпъкваха на лицето ѝ, но въпреки това, забулени от някакво мрачно безразличие, сякаш ги нямаше.

— Извинявай за закъснението — каза с влизането си, но без да има намерение да се извини наистина.

Кроца прелисти вестника и не можа да се въздържа да не погледне часовника.

— Има да се проявяват филми за единайсет — осведоми я. — Все същите досадни неща.

Закашля се и повдигна по-високо вестника. С крайчеца на окото си следеше движенията на Аличе. Видя я да поставя чантата си на обичайното място, да сваля якето си и да сядна на машината. Движеше се бавно и с прекалена отмереност, което издаваше усилието ѝ да създаде впечатление, че всичко е наред. Известно време седя унесена, с брадичка, подпряна на ръката. Накрая, след като прибра косата зад ушите си, се реши да започне.

Кроца забеляза прекалената ѝ слабост, скрита под памучната блуза с висока яка и широките ѝ панталони, но видима по ръцете и още повече в очертанията на лицето. Изпитваше гняв от безсилието си, защото ако той по никакъв начин не беше част от живота на Аличе, тя беше част от неговия, и то как. Чувстваше я като дъщеря, на която не бе могъл да избере името.

Работиха, без да говорят, докато стана време за обяд. Задоволяваха се да си разменят необходимите кимвания с глава. След всичките години, прекарани там вътре, всеки жест изглеждаше автоматичен и те се движеха пъргаво, като си разделяха поравно

пространството. Старият „Никон“ стоеше на мястото си под плота, защитен от светлината. И двамата се питаха понякога дали още може да работи.

— Да отидем да обядваме... — осмели се фотографът.

— Имам един ангажимент — прекъсна го Аличе. — Извини ме.

Той кимна загрижено.

— Ако не се чувстваш добре, следобеда можеш да си стоиш вкъщи — каза. — Както виждаш, няма много какво да се прави.

Аличе го погледна обезпокоена. Престори се, че подрежда предметите на плота: две ножици, плик за снимки, химикалка и един филм, разрязан на четири еднакви парчета. Всъщност чисто и просто размени местата им.

— Не. Защо? Аз...

— Откога не сте се виждали? — прекъсна я фотографът.

Аличе подскочи едва видимо. Пъхна ръка в чантата си, сякаш за да я скрие.

— От три седмици. Горедолу.

Кроца кимна, после сви рамене.

— Да вървим — каза.

— Но...

— Хайде, да вървим — повтори той по-решително.

Аличе размисли за миг. После реши да го последва.

Заклучиха магазина. Висулката, окачена на вратата за украшение, задрънка в полумрака, после престана. Отправиха се към колата на фотографа. Той вървеше бавно, за да не я затруднява, като внимаваше да не се забелязва.

Старата ланча запали чак на втория опит и Кроца промърмори през зъби някакво проклетие.

Минаха по булеварда, стигнаха до моста, после фотографът зави надясно и продължи по улицата покрай реката. Когато отново се премести в дясната част на платното и даде мигач, за да завие по улицата на болницата, Аличе внезапно замръзна.

— Но къде... — опита се да каже.

Той спря срещу някаква работилница със спуснати до средата щори до входа на „Бърза помощ“.

— Не е моя работа — отговори, без да се обръща към нея. — Но ти трябва да отидеш там вътре. При Фабио или при някой друг лекар.

Аличе го гледаше втренчено. Първоначалното ѝ смущение отстъпваше място на гнева. Улицата беше тиха. Всички бяха влезли в къщите си или в някой ресторант, за да обядват. Листата на чинарите се поклащаха безшумно.

— Не съм те виждал така от... — поколеба се фотографът.

— Откакто се запознах с теб.

Аличе се замисли за това „така“. Звучеше зле и ѝ се прииска да се погледне в огледалцето, но не се отразяваше в него. Поклати глава, после слезе от колата. Блъсна вратата и без да се обръща, се отправи с решителна крачка в обратна на болницата посока.

Вървеше бързо, по-бързо, отколкото можеше, за да се отдалечи от това място и от безочието на Кроца, но след стотина метра ѝ се наложи да спре. Липсваше ѝ въздух и при всяка крачка кракът я болеше все повече, пулсираше, сякаш я молеше за милост. Имаше чувството, че костта навлиза в живото месо, сякаш отново се е измъкнала от ставата. Премести цялата си тежест върху десния си крак и едва запази равновесие, като се подпря с ръка на грубата стена встрани.

Изчака болката да премине и дишането ѝ да се превърне отново в несъзнателно действие. Сърцето бавно изпомпваше кръв, без особено убеждение, но достатъчно силно, за да долови ударите му и в ушите си.

„Трябва да отидеш при Фабио. Или при друг лекар“, повтаряше гласът на Кроца.

„А после?“, помисли тя.

Върна се обратно към болницата, като вървеше трудно, без ясна представа какво да прави. Тялото ѝ сякаш инстинктивно избираше пътя, а минавачите, които се разминаваха с нея по тротоара, се отдръпваха, защото Аличе леко залиташе, без да забелязва. Някои от тях се поспряха, явно се питаха дали да ѝ помогнат, но после отминаха.

Влезе в двора на болницата, но не си спомни времето, когато се разхождаше по същата алея с Фабио. Чувстваше се така, сякаш нямаше минало, сякаш се намираше на това място, без да знае откъде идва. Беше изморена от тази умора, която само празнотата може да предизвика.

Изкачи стълбите, като се държеше за перилото, и спря пред входа. Искаше да стигне само дотам, да накара плъзгащите се врати на отделението да се отворят и да изчака да минат няколко минути — необходимото време, за да намери отново сила да си отиде. Това беше начин да даде малък шанс на случайността, само толкова, да се окаже там, където се намира Фабио, и да види какво ще се случи. Нямаше да направи това, което каза Кроца, нямаше да слуша никого и нямаше да позволи дори на самата себе си да го търси, защото наистина се надяваше да го намери.

Не се случи нищо. Автоматичните врати се отвориха и когато Аличе пристъпи навътре, отново се затвориха.

„Какво очакваше?“, запита се.

Помисли си да седне за няколко секунди, като се надяваше, че ще ѝ мине. Тялото ѝ искаше нещо от нея, всеки нерв ѝ крещеше, но тя не желаше да слуша.

Понечи да се обърне, когато чу отново електрическия шум на вратите. Вдигна очи, убедена, че този път срещу нея наистина ще се окаже съпругът ѝ.

Вратата беше отново отворена. Но Фабио го нямаше. На негово място, отвъд прага, стоеше едно момиче. То бе активирало електронната клетка, но не излезе. Стоеше неподвижно там, където беше, и пригладваше полата си. Накрая направи крачка назад и вратите се затвориха отново.

Аличе я наблюдаваше, поведението ѝ беше възбудило любопитството ѝ. Забеляза, че не е толкова млада. Можеше да е горедолу на нейната възраст. Държеше бюста си леко издаден напред, а раменете ѝ бяха отпуснати и съвсем тесни, като че ли нямаше достатъчно място наоколо.

Аличе си помисли, че в нея има нещо познато, може би в изражението на лицето, но не можеше да го свърже с никого. Мислите ѝ се връщаха в нея самата, въртяха се на празни обороти.

После момичето повтори всичко отначало. Тръгна напред, събра краката си и след няколко секунди се дръпна назад. В този момент вдигна главата си и ѝ се усмихна през стъклото.

Силна тръпка премина по гърба на Аличе, прешлен по прешлен, докато се разсея в нечувствителния ѝ крак. Тя задържа дъха си.

Познаваше друг човек, който се усмихваше по този начин, като повдигаше само горната си устна, едва откриваше резците си и оставяше неподвижна останалата част на устата си.

„Не може да бъде“, помисли си тя.

Приблужи се, за да я види по-добре, и вратите останаха отворени. Момичето изглеждаше разочаровано и я погледна въпросително. Аличе разбра и се отдръпна назад, за да го остави да си играе. То продължи, все едно че нищо не се беше случило.

Имаше същата тъмна коса, гъста и чуплива в основата си, която Аличе бе докосвала толкова рядко. Скулите бяха леко издадени и криеха черните очи, но като ги гледаше, тя разпозна същите вихри, които някои нощи я бяха държали будна до късно, същите хладни отблясъци като в очите на Матия.

„Това е тя“, помисли си и някакво подобно на ужас усещане стисна гърлото ѝ.

Инстинктивно потърси фотоапарат в чантата си, но не носеше никакъв, дори най-обикновен автоматичен.

Продължи да гледа момичето, без да знае какво друго може да направи. Виеше ѝ се свят и очите ѝ се замъгляваха от време на време, като че ли не можеше да намери точния ъгъл на фокусиране. С пресъхнали устни произнесе „Микела“, но от устата ѝ не излезе достатъчно въздух.

Изглеждаше, че девойката не се изморява изобщо. Играеше с фотоклетката като малко момиченце. Сега правеше леки подскоци напред и назад — явно искаше да хване вратите в грешка.

Една възрастна госпожа се приближи от вътрешността на сградата. От чантата ѝ се подаваше голям правоъгълен жълт плик, може би рентгенова снимка. Без да каже нищо, хвана девойката под ръка и я изведе навън.

Тя не се противопостави. Когато мина покрай Аличе, се обърна за момент да погледне плъзгащите се врати, може би, за да им благодари, че са я забавлявали. Беше толкова близо, че Аличе усети движението на въздуха, предизвикано от тялото ѝ. Протягайки ръка, би могла да я докосне, но беше като парализирана.

Проследи с поглед двете жени, докато се отдалечаваха с бавни стъпки.

Сега имаше хора, които влизаха и излизаха. Вратите се отваряха и затваряха непрекъснато с хипнотизиращ ритъм, който замайваше главата на Аличе. Сякаш съживявайки се изведнъж, тя извика: „Микела“, този път високо.

Момичето не се обърна, нито госпожата, която го придружаваше. Не промениха ни най-малко походката си, все едно че нямаха нищо общо с това име.

Аличе си помисли, че трябва да ги последва, трябва да погледне девойката по-отблизо, да я заговори, да разбере. Постапи десния си крак на първото стъпало и придърпа другия, но той остана като закован там, където беше, като заспал. Тя залитна назад. Потърси с ръка перилото, но не го намери.

Сгромоляса се като отчупен клон и се плъзна по останалите две стъпала.

От земята успя да види двете жени, които изчезваха зад ъгъла. После усети въздухът да се насища с влага и шумовете да стават все по-глухи и далечни.

38.

Матия измина тичешком трите етажа. Между първия и втория се размина с един от студентите си, който се опита да го спре, за да го попита нещо. Отмина го с думите: „Съжалявам, трябва наистина да вървя“, и в опита си да го избегне насмалко да се спъне. След като стигна в предверието, изведнъж забави ход, за да изглежда поприлично, но продължи да върви бързо. Тъмният мрамор на пода беше лъскав и отразяваше предмети и хора като огледална водна повърхност. Матия кимна на портiera за поздрав и излезе.

Студеният въздух го блъсна изведнъж и той се запита какво точно прави.

Седна на ниската стена срещу входа и се зачуди защо бе реагирал по този начин, като че ли през всичките тези години не бе правил нищо друго, освен да чака знак, за да се върне при нея.

Погледна отново снимката, която Аличе му беше изпратила. Бяха те двамата заедно пред леглото на родителите ѝ, облечени като младоженци с онези дрехи, които миришеха на нафталин. Матия имаше примирен вид, докато тя се усмихваше. С едната си ръка го бе прегърнала през кръста. Другата крепеше фотоапарата и излизаше отчасти от снимката, все едно че сега я протягаше към него, възрастния, за да го погали.

Отзад Аличе бе написала само един ред и се беше подписала.

Трябва да дойдеш тук.

Али

Матия потърси някакво обяснение на това съобщение и още повече на собствената си сбъркана реакция. Представи си, че излиза от изхода „Пристигащи“ на летището и заварва Аличе и Фабио да го чакат зад преградата. Че я поздравява, като я целува по бузата, и после стиска ръката на съпруга ѝ, за да се представи. Щяха да се посдърпат на шега за това кой да носи куфара до колата и по пътя напразно щяха

да се опитват да си разкажат как е минал животът им, като че ли можеше наистина да се разкаже. Матия на задната седалка, те отпред — трима непознати, които се преструват, че имат нещо общо и се плъзгат по повърхността на нещата, само и само да избегнат мълчанието.

„Няма никакъв смисъл“, каза си.

Тази ясна мисъл го облекчи малко, все едно че отново се съвземаше след кратка загуба на съзнание. Почука с показалеца си по снимката, вече с намерението да я хвърли и да се върне при Алберто, за да възобнови работата си.

Докато все още бе погълнат от мислите си, Кирстен Горбан, колежка от Дрезден, с която в последно време публикуваха общи научни статии, се приближи до него и взе да наднича в снимката.

— Съпругата ти? — попита го засмяно, посочвайки Аличе.

Матия се извъртя, за да погледне застаналата над него Кирстен. Прииска му се да скрие снимката, но после си помисли, че ще изглежда невъзпитано. Кирстен имаше дълго лице, като че ли някой я беше дърпал много силно за брадичката. За двете години следване в Рим бе научила малко италиански и произнасяше всички ота затворено.

— Здравей — каза Матия несигурно. — Не, не е моя съпруга. Само... приятелка.

Кирстен се подсмихна, развеселена неясно от какво, и отпи от пластмасовата чаша кафе, която държеше в ръката си.

— She's cute^[1] — възкликна тя.

Матия се обърна към нея малко смутен, после отново погледна снимката. Да, наистина беше сладка.

[1] She's cute (англ.) — Сладка е. — Б.пр. ↑

39.

Когато Аличе дойде в съзнание, една сестра мереше пулса ѝ. Бяха я сложили да легне на някакво тясно легло близо до входа, малко накриво, все още с обувките на краката върху белия чаршаф. Веднага си помисли за Фабио, който можеше да я е видял в този вид, и се изправи рязко.

— Добре съм — каза.

— Стойте тук — нареди ѝ сестрата. — Сега ще направим едно изследване.

— Няма нужда. Наистина, добре съм — настоя Аличе и преодоля съпротивата на сестрата, която се мъчеше да я задържи.

Фабио го нямаше.

— Госпожице, вие припаднахте. Трябва да ви прегледа лекар.

Аличе обаче беше станала. Провери дали чантата ѝ е още с нея.

— Няма нищо. Повярвайте ми.

Сестрата повдигна очи към небето и не се противопостави. Аличе се огледа объркана наоколо, сякаш търсеше някого. После благодари и се отдалечи, попрегърбена.

Не се беше наранила от падането. Сигурно си бе ударила само дясното коляно. Усещаше ритмичното пулсиране на отока под джинсите си. Освен това ръцете ѝ бяха малко одраскани и прашни. Все едно че ги бе влачила по чакъла на двора. Духна върху тях, за да ги почисти.

Приближи се до гишето на приемната и погледна през кръглата дупка на стъклото. Жената от другата страна вдигна очи към нея.

— Добър ден — каза Аличе.

Нямаше представа как да обясни. Дори не знаеше колко време е била в безсъзнание.

— Преди малко... — каза — аз стоях права там...

Посочи мястото, където беше застанала, но служителката не погледна.

— Имаше една жена на входа. Аз се почувствах зле и припаднах. После... Ето, трябва да узная името на тази жена.

Служителката я погледна нервно иззад бюрото.

— Моля? — попита, като направи гримаса.

— Изглежда странно, знам — настоя Аличе. — Но вероятно можете да ми помогнете. Поне можете да ми дадете имената на пациентите, които са били на преглед днес в това отделение. Или са правили изследвания. Само тези на жените, те ми са достатъчни.

Жената се вгледа в нея. После ѝ се усмихна хладно.

— Не ни е разрешено да даваме този вид информация — отговори.

— Много е важно. Моля ви. Наистина е много важно.

Служителката чукна с химикалката по регистъра, който беше пред нея.

— Съжалявам. Наистина е невъзможно — отговори сърдито.

Аличе изпуктя. Понечи да се отдалечи от гишетото, но после се приближи отново.

— Аз съм съпругата на доктор Ровели — каза.

Жената се поизправи на стола. Повдигна вежди и отново почука с химикалката по регистъра.

— Разбирам — каза. — Ако искате, мога да осведомя съпруга ви.

Вдигна слушалката, за да поиска вътрешния номер, но Аличе я спря с ръка.

— Недейте — каза, без да контролира тона на гласа си. — Няма нужда.

— Сигурна ли сте?

— Да, благодаря. Оставете.

Тръгна към дома си. През целия път не можеше да мисли за друго. Съзнанието ѝ се проясняваше, но всички образи, които го спохождаха, бяха затъмнени от лицето на онова момиче. Подробностите вече се объркваха, потъваха бързо сред океан от други маловажни спомени, но необяснимото чувство за близост оставаше живо. И онази усмивка, същата като на Матия, смесена със собственото ѝ изкривено отражение в стъклото.

Може би Микела беше жива и тя я бе видяла. Това беше лудост и въпреки това Аличе не можеше да не вярва. Като че ли мозъкът ѝ имаше отчаяна нужда точно от тази мисъл. Сякаш се вкопчваше в нея, за да оживее.

Започна да разсъждава, да гради хипотеза. Помъчи се да си представи как са се развили нещата. Може би възрастната жена е отвлякла Микела, намерила я е в парка и я е отвела, защото силно е желала да има момиченце, но не е можела да си роди. Утробата ѝ е била стерилна или тя просто не е искала да приюти там дете.

„Точно като мен“, помисли си Аличе.

Открадна я е, после я е отгледала в къща, отдалечена оттам, с различно име, все едно че е нейно дете.

Но защо да се връща тогава? Защо да рискува да бъде разкрита след всички тези години? Може би я разкъсва чувство за вина. Или е искала само да предизвика съдбата, както беше направила тя пред отделението по онкология.

Но може би старата жена нямаше нищо общо. Срећнала е Микела много след това и не е знаела нищо за произхода ѝ, за истинското ѝ семейство, така както самата Микела не си е спомняла нищо за себе си.

Аличе си помисли за Матия, който от купето на старата ѝ кола сочеше дърветата отсреща с онзи мрачен отсъстващ поглед, който напомняше за смъртта. „Беше еднаква, същата като мен“, каза тогава.

Изведнъж започна да ѝ се струва, че всичко е логично, че онова момиче беше наистина Микела, изчезналата близначка, и че всяка подробност е на мястото си: големината на челото, дължината на пръстите, предпазливият начин, по който ги движеше. И онази нейна момчешка игра, преди всичко тя.

Но след секунда се почувства объркана. Всички тези детайли изчезваха в смътното усещане за умора, предизвикана от глада, който притискаше слепоочията ѝ от дни. Аличе се уплаши да не припадне отново.

Вкъщи остави вратата притворена и ключовете пъхнати в ключалката. Отиде в кухнята и дръпна вратата на шкафа, без дори да си свали якето. Отвори една опаковка с риба тон и я изяде направо от кутийката, без да изцежда олиото. Пригади ѝ се от миризмата. Хвърли я празна в умивалника и взе една с грах. Ловеше грахчетата с вилицата от мътната вода и изяде половината, без да си поема дъх. Имаха вкус на пясък и лъскавите им люспи полепваха по зъбите ѝ. После извади опаковката с бисквитите, отворена в деня, в който Фабио си бе отишъл. Изяде пет, една след друга, като с мъка успяваше да ги сдъвче. Когато

преглъщаше, те стържеха гърлото ѝ като парченца стъкло. Спря чак когато толкова силно я присви стомах, че се наложи да седне на земята, за да издържи болката. Когато ѝ попремина, стана и отиде до тъмната стая, куцайки без задръжки, както правеше, когато беше сама. Взе една от кутиите, които стояха на втория рафт. Отстрани беше написано „Моментални“ с неизтриваем червен флумастер. Обърна съдържанието на масата. Разпръсна с пръстите си многото снимки. Някои се бяха слепили една за друга. Прегледа ги набързо, накрая намери тази, която ѝ трябваше.

Дълго я гледа. Матия беше млад, тя също. Той стоеше с наведена глава, така че не можеше добре да види изражението му и да установи приликата. Беше минало много време. Може би прекалено много.

Този неподвижен образ накара Аliche да възстанови други и мисълта ѝ ги съши заедно, пресъздавайки отново движението, фрагментите от звуци, усещанията. Беше обзета от пронизващ и въпреки това приятен копнеж.

Ако можеше да избере момент, от който да започне всичко отначало, щеше да избере този: тя и Матия в една тиха стая, с тела, които не смеят да се докоснат, но чиито очертания се сливат в едно.

Трябваше да му съобщи. Само като го видеше, щеше да разбере дали не греша. Ако сестра му беше жива, Матия имаше право да го знае.

За първи път възприе цялото разделящо ги разстояние като смешно. Беше сигурна, че той се намира още там, където му бе писала няколко пъти преди много години. Ако се е оженил, щеше да разбере по някакъв начин. Защото тя и Матия бяха свързани с еластична и невидима нишка, погребана под куп незначителни неща, нишка, която можеше да съществува само между двама като тях — двама, разпознали собствената си самота един в друг.

Изрови изпод купа снимки една писалка. Седна, за да пише, като внимаваше да не размаже мастилото с ръка. Накрая духна отгоре, за да го изсуши. Потърси плик, пхна снимката в него и го залепи.

„Може и да дойде“, помисли си.

Приятен трепет премина през всичките ѝ кости и я накара да се засмее, сякаш времето започваше отново точно от този момент.

40.

Преди да се насочи към пистата за кацане, самолетът, в който пътуваше Матия, прекоси зеленото петно на хълма, премина над базиликата и прелетя в кръг два пъти над центъра на града. Матия използва най-стария мост като ориентир и оттам проследи улицата до къщата на своите родители. Все още имаше същия цвят, както когато я беше оставил.

Разпозна парка, там наблизко, ограничен от две големи улици, които се събираха в широка дъга, и разделен на две от реката. В един толкова ясен следобед като този отгоре се виждаше всичко — никой не би могъл да изчезне в нищото.

Наведе се по-напред, за да види това, което самолетът оставяше зад себе си. Погледът му се заизкачва заедно с криволичетата по хълма улица и се спря пред къщата на Дела Рока, подобна на внушителен леден блок, с бялата си фасада и прозорци, разположени плътно един до друг. Малко по-нагоре се намираше старото му училище със зелените противопожарни стълби. Още помнеше хладната и грапава мазилка на фасадата му.

Мястото, където беше прекарал другата половина от живота си, завършилата, приличаше на гигантски макет, направен от цветни кубчета и неодушевени форми.

От летището взе такси. Баща му бе настоял да го посрещне, но той отговори: „Не, ще дойда сам“, с онзи тон, който родителите му помнеха добре и знаеха, че в такива случаи е безполезно да спорят.

Постоя прав на тротоара от високата страна на улицата, загледан в своята стара къща дори след като таксито се отдалечи. Чантата, която бе прехвърлил през врата си, не тежеше много. Вътре имаше чисти дрехи за не повече от два-три дни.

Завари входа на кооперацията отворен и се качи до техния етаж. Натисна звънеца и не чу никакъв шум отвътре. После се появи баща му и преди да си кажат нещо, се усмигнаха, като всеки преценяваше отминалото време по промените в другия.

Пиетро Балосино беше стар. Не само заради белите коси и задебелите, прекалено изпъкнали вени на ръцете. Беше стар по начина да стои прав срещу сина си, да трепери целият едва доловимо и да се обляга на дръжката на вратата, като че ли само краката му вече не бяха достатъчни.

Прегърнаха се, леко смутени. Чантата на Матия се плъзна по гърба му и застана между тях. Той я остави да падне на земята. Телата им имаха все още същата температура. Пиетро Балосино докосна косата на сина си и си спомни за много неща. Усещането за всички тях му причини болка в гърдите.

Матия погледна баща си, за да го попита: „Къде е мама?“, и той разбра безмълвния му въпрос.

— Мама си почива — каза. — Не се чувства много добре. Трябва да е от жегата тези дни.

Матия кимна.

— Гладен ли си?

— Не. Искам само малко вода.

— Веднага ще ти донеса.

Баща му бързо изчезна в кухнята, като че ли си търсеше извинение да се махне. Матия си помисли, че остава само това, че цялата любов на родителите се проявява в подобни малки грижи, в споделянето на притесненията, които му изреждаха по телефона всяка сряда: храненето, топлината и студа, умората, понякога парите. Всичко останало беше потънало в недостижими дълбини, превърнало се бе в циментирана маса от никога незапочнати разговори, от извинения, които е трябвало да бъдат дадени и получени, от спомени, подлежащи на коригиране, но запазили се неизменни.

Прекоси коридора до своята стая. Беше сигурен, че ще завари всичко, както го бе оставил, сякаш това пространство е било защитено от ерозията на времето, сякаш на това място всичките години на отсъствието му са били просто една скоба. Когато видя, че всичко е различно, изпита разочарование и отчуждение, подобно на ужасното чувство, че вече не съществуващ.

Стените, които някога бяха светлосини, бяха боядисани в кремаво и това правеше стаята по-светла. На мястото на неговото легло сега беше диванът, който с години бе стоял в хола. Бюрото му все още беше срещу прозореца, но върху него вече нямаше нищо негово, само

куп списания и шевна машина. Нямахме снимки, нито негови, нито на Микела.

Остана на прага, струваше му се, че няма разрешение да влезе. Баща му се приближи с чашата вода и като че ли прочете мислите му.

— Майка ти искаше да се научи да шие — каза като извинение.
— Но бързо се отегчи.

Матия изпи водата на един дъх. Облегна чантата си на стената, където нямаше на какво да пречи.

— Сега трябва да вървя — каза.

— Вече? Но нали току-що пристигна...

— Трябва да се видя с един човек.

Мина отстрани на баща си, опирайки се на стената, като избегна погледа му. Телата им бяха прекалено еднакви и едри и възрастни, за да са толкова близо едно до друго. Занесе чашата в кухнята, изплакна я и остави да съхне.

— Ще се върна довечера — каза.

Кимна за довиждане на баща си, който стоеше прав в средата на хола, на същото място, на което в другия живот стоеше, прегърнал майка му, и говореше за него. Не беше вярно, че Аличе го чака, не знаеше дори къде да я намери, но трябваше да излезе веднага оттам.

41.

През първата година си бяха писали. Започна Аличе, както във всяко друго нещо, което се отнасяше до тях. Изпрати му снимка на торта с ягоди, разрязана наполовина, с малко крив надпис. „Честит рожден ден“. Отзад имаше само едно А с точка и нищо друго. Тортата я бе направила тя за рождения ден на Матия и после я бе хвърлила в боклука недокосната. Той ѝ отговори с писмо от четири гъсто изписани страници. В тях разказваше колко е трудно да се започва отново на непознато място, без да знаеш езика, и се извиняваше, че е заминал. Или поне така ѝ се бе сторило на Аличе. Не я бе попитал нищо за Фабио нито в това, нито в следващите писма и тя също не му пишеше за него. Все пак и двамата забелязваха чуждото и заплашително присъствие извън края на листа. Затова и бързо започнаха да си отговарят хладно и да оставят да минава все повече време, докато накрая кореспонденцията им спря напълно.

След няколко години Матия получи друго писмо — покана за сватбата на Аличе и Фабио. Закачи го на хладилника с парче скоч, все едно че поставено там, трябваше да му напомня нещо. Всяка сутрин и всяка вечер го виждаше пред себе си и изглеждаше, че всеки път му причинява по-малко тъга. Седмица преди церемонията успя да изпрати телеграма, в която пишеше: „Благодаря за поканата, налага се да откажа поради професионални ангажименти. Поздравления, Матия Балосино.“ В един магазин в центъра прекара цяла сутрин, за да избира кристална ваза, която после изпрати на младоженците на новия им адрес.

Не се отправи към този адрес, когато излезе от къщата на родителите си. Тръгна към хълма, към дома на Дела Рока, където той и Аличе прекарваха заедно следобедите. Беше сигурен, че няма да я намери там, но искаше да си представя, че нищо не се е променило.

Дълго се колеба, преди да звънне на домофона. Отговори му някаква жена, вероятно Соледад.

— Кой е?

— Търся Аличе — каза той.

— Аличе не живее вече тук.

Да, беше Соледад. Разпозна я по испанския акцент, все още силен.

— Кой я търси? — попита гувернантката.

— Матия.

Настана продължително мълчание. Сол се мъчеше да си спомни.

— Мога да ви дам новия ѝ адрес.

— Не ми трябва. Имам го, благодаря — каза той.

— Тогава довиждане — отговори Сол след друго, по-кратко замълчаване.

Матия се отдалечи, без да се обърне да погледне нагоре. Беше сигурен, че тя се е показала на някой от прозорците, че го гледа и чак сега го разпознава. Вероятно се пита къде е изчезнал през всички тези години и какво идва да търси сега. Истината беше, че и той не знаеше.

42.

Аличе не го очакваше толкова скоро. Беше изпратила писмото едва преди пет дни и бе напълно възможно Матия да не го е прочел още. Във всеки случай беше сигурна, че първо ще се обади по телефона, че ще си определят среща в някое барче, където тя ще го подготви спокойно за вестта.

Очакването на някакъв знак изпълваше дните ѝ. На работа беше разсеяна, но весела и Кроца не смееше да я попита за причината, но си мислеше, че има малка заслуга. Празното място, оставено от раздялата с Фабио, се изпълваше с почти младежка лудост. Аличе сглобяваше отново и отново сцената, в която тя и Матия щяха да се срещнат, поправяше подробностите, изучаваше я от всички страни. Свикна с тази мисъл дотолкова, че тя вече приличаше не толкова на нещо вероятно, колкото на спомен.

Беше ходила и в общинската библиотека. Наложил се да си вземе карта, тъй като кракът ѝ не бе стъпвал там преди. Потърсил вестниците, които пишеха за изчезването на Микела. Четенето им я разстрои, като че ли целият този ужас се случваше отново, недалеч оттам. Увереността ѝ се разколеба пред снимка на Микела на първа страница. Там тя изглеждаше объркана и се бе втренчила в някаква точка над обектива, може би в челото на снимация. Този образ на мига измести спомена за момичето от болницата, като се наложи върху него прекалено точно, за да изглежда вероятно. За първи път Аличе се запита дали всичко това не е само заблуда, халюцинация, продължила прекалено дълго. После покри снимката с ръка и продължи да чете, отхвърляйки решително това съмнение.

Тялото на Микела не бе намерено никога. Нито дори дреха, нито следа. Момиченцето се беше изпарило и в продължение на месеци следваха хипотезата за отвличането, завършила накрая в нищото. Нямаше заподозрян. Новината бе заемала кратките бележки от вътрешните страници, преди да изчезне напълно.

Когато се звънна, Аличе си сушеше косата. Отвори разсеяно, без дори да попита кой е, докато си нагласяваше кърпата на главата. Беше

боса и първото нещо което Матия забеляза в нея, бяха голите ѝ крака, вторият пръст малко по-дълъг от палеца, сякаш искаше да се покаже напред, четвъртият — сгънат надолу, скрит. Бяха подробности, които знаеше, които бяха останали в паметта му по-дълго, отколкото думите и събитията.

— Здравей — каза, вдигайки очи.

Аличе направи крачка назад и инстинктивно притвори двата края на хавлията, като че ли сърцето ѝ можеше да избяга през деколтето. После се взря в Матия и си даде сметка за присъствието му. Прегърна го, като се облегна на него с цялата си незначителна тежест. Той обгърна кръста ѝ с дясната си ръка, но задържа пръстите си опънати като жест на предпазливост.

— Идвам веднага. Трябва ми само една минута — изрече тя много бързо.

Влезе и затвори вратата, като го остави навън. Имаше нужда да остане няколко мига сама, за да се облече и гримира и да избърше очите си, преди той да забележи. Матия седна на стъпалото срещу входа с гръб към вратата. Изследва градинката, почти съвършената симетрия на ниския плет, който ограждаше малката алея от двете страни, вълнистата му форма, прекъсната по средата на периода на синусоидата. Когато чу изщракването на бравата, се обърна и за миг всичко изглеждаше, както е било — той, който чака Аличе навън, и тя, която излиза усмихната, елегантно облечена, и тръгват по пътя заедно, без определена цел.

Аличе се наведе и го целуна по бузата. За да седне до него, трябваше да се хване за рамото му заради схванатия крак. Той се отдръпна малко настрана. Нямаше къде да се облегат, затова и двамата седяха, леко наведени напред.

— Бързо дойде — каза Аличе.

— Писмото ти пристигна вчера сутринта.

— Значи не е чак толкова далеч онова място.

Матия наведе глава. Аличе взе дясната му ръка и разтвори дланта му. Той не се възпротиви, защото с нея не трябваше да се срамува от белезите си.

Имаше нови, можеха да се разпознаят като по-тъмни следи сред светлата мрежа на старите. Никой не изглеждаше много пресен, с изключение на един кръгъл ореол, подобен на изгаряне. Аличе прекара

върха на показалеца си по него и той едва усети докосването ѝ през всички онези слоеве загрубяла кожа. Остави я да гледа спокойно, защото ръката му разказваше много повече от това, което той можеше да каже на глас.

— Изглеждаше важно — каза Матия.

— Всъщност е.

Той се обърна и я погледна, за да я помоли да продължи.

— Не още — каза Аличе. — Първо да се махнем оттук.

Матия стана пръв, после ѝ подаде ръка да ѝ помогне, както беше правил винаги. Тръгнаха по улицата. Беше трудно да говорят и мислят едновременно, все едно, че двете действия се унищожават взаимно.

— Тук — каза Аличе.

Деактивира алармата на един тъмнозелен джип и Матия си помисли, че е твърде голям за нея.

— Ти ли ще караш? — попита игриво Аличе.

— Не, не умея.

— Шегуваш ли се?

Той сви рамене. Погледнаха се над покрива на колата. Слънцето искреше между тях.

— Там не ми трябва — оправда се той.

Аличе потупа замислено брадичката си с ключа.

— Тогава знам къде трябва да отидем — каза със същия блясък в очите, с който известяваше своите идеи като момиченце.

Качиха се в колата. В жабката нямаше нищо друго, освен два диска, поставени един върху друг с лицевата страна към Матия: „Картини от една изложба“ на Мусоргски и „Сонати“ на Шуберт.

— Отдала си се на класическа музика?

Аличе хвърли бегъл поглед към дисковете. Сбърчи нос.

— Как не. Тези са негови. Мен само ме приспиват.

Матия се преви под колана, който драскаше рамото му, защото беше регулиран за по-нисък човек — вероятно за Аличе, когато седеше там, докато шофираше мъжът ѝ и заедно слушаха класическа музика. Помъчи се да си го представи, после се разсея от надписа върху огледалото за обратно виждане: „Objects in the mirror are closer than they appear“^[1].

— Фабио, нали? — попита.

Знаеше вече отговора, но искаше да развърже този възел, да стопи това присъствие, мълчаливо и заемащо много място. Струваше му се, че Фабио ги изучава от задната седалка. Съзнаваше, че иначе разговорът между тях ще спре като лодка, заседнала на скалите.

Аличе кимна, сякаш ѝ костваше усилие да говори. Ако му разкажеше всичко — за детето, за кавгата и за ориза, който още си стоеше по ъглите на кухнята, той щеше да реши, че заради това го е извикала. Нямахше вече да повярва на историята с Микела, щеше да си мисли за нея като за жена, изживяваща криза със съпруга си, жена, която се опитва да поднови старите връзки, за да се чувства по-малко сама. За миг се запита дали не е наистина така.

— Имате ли деца?

— Не, нито едно.

— Но защо...

— Остави — прекъсна го Аличе.

Матия млъкна, но не се извини.

— А ти? — каза тя след малко.

Колебаеше се да го пита от страх от отговора. После гласът ѝ сам излезе и тя почти се учуди.

— Не — отговори Матия.

— Нямах деца?

— Не, нямам... — идваше му да добави „нито едно“. — Не съм женен.

Аличе кимна.

— Продължаваш да се правиш на важен значи — обобща, като се обърна да му се усмихне.

Матия поклати смутено глава — разбра какво имаше предвид тя.

Бяха стигнали до обширен празен паркинг в зоната на автопарка, където в големите панелни блокове, подредени един до друг, не живееше никой. Три купчини дървени пейки, увити в целофан, бяха подпрени на сива стена, отстрани на спуснатата ролетка. По-горе, над покрива имаше неонов надпис, който нощем сигурно блестеше с ярка оранжева светлина.

Аличе спря колата в центъра на паркинга и загаси мотора.

— Твой ред е — каза, като отвори вратата.

— Какво?

— Сега ти ще караш.

— Не, не — отдръпна се Матия.

Тя се взря внимателно в него с притворени очи и присвити устни, като че ли чак сега усещаше отново някакво привличане, за което беше забравила.

— В крайна сметка не си се променил толкова — заяви.

Не беше укор, по-скоро израз на облекчение.

— Нито ти — отговори ѝ той.

Сви рамене.

— Е, добре, да опитаме.

Аличе се засмя. Слязоха, за да си сменят местата, и Матия тръгна прекалено отпуснато, за да демонстрира своето примирение. За първи път се озоваваха всеки в ролята на другия, всеки в ролята, която смята за правилна.

— Не знам да карам — каза Матия с вдигнати над волана ръце, все едно че наистина не знаеше къде да ги сложи.

— Съвсем никак? Не си карал дори един път?

— На практика никога.

— Тогава сме загазили.

Аличе се надвеси над него. Матия погледна за миг правата ѝ коса, която падаше вертикално към центъра на Земята. Под блузката, малко повдигната над корема, разпозна горния край на татуировката, която преди много време бе разглеждал отблизо.

— Толкова си слаба — каза, без да разсъждава, сякаш мислеше на глас.

Аличе рязко обърна глава, за да го погледне, но после се направи, че нищо не е станало.

— Не — повдигна рамене. — Не повече от обикновено.

Отдръпна се малко и посочи трите педала.

— И така. Съединител, спирачка и газ. Левият крак само за съединителя, десният за другите два.

Матия кимна, все още разсеян от близостта на тялото ѝ и от невидимата миризма на шампоан, която оставяше след себе си.

— Скоростите ги знаеш, нали? Освен това са написани VK Първа, втора, трета. Струва ми се, че засега стига — продължи Аличе. — Когато сменяш, натискаш съединителя и после бавно го отпускат. За да я подкараш, също — натискаш съединителя и после го отпускат, като даваш малко газ. Готов ли си?

— А ако не съм? — отговори ѝ Матия.

Помъчи се да се съсредоточи. Чувстваше се изнервен, като на изпит. С времето се бе убедил, че вече не може да прави нищо извън своята материя, математиката. Когато остаряваха, хората придобиваха увереност, докато той я губеше, сякаш неговата бе в ограничено количество.

Прецени разстоянието, което ги отделяше от струпаните в дъното пейки. Поне петдесетина метра. Дори и да потеглеше с много голяма скорост, щеше да има време да спре. Задържа твърде дълго ключа завъртян, като стържеше стартера. Отпусна внимателно съединителя, но не даде достатъчно газ и колата се задави и изгасна. Аличе се засмя.

— Почти. Малко по-рязко обаче.

Матия пое дълбоко въздух. После опита отново. Колата тръгна с подскок напред и Аличе му нареди: „Съединител и втора“. Матия смени скоростта и усили още. Продължиха направо и бяха почти на десетина метра от стената на фабриката, когато той се реши да завърти волана. Направиха завой на сто и осемдесет градуса, и двамата се люшнаха на една страна и се върнаха на мястото, от което бяха тръгнали.

Аличе запляска с ръце.

— Видя ли? — каза.

Той отново зави. Повтори същата обиколка. Изглеждаше, че не знае какво да прави, освен да следва тази тясна и овална траектория, въпреки че имаше огромен площад на свое разположение.

— Продължи направо — каза му Аличе. — Отиди на улицата.

— Луда ли си?

— Хайде, няма никой. Освен това вече се научи.

Матия изправи волана. Усещаше, че ръцете му се изпотяват от контакта с пластмасовата материя и че адреналинът активира мускулите му, както не се беше случвало отдавна. За миг си помисли, че кара кола, цяла-целеничка, с всичките ѝ бутала и смазани с масло механизми, и че Аличе е до него, съвсем близо до него, за да му казва какво да прави. Беше си представял това толкова често. Не съвсем същото в действителност, но този път реши да не обръща внимание на неточностите.

— Окей — каза.

Насочи колата към изхода на паркинга. Когато стигна до улицата, се наведе към предния прозорец и погледна от двете страни. Завъртя внимателно волана и нямаше какво друго да прави, освен да следва движението с цялото си тяло, като децата, когато се правят, че карат.

Излезе на улицата. Слънцето, вече ниско, грееше откъм гърба му и светеше в очите му, отразено от централното огледало. Стрелката на скоростомера показваше трийсет километра в час, колата вибрираше и издаваше топлия дъх на опитомено животно.

— Добре ли карам? — попита.

— Чудесно. Сега можеш да включиш на трета.

Пътят продължаваше още няколко стотици метри и Матия гледаше пред себе си. Аличе се възползва, за да го наблюдава спокойно от толкова близо. Не беше вече Матия от снимката. Кожата на лицето му не представляваше една-единствена тъкан, гладка и еластична. Сега първите бръчки, още много плитки, набраздяваха челото му. Беше се обръснал, но новата брада напираше отдолу по бузата му, като я покриваше с малки черни точки. Беше едър и някак стабилен, изглеждаше, че тялото му не оставя пролука, за да се навлезе в неговото пространство, както тя обичаше да прави толкова често като момиче. Или пък тя не се чувстваше вече в правото си да се държи така. Не беше в състояние да се държи така.

Опита се да потърси прилики с момичето от болницата, но сега, когато Матия беше тук, споменът се бе замъглил. Всички онези подробности, които ѝ се струваше, че съвпадат, не бяха вече толкова ясни. Косите на момичето бяха може би по-светли. И не си спомняше за трапчинки отстрани на устата, нито за толкова гъсти във външния си край вежди. За първи път наистина се изплаши, че е сбъркала.

„Как ще му го обясня?“, запита се.

Матия се покашля. Може би му се беше сторило, че мълчанието е продължило твърде дълго, или бе забелязал, че Аличе го гледа. Тя отклони очи в друга посока, към хълма.

— Спомняш ли си, когато за първи път дойдох да те взема с кола? — каза. — Имах книжка от по-малко от час.

— Да. От всички възможни опитни свинчета беше избрала мен.

Аличе си помисли, че това не е вярно. Не беше избрала него сред всички. Истината е, че не беше и помислила за друг.

— През цялото време седеше, вкопчен в дръжката. Непрекъснато повтаряше: „Карай бавно, карай бавно.“

Изимитира го с писклив женски глас. Матия си спомни, че беше тръгнал без желание. Онзи следобед имаше да учи за изпита по анализ, но накрая беше отстъпил, защото Аличе, по дяволите, му се струваше толкова важна. През целия следобед бе смятал и пресмятал часовете за учене, които губеше. Като се сетеше за това сега, му се струваше глупаво. Така глупаво се чувства човек, когато мисли за цялото време, което губи, желаейки да бъде другаде.

— Въртяхме се в кръг половин час, за да търсим наблизно други паркинги, защото ти не можеше да влезеш в свободния — каза, за да пропъди тези мисли.

— Беше само извинение, за да те задържа там — отговори Аличе. — Но ти не разбираше никога нищо.

И двамата се засмяха, за да задушат призраците, освободени от тези думи.

— Къде да карам? — попита Матия, като отново стана сериозен.

— Завий тук.

— Добре. После обаче стига. Ще ти отстъпя мястото.

Смени от трета на втора, без да трябва Аличе да му го казва, и направи добре завоя. Влезе в сенчеста улица, по-тясна от предишната и без осова линия, притисната между две редици еднакви високи сгради без прозорци.

— Ще спра там долу — каза Матия.

Почти бяха стигнали, когато от ъгъла изскочи камион на буксир. Той вървеше срещу тях, като нахално заемаше голяма част от платното.

Матия стисна волана. Десният му крак нямаше навика да се мести върху спирачката, затова натисна педала на газта по-силно. Аличе потърси инстинктивно със здравия си крак несъществуващ педал. Камионът не намали скоростта. Само леко се премести малко в своето платно.

— Няма да мина — извика Матия. — Няма да мина.

— Спри — каза Аличе, мъчейки се да изглежда спокойна.

Матия не можеше да мисли. Камионът беше на няколко метра и чак сега леко започна да намалява. Той държеше крака си върху газта и си мислеше как да мине покрай него. Спомни си, когато с колелото слизаше от рампата на пистата за велосипеди и в дъното трябваше да

намали рязко, за да се промуши между преградите, които препречваха входа за автомобилите. Микела не намаляваше, вмъкваше се между тях, без да ги забележи, седнала върху колелото със странични колелца, но дори и един път не ги закачи с кормилото.

Завъртя волана надясно. Изглеждаше, че се насочва право към стената.

Спри — повтори Аличе. — Педалът в центъра.

Той го натисна със сила и с двата си крака. Колата подскочи рязко напред и се закова на две педи от стената. При спирането Матия удари главата си в левия прозорец. Коланът го задържа там, където беше. Аличе политна напред като клечка, но сграбчи здраво дръжката. Камионът мина покрай тях, безразличен, разделен на два дълги червени сегмента.

Мълчаха в продължение на няколко секунди, сякаш размишляваха за необикновено събитие. После Аличе започна да се смее. Очите на Матия му пареха, а вените на врата му пулсираха, като че ли се бяха издули всичките и щяха да се пръснат всеки момент.

— Удари ли се? — попита Аличе.

Изглеждаше, че не може да спре да се смее.

Матия беше изплашен. Не отговори. Тя се помъчи да стане сериозна.

— Дай да видя — каза.

Разкопча колана и се протегна към него. Той продължаваше да се визира в стената, толкова близо до тях. Мислеше за думата пластичност. За това как кинетичната енергия, която сега караше краката му да треперят, щеше да се освободи цялата едновременно при удара.

Най-сетне вдигна краката си от спирачката и изгасналата кола се плъзна малко назад, по едва доловимия наклон на улицата. Аличе дръпна ръчната спирачка.

— Няма ти нищо — успокой го, докосвайки челото му.

Той затвори очи и кимна. Съсредоточи се, за да не заплаче.

— Сега ще отидем вкъщи и ще си полегнеш малко — обясни тя, все едно че „вкъщи“ означаваше тяхната обща къща.

— Трябва да се върна при нашите — възрази Матия не много убедително.

— Ще те закарам после. Сега трябва да си починеш.

— Трябва...

— Мълчи.

Слязоха от колата, за да си разменят местата. Тъмнината беше обхванала цялото небе, с изключение на една тънка лента покрай хоризонта, която не служеше за нищо.

По пътя не размениха повече нито дума. Матия държеше главата си с дясната ръка. Покриваше очи и притискаше слепоочията си с палеца и средния пръст. Четеше и препрочиташе надписа върху огледалото. *Objects in the mirror are closer than they appear.* Мислеше за статията, която беше оставил на Алберто да пише. Сигурно щеше да я обърка, трябваше да се върне колкото се може по бързо. Освен това имаше да подготвя лекции, а и апартаментът му беше едно тихо място...

Аличе се обръщаше да го погледне, притеснена, отделяйки от време на време очи от пътя. Правеше всичко възможно да кара без резки движения. Запита се дали не е по-добре да включи музика, но не знаеше какво би му харесало. Всъщност не знаеше вече нищо за него.

Пред къщата понечи да му помогне, но Матия слезе сам от колата. Олюля се, докато тя отваряше вратата. Аличе се движеше бързо, но внимателно. Чувстваше се отговорна, сякаш всичко беше неочаквано следствие на лоша нейна шега.

Хвърли на земята възглавниците, за да направи място на дивана. Каза на Матия да се излегне и той я послуша. После отиде в кухнята, за да му пригответи черен чай или лайка, или каквото и да е, което ще може да държи в ръцете си, когато се върне в хола.

Докато чакаше водата да заври, започна бързо да оправя. От време на време се обръщаше да погледне към хола, но можеше да види само тапицерията в яркосин цвят.

Скоро Матия щеше да я попита за причината, поради която го е извикала, и тя нямаше да може повече да се измъква. Но сега не беше вече сигурна в нищо. Беше видяла едно момиче, което приличаше на него. Добре, е и? Светът е пълен с хора, които си приличат. Пълен с глупави и нищо незначещи случайности. Дори не беше говорила с нея. И във всеки случай нямаше да знае къде да я намери. Като мислеше сега, с Матия в другата стая, всичко ѝ се струваше абсурдно и жестоко.

Единственото сигурно нещо беше, че той се е върнал и че тя не иска да си отива повече.

Изплакна вече чистите чинии, пъхнати в умивалника, и изпразни пълната с вода тенджерата, поставена върху котлона. Шепата ориз стоеше на дъното ѝ от седмици. Като ги гледаше през водата, зрънцата изглеждаха по-големи.

Сипа врящата вода в чаша и пъхна вътре пакетче чай. Тя потъмня. Сложи две пълни лъжички захар и се върна в хола.

Ръката на Матия се бе плъзнала от затворените очи към врата. Кожата на лицето му беше отпусната, изражението му бе неутрално. Дишаше само с носа и гърдите му се движеха нагоре-надолу равномерно.

Аличе остави чашата на кристалната масичка и без да престава да го гледа, седна на креслото встрани. Дишането на Матия ѝ възвърна спокойствието. Освен него нямаше никакви шумове.

Постепенно започна да ѝ се струва, че мислите ѝ отново стават последователни, че най-сетне се забавят след някакъв луд бяг към неопределена цел. Озова се отново в собствения си хол, сякаш беше паднала тук от някакво друго измерение.

Срещу нея имаше един мъж, когото тя някога познаваше и който сега беше някой друг. Може би наистина приличаше на момчето от болницата. Но не бяха едни и същи, това не. И Матия, който спеше върху нейния диван, вече не беше онова момче. Момчето, което бе видяла да изчезва зад вратите на асансьора онази вечер, когато от планините идваше топъл и носещ възбуда вятър. Това не беше Матия, който се бе настанил в мислите ѝ и бе препречил пътя към всичко останало.

Не, срещу нея се намираще възрастен човек, изградил живот около ужасяваща пропаст, върху нестабилен терен и въпреки всичко успял, далеч от онова място, сред хора, които Аличе не познаваше. Тя беше готова да разруши всичко това, да изкопае един погребан ужас заради най-обикновено подозрение, крехко като спомена за един спомен.

Но сега, когато Матия беше там пред нея, с клепачи, спуснати върху мислите, до които тя нямаше достъп, внезапно всичко изглеждаше по-ясно. Беше го търсила, защото имаше нужда от него, защото от вечерта, в която го остави на онази площадка, животът ѝ се

бе търкулнал в една яма и не се бе мръднал повече оттам. Матия беше краят на това заплетено от годините кълбо, което тя носеше вътре в себе си. Ако все още имаше някаква възможност да го разплете, някакъв начин да го разхлаби, трябваше да дръпне този край, който стискаше сега между пръстите си.

Почувства, че нещо се разрешава като края на дълго очакване, усещаше го в крайниците си, дори в болния крак, който никога не долавяше нищо.

Дойде ѝ съвсем естествено да се изправи. Не се запита дали е редно или не, дали наистина има право. Беше само време, което изтичаше и влачеше след себе си друго време. Съществуваха единствено тези очевидни неща, които не знаеха нищо за бъдещето и за миналото.

Наведе се над Матия и го целуна по устата. Не се страхуваше да го събуди, целуна го, както се целува буден човек, като се спираше върху затворените му устни, притискайки ги, сякаш за да остави знак върху тях. Той трепна, но не отвори очи. Отвори устни и отвърна на целувката ѝ. Беше буден.

Беше различно от първия път. Мускулите на лицата им сега бяха по-силни, по-съзнателни и търсеха агресивността, присъща на вече зрели мъж и жена. Аличе остана наведена над него, без да се качи на дивана, като че ли беше забравила за останалата част на тялото си.

Целувката продължи дълго, цели минути, предостатъчно време, за да намери реалността пролука между слепените им устни и да се пъкне вътре, като принуди и двамата да анализират онова, което се случва.

Разделиха се. Матия се усмихна бързо, автоматично, а Аличе поднесе пръст към влажните си устни, все едно да се увери, че се е случило наистина. Трябваше да се вземе решение и то трябваше да бъде взето, без да се говори. Погледнаха се един след друг, но вече бяха загубили синхрона и очите им не се срещнаха.

Матия стана неуверено.

— Отивам за момент... — каза, посочвайки коридора.

— Разбира се. Вратата в дъното.

Той излезе от стаята. Още беше с обувките си и изглеждаше, че шумът от крачките му се разнася изпод земята.

Заклучи се в банята. Опря ръце на умивалника. Чувстваше се зашеметен, замаян. Там, където се беше ударил, забелязваше малка подутина, която бавно се уголемяваше.

Отвори крана и постави дланите си под студената вода. Така правеше баща му, когато искаше да спре кръвта, която течеше от ръцете му. Беше мисъл без болка, като мисъл за това да заспиш или да дишаш. Сестра му беше отвлечена от течението, беше се разтворила бавно в реката и чрез водата се бе върнала вътре в него. Молекулите ѝ бяха разпръснати в тялото му.

Почувства, че кръвообращението му се активира отново. Сега трябваше да помисли за тази целувка и за това какво беше дошъл да търси тук след цялото изминало време. Защо се беше приготвил да поеме устните на Аличе и защо после почувства нужда да се отдели от нея и да се скрие тук.

Тя беше в другата стая и го чакаше. Отделяха ги две редици тухли, няколко сантиметра мазилка и девет години мълчание.

Истината беше, че още веднъж тя бе действала вместо него, принудила го бе да се върне, при положение че той самият винаги бе искал да го направи. Драсна му два реда, каза му: „Ела тук“, и той подскочи като задвижен от пружина. Едно писмо ги събра така, както едно друго писмо ги беше разделило.

Матия знаеше какво трябва да направи. Трябваше да отиде там и да седне отново на онзи диван, да хване ръката ѝ и да ѝ каже, че не е трябвало да заминава. Трябваше да я целуне пак и после пак, докато привикнат към този жест дотолкова, че да не могат без него. Случваше се във филмите и се случваше в действителността всеки ден. Хората си взимаха това, което искат, вкопчваха се в съвпаденията, онези малкото, и продължаваха напред.

Трябваше да каже на Аличе: „Тук съм“, или да си тръгне, да вземе първия полет и да изчезне отново, да се върне на мястото, в което бе живял с колебание през всичките тези години.

Вече знаеше — решенията се взимат за няколко секунди и се изплащат през останалото време. Случи се с Микела и после с Аличе, и сега отново. Този път ги разпознаваше: секундите бяха там и той нямаше да сбърка пак.

Затвори пръстите си под струята. Събра малко вода и си я плисна на очите. Без да гледа, все още наведен над умивалника, протегна ръка,

за да вземе кърпа. Притисна я върху лицето си и после я отдалечи. В огледалото видя едно по-тъмно петно в другия ѝ край. Обърна кърпата. Бяха избродираните инициали ФР, разположени на няколко сантиметра от ъгъла, симетрично спрямо бисектрисата.

Матия се обърна и намери друга кърпа, същата. На същото място бяха избродирани буквите АДР.

Огледа се наоколо по-внимателно. В чашата, чийто ръб беше покрит с варовик, имаше само една четка за зъби, а отстрани едно кошче, пълно с нахвърляни безразборно неща: кремове, червен ластик, четка с останали по нея косми и две ножички за нокти. Върху поставката под огледалото беше подпряна самобръсначка, миниатюрни парченца тъмни косми все още стояха закачени в острието.

Беше време, когато, седнал на леглото заедно с Аличе, можеше да прекоси стаята ѝ с поглед, да разпознае нещо на етажерката и да си каже: „Това съм ѝ го купил аз.“ Подаръците бяха там, за да свидетелстват за един маршрут, както знаменцата, отбелязващи етапите на пътуване. Съответстваха на отмерения ритъм на Коледите и на рождените дни. Някои от тях още си спомняше: първия диск на „Каунтинг Кроус“, термометър на Галилей с неговите именити колби, плуващи в прозрачна течност, и книга за историята на математиката, която Аличе беше приела с пухтене, но накрая бе прочела. Тя ги пазеше грижливо, като ги поставяше на видно място, за да му е ясно, че са ѝ винаги пред очите. Матия го знаеше. Знаеше всичко, но не успяваше да се помръдне от мястото, където беше. Все едно че, отзовавайки се на повика на Аличе, можеше да се окаже в капан, да се удави вътре и да се загуби завинаги. Бе останал равнодушен и мълчаливо бе чакал да стане твърде късно.

Сега около него нямаше и един предмет, който да разпознае. Погледна собственото си отражение в огледалото, разрошената си коса, малко изкривената яка на ризата си и тогава разбра — в тази баня, в тази къща, както в къщата на родителите му, на всички тези места нямаше вече нищо негово.

Постоя неподвижен, за да свикне с решението, което бе взел, докато не усети, че секундите са изтекли. Сгъна грижливо кърпата и с гърба на ръката си заличи капчиците, които бе оставил върху плота на умивалника.

Излезе от банята и тръгна по коридора. Спря се на прага на хола.

— Сега трябва да вървя — каза.

— Да — отговори Аличе, като че ли се беше приготвила да го изрече.

Възглавниците отново бяха на мястото си върху дивана и голям абажур осветяваше всичко от средата на тавана. Нямаше вече и следа от съзаклятничество. Чаят беше изстинал на масичката и в дъното на чашата се бе събрала тъмна подсладена утайка. Матия си помисли, че това е само къщата на друг човек.

Приближиха се заедно до вратата. Той докосна леко ръката на Аличе, докато минаваше.

— Писмото, което ми прати... — попита. — Имаше нещо, което искаше да ми кажеш.

Аличе се усмихна.

— Не беше нищо.

— Преди каза, че е важно.

— Не, не е.

— За мен ли се отнасяше?

Тя се поколеба за миг.

— Не — отговори. — Отнасяше се само за мен.

Матия кимна. Помисли за потенциал, който се е изчерпил, за невидимите линии на поле, които ги бяха свързвали през въздуха, а сега ги нямаше вече.

— Тогава довиждане — промълви Аличе.

Цялата светлина беше вътре, цялата тъмнина — вън. Матия ѝ отвърна с жест на ръката. Преди да се прибере вътре, тя пак видя тъмния кръг, изрисуван върху дланта му като символ, мистериозен, незаличим и непоправимо затворен.

[1] Objects in the mirror are closer than they appear (англ.) — Обектите в огледалото са по-близо, отколкото изглеждат. — Б.пр. ↑

43.

Самолетът пътуваше през нощта и малкото будни хора, които го забелязаха от земята, не видяха нищо друго, освен купчина примигващи светлини като съзвездие, движещо се по черното и неподвижно небе. Никой от тях не вдигна ръка за поздрав, защото това са детинщини.

Матия се качи на първото от такситата, подредени срещу терминала, и даде адреса на шофьора. Когато минаваха покрай морето, слаба светлина се показваше на хоризонта.

— Stop here, please^[1] — каза Матия.

— Here^[2]?

— Yes.

Плати сметката и слезе от колата, която бързо се отдалечи.

Премина десетина метра по ливадата и се приближи до пейка, която изглеждаше поставена там нарочно, за да може човек да гледа празното пространство пред себе си. Хвърли върху нея чантата си, но не седна.

Краят на слънцето се показваше вече над хоризонта. Матия се опита да си спомни геометричния термин за онази плоска фигура, ограничена от една дъга и един сегмент, но не успя. Слънцето сякаш се движеше по-бързо, отколкото през деня, можеше да се забележи скоростта му, все едно че нямаше търпение да излезе навън. Плъзгащите се по повърхността на водата лъчи бяха червени, оранжеви и жълти и Матия знаеше защо, но този факт не му говореше нищо и не го разсейваше.

Кривата на брега беше плоска и изметена от вятъра и той беше единственият, който я гледаше.

Най-сетне гигантската червена топка се откъсна от морето като нажежен мехур. За миг Матия си помисли за кръговите движения на звездите и планетите, за слънцето, което вечер пада зад гърба му, а сутрин се изкачва отново там отсреща. Всеки ден вътре и извън водата, все едно дали той е там да го гледа или не. Това не беше нищо друго, освен механика, запазване на енергията и на ъгловия момент, сили,

които се уравниваха, центростремителен и центробежен натиск, нищо повече от траектория, която не можеше да бъде различна от това, което беше.

Постепенно тоналностите избледняха и светлосиньото на утринта започна да изплува от основата на другите цветове, обхващайки първо морето, после небето.

Матия духна на ръцете си, станали неусложливи от солено-горчивия вятър. После ги скри в якето си. Усети нещо в десния джоб. Извади листче, сгънато на четири. Беше номерът на Надя. Прочете наум поредицата на числата и се усмихна.

Изчака да угасне и последното виолетово пламъче на хоризонта и сред леката мъгла, която вече се разпръсваше, се отправи пеш към дома си.

На родителите му зората щеше да им хареса. Дай Боже, един ден да може да ги доведе да я видят. После да се разходят заедно до пристанището, за да закусят със сандвичи със сьомга. Той ще им обясни как се случва това, как безкрайните дължини на вълната се сливат, за да образуват бялата светлина. Ще им говори за спектри на абсорбция и на емисия и те ще кимат, без да разбират.

Студеният утринен ветрец се промъкваше под якето му, но Матия не му обръщаше внимание. Въздухът миришеше на чисто. Малко по-нататък го чакаха душ, топла чаша чай и един ден като многото, а на него не му трябваше нищо друго.

[1] Stop here, please (англ.) — Спрете тук, моля. — Б.пр. ↑

[2] Here? (англ.) — Тук? — Б.пр. ↑

44.

Същата тази сутрин, няколко часа по-късно Аличе вдигна щорите. Сухият шум на пластмасовите ленти, които се навиваха, беше ободряващ. Видя навън слънцето, вече високо.

Избра един диск измежду пъхнатите до стереото, без да се замисля много. Трябваше ѝ само малко шум, който да прочисти въздуха. Завъртя копчето за звука до първата червена резка. Ако беше тук, Фабио щеше да побеснее. Засмя се, като си помисли за начина, по който щеше да произнесе името ѝ, викайки, за да надвие музиката, и удължавайки прекалено много и то, с брадичка, издадена напред.

Издърпа чаршафите и ги струпа в един ъгъл. От шкафа взе чисти. Гледаше ги как се издуват от въздуха и после падат долу, като образуват леки вълни. Гласът на Деймиън Райе едва забележимо потрепна, преди да запее „Oh coz nothing is lost, it’s just frozen in frost“^[1].

Аличе се изкъпа спокойно. Остана дълго под душа с лице, обърнато към водната струя. После се облече и си сложи лек грим, почти невидим, върху бузите и клепачите.

Когато се приготви, дискът отдавна беше свършил, но тя дори не забеляза. Излезе от къщата и влезе в колата.

На една пряка от магазина смени посоката. Щеше да закъснее малко, но нямаше значение.

Кара до парка, където Матия ѝ бе разказал всичко. Паркира на същото място и загаси мотора. Стори ѝ се, че не се е променило нищо. Спомняше си всичко, с изключение на оградата от лъскаво дърво, която сега обикаляше ливадата.

Слезе от колата и тръгна към дърветата. Още студената от нощта трева поскърцваше, а дърветата бяха натезжали от новите листа. По пейките седяха младежи, там, където преди много време беше седяла Микела. В средата на масата поставени една върху друга кутии от напитки образуваха кула. Момчетата говореха високо и едно от тях оживено жестикулираше, имитирайки някого.

Аличе се приближи, като се мъчеше да долови части от разговора им, но ги отмина, преди да я забележат, и се отправи към реката. Откакто общината бе решила да държи дигата отворена през цялата година, на това място почти не течеше вода. Във въздългите локви, които образуваше, реката изглеждаше неподвижна, сякаш забравена, изчерпана. В неделя, когато беше топло, хората си носеха шезлонги и слизаха там долу, за да се пекаат на слънце. Плитчините бяха от бели камъни и по-ситен жълтеникав пясък. На брега тревата беше висока, на Аличе ѝ стигаше до над коленете.

Слезе, като на всяка крачка пробваше дали теренът няма да поддаде. Продължи по коритото на реката до ръба на водата. Пред нея беше мостът, по-нататък се виждаха Алпите, които в ясни дни като този изглеждаха съвсем близо. Само най-високите върхове бяха още покрити със сняг.

Аличе се изтегна на сухото дъно. Болният ѝ крак ѝ благодари, че си почива. По-големите камъни бодяха гърба ѝ, но тя не се помръдна.

Затвори очи и се помъчи да си представи водата, навсякъде, наоколо и над нея. Помисли за Микела, която се навежда от брега, за кръглото ѝ лице, което бе видяла във вестниците, отразено от реката в сребрист цвят. За звука от падането, за това, че никой не е бил там, за да го чуе, и за дрехите ѝ, подгизнали и ледени, които я влачат надолу. За увисналите ѝ като черни водорасли коси. Видя я да жестикулира с ръце, да ги движи объркано и да поема болезнени глътки от студената течност, които я теглеха все по-надолу, почти до дъното.

После си представи как движението ѝ става по-лъкатушно, ръцете започват да правят координирани движения, да описват все по-широки дъги, краката ѝ да се движат заедно като плавници, главата да се повдига нависоко, където още достига малко светлина. Видя Микела да се показва на повърхността и най-после да диша. Проследи я, докато плуваше по течението към ново място. Цяла нощ, до морето.

Когато отвори очи, небето беше още там, монотонно синьо и бляскаво. Нямаше нито един облак.

Матия беше далеч. Фабио беше далеч. Реката издаваше слаб и приспивен ромон.

Спомни си времето, когато лежеше просната в долчинката, погребана от снега. Помисли си за онази свършена тишина. И сега,

както тогава, никой не знаеше къде се намира. И този път нямаше да дойде никой. Но тя вече не чакаше.

Усмихна се към ясното небе. С малко усилие можеше да се изправи и сама.

[1] Oh coz nothing is lost, it's just frozen in frost (англ.) — Защото нищо не изгубено, само е замръзнало. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Тази книга не би съществувала без Рафаела Лопс. Благодаря на Антонио Франкини, Джой Терекиев, Марио Дезиатри, Джулия Икино, Лаура Черути, Чечилия Джордано, на моите родители, Джорджа Мила, Роберто Кастело, Емилиано Амато, Пиетро Гроси и Нела Ре Ребауденьо.

Всеки от тях знае защо.

Издание:

Паоло Джордано. Самотата на простите числа

Италианска. Първо издание

Редактор: Юдит Филипова

Коректор: Кремена Бойнова

ИК „Колибри“, София, 2010

ISBN 978-954-529-788-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.